

Giới thiệu Nghịch Ngạc Tiểu Yêu

Tác giả Bạch Đôn đã gửi đến bạn đọc một truyện xuyên không mới với nhiều tình huống thú vị và hấp dẫn, một câu truyện cũng lấy bối cảnh xuyên qua, cũng là những thử thách phải đối mặt khi đột nhiên biến chuyển về không gian, thời gian. Cũng giống như những truyện cùng thể loại, chủ đề này đã thu hút được đông đảo bạn đọc quan tâm và ủng hộ như: Trên Trời Có Cây Tình Yêu, Ông Xã Quái Dị... thì truyện Nghịch Ngạc Tiểu Yêu cũng là một truyện khá hấp dẫn.

Nàng - Ưu Song Như 17 tuổi tính tình trẻ con, nghịch ngợm, ranh ma nhưng rất tốt bụng và dễ thương, đặc biệt vô cùng ngây thơ trong tình yêu. Là người Việt Nam 100% , sinh ra trong một gia đình rất giàu có nhưng cha mẹ vì bị hãm hại nên mất sớm. Được nhiều người yêu mến, rất nhiều chàng trai thầm thương trộm nhớ, nhận được vô số lời tỏ tình nhưng đều bị từ chối đơn giản vì nàng không-biết-yêu-là-gì? Trong số những chàng trai theo đuổi nàng có hán - Trần Kỳ Minh mỹ nam số 1 trường Wind cũng là trường mà nàng đang học.

Vào 1 đêm tối nàng nhận được 1 bức thư hẹn gặp tại núi sau trường. Đúng giờ hẹn, nàng đã đến. Tại đây xuất hiện 5 cô gái ăn mặc hở hang, hở hãnh, phong cách giang hồ, mặt mày hung dữ tỏa ra sát khí. Trong số đó, 1 cô gái xinh đẹp mỹ miều bước lại gần nàng. Cô ta chính là Lâm Mộng Liên-hoa khôi số 1 trường Wind. Thấy được cô ấy, Song Như vui mừng chạy đến:

...

- Cô nói gì? Tôi đã cướp ai của cô chứ?

- Trần Kỳ Minh. Mộng Liên gần từng chữ, đau lòng nói. Chính vì mày mà anh ấy mới ko để ý đến tao. Mày thì có gì hơn tao chứ? Ngày này năm sao sẽ là ngày giỗ của mày.

Nói xong, chưa để Song Như kịp phản ứng, cô ta đã ra hiệu cho đàn em đẩy nàng ngã xuống núi. Từ đây truyện của cô mới bắt đầu, bắt đầu cho những chuỗi ngày mới, liệu mọi chuyện tiếp theo sẽ diễn ra như thế nào, mời bạn đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên Không

- Chủ tử, xin người chờ ở đây, thuộc hạ đi thám thính tình hình.

- Được. Nam tử trung niên trả lời

.....

“Ui da” Nàng thức dậy, đầu nhức nhối. Mở mắt, ánh nắng chiếu vào làm mắt kịp thời ko thể thích nghi được. Chớp chớp mắt, nàng thức thoi nhớ lại chuyện hôm qua. “Aaaaa ta chưa chết sao? hahaha mạng ta cũng lớn quá chứ, rớt từ núi xuống mà chả sao hết, hơi nhức đầu tí thôi. Hừ tức chết ta mà, Mộng Liên đáng ghét, vì boy mà giết ta, nhục quá sức, ta may mắn thoát chết phải đi tỉnh sở với cô ta mới được”. Suy nghĩ xong, nàng đứng dậy bắt đầu thực hiện kế hoạch. Nhìn xung quanh, chỗ nàng đang đứng là dưới 1 gốc cây cổ thụ cành lá xum xuê toả mát cả 1 khu vực rộng lớn, xung quanh toàn cây và cỏ. “Đây chắc là một cánh rừng. Nhưng mà... dưới chân núi ta cũng từng xuống rồi mà, đâu có cây cổ thụ nào đâu. Quái lạ!”. Nhìn về phía xa, nàng thấy có một con sông. Đang lúc khát nước, ko nghĩ nhiều nàng liền chạy đến.

- OA! Nước trong veo, thấy cả đáy sông. Đẹp quá! Ở hiện đại mà còn có con sông đẹp như thế này sao?

Xoè tay hót một ngụm nước, đưa vào miệng, nước thật ngọt làm tinh thần thật sảng khoái. Đang uống nước bỗng nàng nghe có tiếng người la: “Aaaaaa”. Giật mình “Ui ai vậy nhỉ?” Đi tìm nơi phát ra tiếng la, nhìn sang bên phải, có 1 trung niên nam tử đang ngồi, nàng liền chạy đến. Người này đang ôm chân, vẻ mặt có vẻ rất đau đớn, trán chảy rất nhiều mồ hôi. Đến gần, nàng ngồi xuống xem vết thương. “Bị rắn cắn, theo như ta biết thì phải hút nọc độc ngay nếu ko để độc dần đến tim sẽ tử vong” Không chần chừ nàng liền cúi xuống hút chất độc. Từng ngụm máu độc được nàng hút ra đến khi máu đã bớt màu đỏ sẫm mới dừng. Vì ko có bóng bóng ở đây nên nàng đành xé 1 mảnh vải ở áo mình buộc thật chặt lại vết thương. Nàng làm rất tỉ mỉ và khéo léo, không cho vết thương bị nhiễm trùng và ngăn nọc độc lan đến tim. Nàng không biết bây giờ đang có một đôi mắt đang chăm chú quan sát nhất cử nhất động của nàng. Bỗng bóng người, nàng rút trong túi quần ra 1 lọ thuốc nhỏ. Lấy 1 viên, nàng đưa cho trung niên nam tử:

- Bác ơi! Bác uống thuốc này đi, nó có thể giải độc cho bác.

“Bác? Nữ oa nhi này sao lại xưng hô như vậy? Lạ quá! Thuốc nàng đưa có thật sự giải độc ko hay còn có ý đồ nào khác? Không! Nàng đã hút chất độc giúp ta ko thể nào muốn hại ta được” Đưa tay nhận lấy viên thuốc và uống, trung niên nam tử hỏi:

- Cô nương, sao cô lại cứu ta?

- Hi thấy người gặp nạn làm sao cháu không giúp được. Hơn nữa, đây chắc chắn là loài rắn độc, máu mầu đỏ sẫm để lâu sẽ rất nguy kịch. May là hồi bé

nàng bị rấn cần thiếu chút nữa là tử vong nếu không được cấp cứu và uống thuốc này nàng đã tử vong rồi nên từ đó nàng luôn đem theo bên mình, không ngờ hôm nay lại cứu được người làm nàng vui mừng không thôi.

Bây giờ nàng mới để ý. Sao bác này lại kêu nàng là cô nương? Lạ quá! Nhìn trung niên nam tử, nàng thầm đánh giá “Oa bác này thật đẹp lão, chắc hồi trẻ rất handsome nha. Khí chất tỏa ra rất tôn quý, có lẽ là người giàu có. Nhưng mà... ách... quần áo người này sao kì vậy? Giống như của người Trung Quốc hồi xưa mà ta hay xem trên tivi”. Có điều khả nghi, nàng liền hỏi:

- Bác ơi cho cháu hỏi đây... là đâu

Trước câu hỏi kì lạ này, trung niên nam tử có chút ngạc nhiên nhưng vẫn từ tốn đáp:

- Đây là Âu Dương hoàng triều do vua Âu Dương Tĩnh Vũ trị vì.

BOOMMMMMM... ẦM... ẦM...

”TA ĐANG Ở ĐÂU THẾ NÀY? Cái gì mà Âu Dương? Cái gì mà hoàng triều? Không lẽ... ta đang ở cổ đại? Ta có nghe qua mấy đứa bạn nói về tình huống này trong truyện. Điều này có nghĩa là ta đang... XUYỀN-KHÔNG, OHNOOOO. Ta ăn làm sao? ngủ làm sao? chỗ đâu mà ở? ta không hề quen biết ai ở đây, triều đại này ta còn chưa từng nghe qua trong lịch sử nữa, oaoa thảm rồi”

Nhìn vẻ mặt căng thẳng, sắc mặt thay đổi liên tục của nàng, trung niên nam tử có phần ngạc nhiên “Nữ oa nhi này sao lại có biểu hiện như vậy? Chẳng lẽ nàng ta ko phải là người ở đây? Trang phục cũng rất kì lạ, ta chưa từng thấy bao giờ”.

- Cô nương, cô không sao chứ?

Như chợt bừng tỉnh, nàng mới nhớ đến bên cạnh còn có người, nàng trả lời:

- Hix cháu không sao ạ

- Cô nương không phải là người ở đây sao? Trang phục rất đặc biệt.

Ách... giờ nàng mới nhìn đến quần áo của mình. “Quần jean, áo thun, hơ hơ không cảm thấy kì cũng lạ nha. Ta phải nói sao đây? Hix có nói ta là người Việt Nam cũng không ai biết, vậy chỉ còn cách... nói dối”.

- Cháu không biết ạ. Cháu bị mất trí nhớ nên giờ chỉ nhớ mỗi tên mình, ngoài ra chẳng còn gì khác. Vừa nói nàng vừa làm ra bộ mặt bi thương, nhìn rất tội nghiệp.

“Nữ oa nhi này thật đáng thương. Ta mới gặp lần đầu nhưng sao lại rất thích, nếu không có nàng kịp thời giúp có thể ta đã bỏ mạng tại đây rồi, hay là ta...”

- Cô nương, nếu cô không chê có thể đến nhà ta, làm nghĩa nữ của ta được chứ? Trung niên nam tử vui vẻ nói.

- Vâng ạ. Nàng cười tươi như hoa nói, trong lòng thầm mừng chấn kinh, không ngờ mình lại may mắn gặp được người tốt như vậy. Hihi vậy là về khoản ăn, ngủ, ở không phải lo nữa rồi, mừng quá đi mất. (pretty: haz giờ này mà tỷ còn nghĩ được đến chuyện này)

- À cô nương tên gì?

- Là Ưu Song Như ạ.

- Chủ tử. Đàng xa tiến lại một hắc y nam tử độ tuổi hai mươi mấy.

- Chủ tử, người có sao không? Nhìn đến vết thương trên chân của trung niên nam tử, hắc y nam tử không khỏi chấn kinh, vội vàng chạy đến. Là vết rấn cấn, nhưng sắc mặt của chủ tử có vẻ khỏe mạnh.

- Ta không sao. Trung niên nam tử từ tốn đáp

- Xin chủ tử trách phạt, thuộc hạ đáng chết đã để cho chủ tử bị thương như vậy.

- Ta đã được vị tiểu cô nương này giúp đỡ, đã không có chuyện gì rồi.

Lúc này hắc y nam tử mới phát hiện ra còn có 1 người bên cạnh chủ tử. Tuy có phần ngạc nhiên về cách ăn mặc của nàng nhưng hắn cũng không nói gì chỉ cảm ơn nàng đã cứu chủ tử của hắn.

- Thạch Lam, mau chuẩn bị, chúng ta trở về.

- Tuân lệnh. Nhưng còn vị này?

- Nàng sẽ về cùng chúng ta.

- Chủ tử? hắc y nam tử ngạc nhiên. Tại sao chủ tử lại đưa một nữ tử không rõ lai lịch này về...

- Ta hiểu ý ngươi. Không sao, cứ làm theo lệnh ta.

- Tuân.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngâm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bất Ngờ Lớn

“OH MY GOD! Cái gì đây? Nơi ta đang đứng là trước...trước...! HOÀNG CUNG”

- Bác ơi! Bác có nhầm không? Đây...đây là hoàng cung mà. Mắt tròn to, nàng lấp bắp nói không nên lời trước cảnh tượng trước mắt này.

Trung niên nam tử vui vẻ cười, không để ý đến thái độ quá sức ngạc nhiên của nàng, bình thản đáp:

- Không lầm. Đây là hoàng cung.

ẦM...ẦM...ẦM

“Choáng! Ta thực sự choáng váng. Cự nhiên nhà của bác này lại là...HOÀNG CUNG. Vậy nghĩa là bác này làm một chức gì lớn lắm ở đây đây nhưng mà chức gì mới được chứ? Nhìn bác khí chất tôn quý như vậy chắc là quan to trong triều, nhưng mà không đúng, nếu quan to mức nào đi nữa cũng không thể ở hoàng cung được, chẳng lẽ...” nàng lắc đầu liên tục, tự vỗ đầu mình, tự cười thầm đại não của mình có trí tưởng quá phong phú. Đột nhiên sau lưng nàng vang lên 1 tiếng nói:

- Cô nương, mời. Hắc y nam tử tuy có phần buồn cười về hành động của nàng nhưng không muốn để chủ tử đợi lâu nên lên tiếng trước.

Giật mình, hồi phục lại suy nghĩ, nàng theo bước của trung niên nam tử tiến vào hoàng cung. Cánh cửa to lớn được từ từ hé mở, một quang cảnh vĩ đại hiện ra trước mắt nàng. Một khoảng sân cực kì rộng lớn, hai bên cây cối được trồng hàng nối hàng, cắt tía cẩn thận rất có thẩm mỹ. Nhìn thẳng về phía trước “OA 1 cung điện cực kì nguy nga, cực kì đồ sộ với vô số các tòa điện bên cạnh nối tiếp nhau, trải dài 1 khu vực rộng lớn. Quả là 1 quần thể kiến trúc quá độc đáo và tráng lệ!”. Các bậc thang nhiều tầng tiếp nối nhau cao thật cao. (pretty: haz xin lỗi các nàng,ta tả đến đây là hết, không suy nghĩ thêm được gì nữa, mong đừng chê cười). Mãi ngắm cảnh vật xung quanh nên nàng không biết đã đến nơi từ lúc nào.

- Cô nương, xin chờ chủ tử ở đây. Hắc y nam tử nói

Giờ nàng mới để ý, không biết trung niên nam tử đã vào bên trong cung điện khi nào. Khi trung niên nam tử bước vào đại điện, bá quan văn võ đã tề tụ đông đủ nghênh tiếp. Bước lên ngai vàng, khoác lên hoàng bào, tất cả bá quan một lời đồng nhất hô:

- Cung thỉnh hoàng thượng trở về. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Người trung niên nam tử ấy không ai khác chính là đương kim hoàng đế Âu Dương Tĩnh Vũ. Nở 1 nụ cười phúc hậu, người nói:

- Các ái khanh bình thân.

- Tạ ơn hoàng thượng. Quần thần tiếp tục đồng thanh.

- Lần này trở về thăm có một chuyện rất quan trọng muốn tuyên bố với tất cả các ái khanh.

Phía dưới tất cả xôn xao không ngớt, không biết có chuyện gì xảy ra mà lần này hoàng thượng lại trở về nhanh và đột ngột như vậy, không như mọi lần vì hành trước. Các bá quan nhìn nhau bàn tán.

Trên ngai vàng, hoàng đế cho gọi tiểu thái giám thân cận cho truyền nàng vào cung. Đang đứng mãi mê nhìn cảnh vật xung quanh nên nàng không chú ý có một người đang tiến lại gần mình.

- Cô nương, chủ tử cho mời cô, xin đi theo ta. Tiểu thái giám nói. Sở dĩ tiểu thái giám vẫn kêu là chủ tử vì hoàng đế đã căn dặn trước, người muốn cho nàng một bất ngờ lớn. Tuy có phần ngạc nhiên nhưng cũng không dám nhiều lời liền đi thực thi mệnh lệnh.

Nàng xoay người nhìn người đang nói. Là một tiểu thái giám. Đang có nhiều nghi vấn, không chần chừ nàng liền theo bước của tiểu thái giám tiến vào cung điện. Bước lên từng bậc thang, nàng dần tiến gần đến hoàng cung. Lúc nhìn xa đã cực kì tráng lệ thì giờ nàng càng ham mộ thêm. Đạp vào mắt nàng là hai con kì lân rất to được đặt hai bên trước cửa cung. Đặc biệt chúng đều được dát bằng vàng sáng loá đến chói mắt. Nàng thầm nghĩ: “Chẹp...đem hai con kì lân vàng này đi bán được khẳm tiền đó nga, sống cả đời cũng không hết,tiếc quá dễ chừng như vậy cũng phí ghê!” Sở dĩ có ý nghĩ kinh doanh như vậy bởi vì từ nhỏ nàng đã được sinh ra trong một gia đình thương nhân nên việc tính toán này là chuyện hết sức bình thường.

Đã đến cung điện. Nhìn vào bên trong, nàng có chút dè dặt bởi vì ở đây có quá nhiều người. Thấy nàng cứ đứng chần chừ chưa chịu vào, tiểu thái giám đành lên tiếng:

- Cô nương, mời.

- Ân. Nàng dù không muốn vào nhưng đành phải nghe lời.

Trong điện vẫn còn xôn xao bàn tán thì tiểu thái giám lên tiếng:

- Khởi bẩm hoàng thượng, người đã được đưa đến.

Đang xôn xao, chợt tất cả bá quan đều im bất nhìn về phía phát ra tiếng nói ấy. Mọi người đều mắt chữ O, miệng chữ A khi thấy nàng. Một cô gái ăn mặc hết sức kì lạ đang tiến vào, họ sống cả đời cũng chưa từng thấy loại trang phục như vậy bao giờ. Tóc tai thì rối loạn, mặt mày bị vết nhơ làm vậy bản nhìn không ra dung nhan của nàng nên tất cả thầm nhận định “đây là 1 tiểu xử nữ”

- Khụ... Hoàng đế bệ hạ tuy rất hiểu hành động đó của bá quan nhưng vẫn nên vào việc chính.

Đồng loạt tất cả đều hướng ánh mắt thắc mắc, hiểu kì không diễn tả nổi thành lời nhìn hoàng đế của họ chờ 1 lời giải đáp. Còn về phần nàng, tuy đây không phải lần đầu nàng được nhiều sự chú ý như vậy nhưng vẫn thật rất ngại. Nhìn lên trên cao, đó là một ngai vàng nguy nga cũng được dát bằng vàng, chạm khắc tinh xảo với hình rồng uốn lượn. Nhưng điều làm nàng chú ý không phải ngai vàng mà là người ngồi trên đó. “OH MY GOD! Đó...đó...là... là bác mà. Không thể tin nổi, chắc là mình hoa mắt vì từ lúc xuyên không đến giờ chưa có gì bỏ bụng đây mà” Dụi dụi mắt, nàng cố gắng nhìn lại một lần nữa nhưng đã làm nàng thất vọng, kết quả vẫn là vậy. Nở một nụ cười thích thú, người nói:

- Nghĩa nữ, tiến lại đây.

Ngập ngừng, do dự, nàng đành phải nghe theo.

“Aiz...thui hên xui đi, tới đâu thì tới vậy”

- Các chúng khanh nghe đây, tiểu cô nương này kể từ ngày hôm nay sẽ trở thành Song Như công chúa, ban cho Huyết Đơn điện.

“WHAT?” nàng không thể tin nổi điều mà mình vừa nghe, đứng bất động như tượng.

- Hoàng thượng. Bá quan đồng loạt hô. Mọi người đều tỏ ra bức xúc không thể đồng tình nổi quyết định hết sức hoang đường này.

- Tiểu cô nương này chính là người đã cứu ta một mạng, nếu không có nàng ta có thể đã không còn trở về được nữa.

- Dù là vậy cũng không thể quyết định như vậy được thưa hoàng thượng. Tề tề tướng bất bình nói.

- Ý trẫm đã quyết, các ái khanh không cần nói thêm. Bãi triều.

- BÃI TRIỀU. Tiểu thái giám hô to.

Các bá quan dù muốn nói thêm nhưng tính hoàng thượng, họ đều biết, người đã quyết định gì thì luôn suy nghĩ kĩ và không ai có thể can được. Hoàng thượng của họ luôn anh minh, sáng suốt trong mọi chuyện nên họ đều tin tưởng quyết định này dù còn rất nhiều nan giải.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tình Thân 1

- BÁC...à không HOÀNG THUỶ, tại sao ạ?

“Ta hỏi 1 câu hỏi rất ư là khó hiểu nhưng người đang ngồi trên ngai vàng kia vẫn cười thích thú mà nhìn ta làm ta lại càng khó hiểu thêm. Tại sao chưa hề quen biết gì ta, chỉ biết mỗi tên ta thôi, còn ta bị mất trí nhớ là nói dối nhưng người lại hoàn toàn tin tưởng mà không hỏi thêm lời nào đã vậy còn cho ta làm...làm CÔNG CHÚA nữa chứ. Ta cứ tưởng bác là 1 người bình thường nên làm nghĩa nữ của người thì ta cũng sẽ là một cô gái bình thường nhưng không ngờ người lại là một hoàng đế cực kì tôn nghiêm cao quý mà lại cho ta – một cô gái hết sức bình thường làm 1 công chúa. (pretty: nàng khiêm tốn quá rồi, cô gái bình thường mà thuộc hạng giàu có nhất nhì Việt Nam không ai không biết đến à). Đã vậy người là một hoàng đế, chẳng lẽ không sợ ta là thích khách đến ám sát người sao? Một đồng thất cứ xoay quanh ta và ta dùng đôi mắt hết sức khó hiểu và nghi vấn để nhìn Người”.

Như hiểu được ý nàng muốn hỏi gì, Người cũng không để nàng chờ lâu mà từ tốn nói:

- Ta biết con rất ngạc nhiên quyết định này của ta. Tuy lúc đầu thật sự ta rất nghi ngờ về việc xuất hiện của con nhưng ta đã xoá bỏ ý nghĩ ấy ngay khi con đã không ngần ngại mà cứu ta, còn tặng ta thuốc giải độc kì lạ và quý hiếm ấy. Ta có cảm giác rất thú vị về con nhưng kì lạ hơn ta cảm thấy con rất thân thuộc như là con ruột thật sự của ta và ý nghĩ nhận con làm nghĩa nữ đã xuất hiện trong đầu nên ta lập tức trở về cung ngay.

Nghe người nói xong, nàng cảm thấy bàng hoàng vô cùng khi người có thể dễ dàng tin tưởng nàng như vậy, thật sự người cảm giác nàng như con ruột của mình sao? Một cảm giác ấm áp tràn vào tim khiến nàng coi người này như người cha thật sự của nàng vậy. Nàng cũng có cảm giác tình thân khi lần đầu gặp người. Mất cha mẹ khi 10 tuổi, đó là 1 tổn thất rất to lớn trong đời nàng, nàng dù là người luôn vui vẻ nhưng gặp tình cảnh đó, trái tim nàng tan nát, muốn chết đi để có thể được cùng cha mẹ đoàn viên dưới tuổi vàng nhưng những giây phút cuối cùng cha mẹ đã dặn nàng “dù cha mẹ không còn bên con nữa nhưng đừng bao giờ nghĩ quẩn mà vẫn phải sống thật tốt, thật vui vẻ, thật hạnh phúc, đó mới chính là tâm nguyện suốt cuộc đời này của chúng ta.” Nàng đã khóc rất nhiều, khóc suốt ba ngày ba đêm không ăn không ngủ, cứ ngồi bên họ cho đến khi họ được đem đi chôn. Trái tim của nàng cũng rất dễ bị tổn thương, gặp một sự cố lớn như vậy làm nàng đau không thể tả, sự mất mát vô cùng lớn này cứ tưởng nàng sẽ chẳng bao giờ quên được nhưng nhờ đến lời cha mẹ đã dặn khiến nàng gắng gượng mà sống, nàng còn có những người thân, những người bạn vui buồn có nhau... họ đã giúp nàng vượt qua nỗi đau này, giúp nàng trở về là một cô bé vui vẻ, ranh ma, đáng yêu của trước đây. Nhưng khi nghe câu nói của người làm trái tim thiếu thốn tình cảm gia đình này như được hồi sinh. Người như người cha đáng kính của nàng vậy, cũng nụ cười hiền ấy, những câu nói thân tình ấy làm tim nàng ấm áp lạ thường, xúc động nghẹn ngào không thể thốt nên lời, nàng nhìn người cha này, đôi mắt ngắn lẹ, cảm xúc dâng trào khiến nàng không kiềm lòng được mà chạy đến ôm chặt lấy người. Những giọt nước mắt cứ thế lăn dài theo má nàng mà chảy xuống. Người ôn nhu lau đi những giọt nước mắt ấy, mỉm cười hiền diệu, trong tim người cũng có một cảm xúc tình thân dâng trào, có phải chẳng người và nàng có duyên tình thân từ kiếp trước không?

Đội nàng đã nín khóc người mới cho gọi cung nữ dẫn nàng đến Huyết Đơn điện giúp nàng thay y phục và nghỉ ngơi. Cung nữ tên tiểu Vi được người ban cho nàng, nàng ta sẽ là cung nữ thân cận của nàng. Nàng luyến tiếc rời xa người cha mới này mà đi theo tiểu Vi. Bâng qua các dãy hành lang, những cung điện với muôn màu muôn vẻ, đi về phía nam nàng đã đến được Huyết Đơn điện.

- WOA! ĐẸP QUÁ! nàng cười hồn nhiên và vô cùng thích thú. Không biết có phải trùng hợp hay không nhưng Huyết Đơn điện này quá đúng với sở thích của nàng. Toàn điện được phủ bởi một màu hồng với những điểm nhấn màu đỏ tươi cực kì thanh tươi và điểm lẹ. Và đặc biệt hơn hết, nàng đã hiểu được vì sao cung điện này mang tên huyết đơn. Xung quanh cung điện là một vườn hoa thật lớn với vô số những bông hoa mẫu đơn hồng đỏ xen lẫn nhau vô cùng hài hoà và tinh tế. “Không biết ai có đôi mắt thẩm mĩ cao như vậy nhỉ?” Nàng thầm nghĩ. Nhưng nàng còn cảm thấy thiếu một cái gì đó. Nàng đã nghĩ ra, khi gặp lại người nàng sẽ xin phép người cho phép nàng thực hiện điều đó. Mãi ngắm vườn hoa nên nàng chưa hề bước vào điện, tiểu Vi thấy vậy liền nhắc nhở nàng:

- Công chúa, xin mời vào. Tiểu Vi thận trọng lên tiếng. Tiểu Vi cũng len lén quan sát nàng. “Cô gái này là ai? Hoàng thượng sao lại đối tốt với nàng như vậy? Nàng ăn mặc kì lạ quá?...

Nàng chợt nhớ ra bên nàng vẫn còn có tiểu Vi. Nở một nụ cười thân thiện, nàng nhanh chân bước vào. Từ bên ngoài nhìn vào nàng đã cực kì thích thì vào bên trong lại càng bị thu hút. Một khoảng không gian rộng lớn, thoáng đãng, còn to hơn cả căn phòng ở biệt thự mà nàng ở nữa. Những khung cửa sổ được treo những chiếc rèm màu hồng phấn mỏng manh, bay bay khi gió thổi giống như những dải lụa của các tiên nữ vậy. Bước vào tâm phòng, một chiếc giường được chạm khắc cực kì tinh xảo với những bông hoa mẫu đơn được khắc bằng... bằng VÀNG. Nàng trở mắt ra nhìn thì tiểu Vi lên tiếng:

- Công chúa, nước tắm đã được chuẩn bị xong, mời công chúa tẩy trần.

“Chắc... tiểu Vi nhanh nhẹn thật, mới đó mà đã chuẩn bị xong nước tắm cho ta rồi sao. Oa cái thùng nước bằng gỗ thật to”.

Nàng bước đến thì tiểu Vi nói:

- Để nô tì giúp công chúa thay trang phục.

“Ta cảm thấy ngại ngùng. Ta từ chối, muốn tiểu Vi ra ngoài nhưng nàng ta lại không chịu”.

- Công chúa, đây là nhiệm vụ của nô tỳ mà, có phải nô tỳ không tốt làm công chúa không hài lòng không? Tiểu Vi xin công chúa tha tội. Nàng ta vừa khóc vừa quý xuống xin nàng tha thứ.

“Haz ta quên mất thời cổ đại này, làm chuyện gì đều phải có người hầu hạ hết, phiền thật”.

- Em đứng dậy đi, ta có trách cứ gì em đâu, em không làm gì có lỗi cả, đừng quỳ như vậy ta không quen đâu. Nàng nâng nàng ta đứng lên và đồng ý để nàng ta giúp thay y phục.

- WOA Công chúa, người có làn da trắng như tuyết đẹp quá!

Tiểu Vi khen nàng hết lời khiến nàng cũng rất vui và tự hào.

“Quả thật ngồi trong này ngắm mình ta thấy cực kì thoải mái và sáng khoái. Những bông hoa đầy màu sắc với hương thơm ngào ngạt cùng với làn nước ấm và hình như còn có thảo dược nữa làm ta thư giãn và tinh thần trở nên tốt hơn rất nhiều từ khi xuyên không đến giờ. Cổ đại cũng không tệ như ta nghĩ”.

Ngắm mình khá lâu nhưng nàng chưa có ý định rời khỏi. Tiểu Vi sợ nàng sẽ nhiễm phong hàn nên không cho nàng ngâm thêm. Bước ra khỏi bồn tắm, tiểu Vi choàng cho nàng 1 chiếc khăn tắm màu trắng. Lau nước hết người, tiểu Vi giúp nàng mặc y phục.

“Chắc... y phục này lạ ghê, phải mặc tới mấy lớp”. Chiếc yếm đào màu hồng có thêu hình hồ điệp rất xin.

Khoác vào bên ngoài là chiếc váy cũng màu hồng, tà váy có thêu những chú hồ điệp đủ màu sắc, nàng rất thích trang phục này. Mặc xong y phục, tiểu Vi kéo nàng đến bàn trang điểm. Nàng ta tô tô vẽ vẽ gì đó làm nàng chóng hết cả mặt. Chợt tiểu Vi ngừng động tác làm nàng khó hiểu. Nhìn nàng ta, nàng thấy nàng ta đang nhìn mình say mê như người mất hồn. Nàng có phần ngạc nhiên.

- Tiểu Vi, em làm sao vậy? Sao lại nhìn ta như người mất hồn vậy?

Giờ cô bé mới hoàn hồn trả lời nàng:

- Công chúa, người... người đẹp qua.

Nghe tiểu Vi khen nức nở, nhiệt tình như vậy làm nàng không khỏi nở nụ cười tí mắt. Vầng trán cao, mày lá liễu thanh tú, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi hồng cánh sen chum chím hình trái tim. Hai má phúng phính đáng yêu. Đặc biệt là đôi mắt to tròn trong veo ngầy ngố sáng long lanh. Tất cả mọi thứ của nàng khiến ai nhìn vào cũng đều bị thu hút cực lớn. Nàng như một tiểu oa nhi đáng yêu với đôi mắt trong sáng ngầy ngố nhưng cũng là một tiểu yêu tinh khiến người ta bị câu hồn lạc phách.

Tiểu Vi tiếp tục tạo kiểu tóc cho nàng. Một bên tóc được thắt lại với chiếc nơ đỏ tươi và cài một chiếc trâm hình mẫu đơn kết với sợi dây đính hai viên ngọc xanh lấp lánh.

- Bẩm công chúa, hoàng thượng cho mời người đến ngự thiện phòng dùng bữa với người. Một tiểu thái giám lên tiếng. Tiểu thái giám này là Tiểu Thuận - tiểu thái giám lúc trước mời nàng đến đại điện. Tiểu Thuận cũng rất bất ngờ khi thấy nàng, nàng bây giờ khác trước rất nhiều dù là thái giám nhưng cũng bị nàng thu hút.

- Ân. Nàng kính hi khi nghĩ đến lúc được gặp lại người phụ thân ngẫu nhiên này. Nàng chuẩn bị thật nhanh, sửa soạn lại y phục rồi đi theo tiểu Thuận đến ngự thiện phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Ngợm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tình Thân 2

- Hoàng hậu, ta sẽ cho nàng một bất ngờ. Hoàng thượng yêu thương nhìn hoàng hậu nói.

Hoàng hậu vô cùng thích thú khi nghe câu nói này của Người. không biết Người sẽ cho nàng bất ngờ gì. Nàng rất tò mò a.

Hoàng hậu là ái thiếp mà ngài yêu và trân quý nhất. Nàng là một người hiền hậu, dịu dàng và rất tinh ý, luôn hiểu Người muốn gì và cần gì, là một mẫu nghi thiên hạ thật sự. Đặc biệt nàng có một sắc đẹp chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn khiến các cung tần khác ganh ghét, đố kỵ. Tuy nàng luôn được Người bảo vệ và nghiêm khắc xử phạt những ai dám đụng đến nàng nhưng nàng vẫn có bản lĩnh của riêng mình, không để mình dễ bị ăn hiếp. Dù bây giờ nàng và hoàng thượng đã ngoài tứ tuần nhưng nét đẹp không vì thế mà tàn phai theo năm tháng, nàng và hoàng thượng trẻ hơn tuổi rất nhiều. Con số 9 là số các cung tần, phi tử của người. Dù người không muốn, chỉ muốn độc sủng một mình hoàng hậu nhưng vì mẫu hậu của người kiên quyết bắt ép và đích thân mình tuyên chọn tứ nữ nên Người đành nghe theo mà lập họ làm phi tử. Người và hoàng hậu là đôi long phượng tuyệt luân nhất trong lịch sử từ trước đến nay. Họ luôn được mọi người sùng bái và kính mến vì sự anh minh và thương dân như con của mình....(pretty: hoàng thượng thì khỏi phải nói ừ ha các nàng, đương nhiên là một đại mỹ nam rùi). Họ có ba người con trai, mỗi người một tính cách, vẻ đẹp khác nhau nhưng đặc biệt đều là những nữ nam đứng đầu Âu Dương hoàng triều này. (pretty: ta sẽ tiết lộ từng mỹ nam sau nhé)

.....

Nàng đang men theo những lối đi để đến ngự thiện phòng. Nơi này cũng không xa Huyết Đơn điện của nàng lắm nên chỉ chừng vài phút nàng đã đến nơi. Nàng bước vào trong cùng với sự vui mừng khôn xiết khi thấy Người.

- Nhi nữ tham kiến phụ hoàng. Nàng cung kính nói đồng thời nghi ngại nhìn người nữ nhân ngồi bên cạnh Người. Nàng không biết nữ nhân này là ai để xưng hô nên nàng nhìn Người mong chờ câu trả lời.

Lúc này Người cũng đang nhìn nàng. “Không ngờ công chúa này của ta lại xinh đẹp như vậy, nàng có nét đẹp giống hoàng hậu ta”. Người hài lòng, miệng khẽ nhếch mang ý cười rất sâu. Như hiểu được nghi vấn của nàng, Người vui vẻ nói:

- Đây là hoàng hậu của ta và cũng chính là mẫu hậu của con. Người mỉm cười đáp.

“WOA! Nữ nhân này quá đẹp! Đẹp như người mẹ yêu quý của ta vậy. Nhưng sao trong tim ta lại có cảm giác thân quen như vậy? Cảm giác như của một đứa con đã quá lâu rồi mới được gặp lại người mẹ thân yêu. Tại sao lại kì lạ như vậy? Ta và người là lần đầu gặp nhau mà”. Nàng nhìn hoàng hậu với đôi mắt ngờ ngàng xen lẫn kính yêu không thể diễn tả bằng lời. Sự tình, quên rằng mình đã quên thỉnh an nên hành động có chút lúng túng:

- Nhi nữ tham kiến mẫu hậu. Nàng lễ phép nói.

Hoàng thượng sai tiểu Thuận đưa nàng đến ngồi bên phải của mình. Khi nàng đã yên vị, hoàng thượng mới giới thiệu cho hoàng hậu biết:

-Hoàng hậu, đây là điều bất ngờ ta muốn tặng nàng. Nữ oa nhi này tên là Song Như là ta gặp tình cờ trong lần vi hành lần này, nàng đã cứu ta một mạng, nàng là một nữ nhi lương thiện, ta quyết định phong nàng làm công chúa, ta không làm nàng thất vọng chứ hoàng hậu của ta? Hoàng thượng cười sùng sịnh nhìn hoàng hậu.

Hoàng hậu lúc này đây cũng đang mãi ngắm nàng. “Nữ oa nhi này là ai? Sao được hoàng thượng cho làm công chúa nhỉ? Nàng quả là một mỹ nhân làm khuynh đảo nhân thế. Ta là nữ nhân mà còn bị nàng thu hút như vậy thì nam nhân nhìn thấy nàng sẽ ra sao nhỉ? Hắc...hắc nhất là ba đứa con của ta a. Nhưng...sao ta lại có cảm giác thân quen quá? Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng sao ta lại có cảm giác nàng là nữ nhi thật sự của mình vậy? Phải chăng có điều bí ẩn gì đó mà ta chưa thể nhận ra?”.

- Hoàng thượng, thần thiếp rất thích bất ngờ này. Người thật khéo nha, kiếm đâu ra một tiểu oa nhi xinh đẹp như vậy chứ. Hoàng hậu rất hài lòng về nữ nhi này, vui vẻ nói.

Nàng rất vui khi nghe hoàng hậu nói như vậy. Điều này chứng tỏ hoàng hậu cũng thích nàng. Nàng cũng rất quý người ngay từ cái nhìn đầu tiên.

- Như nhi, con hãy nếm thử các món ăn ở đây xem có thích không nhé. Đây toàn là những món mà ta đặc biệt lựa chọn, cũng là những món ta và hoàng thượng đặc biệt ưa thích. Hoàng hậu quan tâm nói.

- Ân. Nàng vui vẻ nói, trong lòng cảm thấy ấm áp tình thân khôn xiết.

“Oa nhiều món quá, chúng được trang trí thật công phu và khéo léo, toàn là sơn hào hải vị trông thật ngon nga.” Nàng nhanh nhẹn gấp thức ăn bỏ vào chén của hoàng thượng và hoàng hậu khiến hai người rất vừa ý. Tuy chỉ có ba người nhưng không khí không vì thế mà buồn tẻ chán ngắt mà thay vào đó là những tiếng cười rộn rã không ngớt. Nàng rất biết cách làm người khác vui lòng và yêu quý.

Sau khi ăn xong, nàng xin phép được về điện để nghỉ ngơi vì nàng rất là buồn ngủ a. Ngủ là một trong những thói quen yêu thích nhất của nàng. Đây cũng là điểm yếu của nàng. (pretty: tại sao là điểm yếu thì sau này các tênh yêu sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Gặp Gỡ 1

-Tiểu Vi,em ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi. Sau khi trở về nàng mệt mỏi liền chạy ngay đến giường.

- Công chúa có điều gì cần căn dặn tiểu Vi, nô tì sẽ vào ngay.

- Được rồi, em cũng nghỉ ngơi đi nhé. Nàng mỉm cười.

Sau khi tiểu Vi ra ngoài, đóng cửa lại, nàng liền lên giường nằm.

“OA! Thật là êm, y như giường nệm ở thời hiện đại của ta vậy, thích quá! Haz ngày đầu tiên đến cổ đại của ta sắp trôi qua rồi, không biết cuộc sống của ta ở đây rồi sẽ ra sao nhỉ? Ở mãi hoàng cung cũng chán lắm, ta muốn du ngoạn giang hồ, được ngắm danh lam thắng cảnh, được đi chơi khắp nơi...sau này phải xin phụ hoàng mới được. Mà nghĩ cũng lạ, tại sao ta lại xuyên không được nhỉ? Ta đây chẳng biết tiếng Trung mà xuyên qua lại nói chuyện được với họ, còn chữ viết? Ta biết chữ không nhỉ? Hắc..hắc chữ tiếng “bông” một chữ bẻ đôi ta cũng không biết, mai kêu tiểu Vi lấy sách ta đọc thử xem. À phải thực hiện một việc nữa”.

Mãi chìm đắm trong những suy nghĩ mà nàng đi vào giấc ngủ khi nào không biết.

- Phụ hoànggggggg. Đang ngồi trong thư phòng, hoàng thượng nghe thấy một tiếng gọi lãnh lót vang lên. Nghe giọng nói này thì không cần nhìn mặt Người cũng biết là ai rồi. Sau tiếng gọi đó, một thân ảnh hồng y xuất hiện. Nàng tươi cười chạy đến, chạy ra phía sau xoa bóp vai cho Người.

- Sao, tiểu a đầu này muốn gì đây. Người mỉm cười nói.

- Phụ hoàng à, người thật hiểu ý Như nhi hoá nha. Hihi Phụ hoàng có thể cho Như nhi tu sửa lại vườn hoa mẫu đơn không ạ? Nhi nữ mới nghĩ ra một sáng kiến mới để làm nó trông đẹp hơn.

- Ừm... được rồi con cứ làm gì con thích, đừng làm hư nó là được.

- Oa...phụ hoàng muôn năm, con đi thực hiện luôn bây giờ được chứ ạ? Nàng vui mừng reo lên thích thú.

- Được, ta sẽ sai người đến giúp con thực hiện.

- Vâng ạ, nhi nữ xin cáo lui, không làm phiền phụ hoàng nữa. Nàng cáo hứng chạy ngay đến ngự đơn viên.

Sau khi đã nói cho mọi người biết kế hoạch của mình, tất cả đều à...ồ liên tục rồi cùng nhau bắt tay vào thực hiện ngay. Kế hoạch này có vẻ đơn giản, chỉ đòi hỏi tốn ít thời gian thôi nên nó cũng sớm được thực hiện xong. Nhìn sáng kiến của mình đã được hoàn thành, nàng không khỏi vui mừng. Trước mắt nàng là một vườn hoa mẫu đơn đỏ rực tuyệt đẹp với một con đường nhỏ được lát những viên gạch màu hồng dẫn vào bên trong. Bên trong, ở giữa vườn hoa là một hồ nước khá lớn với đủ loài cá muôn màu muôn vẻ tung tăng bơi lội. Bên cạnh hồ cá là tiểu đình viện nhỏ nhỏ. Cảm ơn rồi rút tất cả những người được phụ hoàng đưa đến, nàng mang trà bánh đến cho từng người, mời họ dùng nhưng họ nào dám.

- Công chúa, chúng nô tài không dám nhận đâu ạ. Tất cả đồng thanh nói và đều quỳ hết dưới đất.

- Sao lại nói vậy, mọi người đã vất vả giúp ta hoàn thành, ta làm những điều này là hợp lẽ thường thôi mà, mọi người đừng quỳ nữa, mau đứng lên hết đi, chúng ta cùng ăn bánh uống trà nhé.

Mọi người nhìn nhau, nàng quả thật quá tốt với những nô tài như họ, họ thật thích nàng, trong lòng thầm cảm kích.

.....

- Tiểu Thuận, phụ hoàng của ta đang ở đâu? Một nam tử vận lục y hỏi

- Bẩm, hoàng thượng đang ở ngự thư phòng.

- Được rồi, người lui xuống đi.

- Nô tài xin cáo lui. Tiểu Thuận hành lễ rồi lui xuống.

Lục y nam tử tiêu sái đi đến ngự thư phòng. Đang đi, hần chợt dừng bước khi ngửi thấy một mùi hương nồng nàn đặc trưng của mẫu đơn. Mùi hương cuốn hút khiến hần không tự chủ được mà tìm đến nơi tỏa ra mùi hương đó. Đi đến hoa viên muôn màu rực rỡ, ở giữa còn có một hồ nước xanh ngắt, phẳng lặng, hần chậm rãi dừng lại. Nơi đó, một bóng hình hồng y xinh xắn đang ngủ say dưới nắng ấm, nàng đang nằm trên bờ hồ, lưng tựa vào gốc cây đại thụ xum xuê cành lá, trên tay đang cầm một cuốn sách nhỏ. Mái tóc mềm mại xoã dài cùng với hồng y khẽ tung bay theo làn gió nhẹ nhẹ. Ánh nắng vàng tươi chiếu xuống mặt hồ lấp lánh phản xạ vào thân ảnh của nàng khiến nàng trở nên lung linh kì ảo hơn. Nằm giữa một vườn hoa huyết mẫu đơn, nàng như trở thành một tiểu hoa tiên ngủ quên trong hoa viên này vậy. Chợt cuốn sách từ tay rơi xuống đất tạo một tiếng động nhỏ khiến nàng giật mình thức giấc. Đôi mắt to tròn chợt mở, nàng ngái ngủ đưa tay lên dụi dụi mắt, ngáp một cái thật yếu. Quay qua quay lại tìm cuốn sách, nhìn xuống dưới chân mới phát hiện nó đã rớt xuống từ khi nào, cuối người xuống nhặt, nàng phui phui bụi trên đó rồi đứng dậy trở về cung của mình. Hần vẫn đứng đó lặng lẽ mãi mê nhìn ngắm nàng đến khi thân ảnh nàng biến mất. Hần luyến tiếc muốn đi theo nàng, muốn biết nàng là ai nhưng vẫn còn chuyện cần giải quyết nên đành rời khỏi.

Tại một đình viện có ba nữ tử đang ngồi nói chuyện:

- Các muội, các muội nghĩ có tức không? Khi không phụ hoàng lại phong một nữ tử chẳng rõ lai lịch gì làm công chúa, ngang hàng với chúng ta thật tức chết. Một nữ tử vận y phục màu đỏ nói

- Phù tỷ, tỷ nói nhỏ thôi, phụ hoàng rất thương yêu nàng ta, người mà nghe thấy sẽ phạt chúng ta đấy. Nữ tử vận đồ cam nói

- Hừ sợ gì chứ, nàng ta là cái thá gì, chúng ta mới là con ruột của người mà, nàng ta dù sao cũng chỉ là con nuôi thôi. Nữ tử vận đồ nâu nói

- Mộng muội nói đúng. Vân muội đừng lo lắng quá như vậy. Hai muội nghe đây, nàng ta chỉ là nữ tử giang hồ nên chắc chả biết cảm kì thi họa gì đâu, sắp đến ngày sinh thần của hoàng hậu rồi, chúng ta sẽ nghĩ kế làm bề mặt nàng ta một phen, các muội thấy thế nào? Lạc Phù cười đắc ý nói

- Muội đồng ý, mọi sự đều nghe tỷ tỷ. Giai Mộng và Y Vân đồng thanh nói.

Ở một gốc cây cách đó không xa có một hồng y nữ tử đang ngồi cười khúc khích “Vui thật! Không ngờ tình cờ đi ngang qua đây ta lại được nghe câu chuyện này. Muốn chơi ta sao? Còn khuya nha, ta sẽ chờ xem các người muốn làm gì”. Rồi nàng đứng dậy trở về phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Gặp Gỡ 2

Còn năm ngày nữa là đến sinh thần của hoàng hậu, trong cung không khí cũng tất bật hẳn lên. Mọi người ai nấy đều chuẩn bị đủ thứ từ thái giám, cung nữ đến vương gia, hoàng thượng, trong đó đương nhiên cũng có nàng. Nàng suy nghĩ rất nhiều món để tặng cho mẫu hậu thân yêu. Nàng đang có ý tưởng tạo một loại mỹ phẩm với công thức của thế kỉ 21 nhưng vật liệu ở đây thật thiếu thốn quá. Nàng cần mật ong, sữa chua, dầu tây... để làm một hỗn hợp mỹ phẩm dưỡng da độc đáo có một không hai do chính nàng sáng chế. Đầu tiên cần có mật ong. Hoàng cung hiện nay lại chưa hề biết đến công dụng của nó nên trong cung chưa có. “Hix phải đi tìm ở đâu đây? Mật ong là thứ ta cần nhất a”. Nàng vừa đi vừa suy nghĩ nơi kiếm ra mật ong, tiểu Vi này giờ

vẫn theo sau nàng không rời thì chợt nàng thấy một cây sơ ri. Nhìn những trái sơ ri chín mọng trông thật ngon mắt đang bày ra trước mắt khiến nàng không thể nào không chú ý. Nàng quay lại nhìn tiểu Vi với nụ cười thích thú:

- Tiểu Vi, em thích ăn sơ ri không?

Tiểu Vi rất ngạc nhiên trước câu hỏi này của công chúa. Sơ ri là trái gì đó giờ nàng còn chưa hề biết đến thì làm sao thích hay không thích được chứ?

- Công chúa, sơ ri là gì ạ? Tiểu Vi chưa hề nghe đến. tiểu Vi ái ngại nhìn nàng.

- Nếu không biết thì giờ ta sẽ cho em biết. Nàng cười thật tươi rồi chuẩn bị leo lên cây thì tiểu Vi hốt hoảng níu kéo nàng lại.

- Công chúa không được, người là lá ngọc cành vàng không thể leo trèo như vậy được, nếu người có mệnh hệ gì tiểu Vi không chịu nổi tội đâu ạ. Tiểu Vi khóc lóc năn nỉ nàng. Đùa chắc, công chúa lỡ có chuyện gì thì nàng làm sao gánh nổi chứ, mạng chỉ có một cái, nàng còn trẻ vậy không muốn chết sớm đâu a, và lại công chúa được hoàng thượng cưng chiều như vậy, có một trăm cái mạng cũng không trả hết được, hix.

- Không sao đâu, ta leo trèo từ nhỏ quen rồi em đừng lo, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm, không để em bị liên lụy đâu. Tiểu Vi chỉ biết khóc thầm.

Mặc những lời khóc lóc của tiểu Vi, nàng vẫn quyết tâm trèo lên. Nàng leo rất thành thực, thoảng cái đã leo lên cây nhanh gọn lẹ. Nàng nói với xuống:

- Tiểu Vi, ta ném xuống, em chụp nhé.

Rồi nàng thoăn thoắt hái từng trái ném xuống cho tiểu Vi. “Chắc tiểu Vi chụp cũng khá đấy chứ, nếu ở hiện đại cho nàng làm thủ môn thì tuyệt luôn a” nàng thầm nghĩ. Đang hái thì nàng nhìn thấy... một tổ ong. “OA trúng mánh rồi hahaha! Đang đứng lúc ta cần mật ong may quá xá. Hix nhưng mà lấy không khéo không những không lấy được mật ong mà còn bị ong chích cho tùm lùm hoa lá cành thì mệt lắm huhu. Biết làm sao giờ? Hay ta cứ liều mạng lấy rồi chạy liền nhì? Hình như con ong cũng hiền mà hihi.(pretty: sai lầm rồi tí ui). Nghĩ là làm nàng bắt đầu công cuộc “hái” tổ ong. Nàng cố gắng với tay đến cái tổ thì bị trượt chân, nàng vì bất ngờ nên bị té ngã.

- Aaaaaaaa.

“Oaoa kiểu này không chết vì ong mà chết vì té rùi oaoa, đất mẹ thân yêu ơi...con đến đây”.

Nàng sợ hãi nhắm chặt mắt lại không dám nhìn xuống nữa. Ở dưới này, tiểu Vi chứng kiến cảnh này thì tim muốn rớt ra ngoài, khóc lóc la hét thảm thiết như có người sắp chết, sợ đến nỗi không dám mở mắt, chỉ có thể lấy tay che mắt lại không dám nhìn “cảnh tượng huy hoàng” này của công chúa thân yêu.

“Uà? sao ta không có cảm giác đau gì hết dậy, có cảm giác âm ỉ, êm êm nữa chứ”.

Nàng khó hiểu mở mắt ra nhìn thì... đập vào mắt nàng là một mỹ nam tuấn mỹ vô nhân đạo, mày kiếm như họa, mắt phượng sâu không thấy đáy, sống mũi cao thanh, môi bạc cuốn hút, ngũ quan hoàn hảo không tỳ vết, làn da trắng khiến nữ nhân còn phải ganh tị. Trần Kỳ Minh-mỹ nam số một trường nàng còn phải thua hẳn một nửa, hẳn quá đẹp khiến nàng một giây thất thần. Về phần hắn, hắn cũng đang ngây ngốc nhìn nàng. Làn da trắng hồng với đôi mắt ngây ngô đáng yêu, đôi mày không đậm không nhạt nhưng tinh tế thanh tú, chiếc mũi cao nhỏ xinh, má hồng phúng phính, đặc biệt là đôi môi không tô son nhưng vẫn hồng nhuận mọng đỏ ướn ắt. Hắn là đại khối băng, chưa bao giờ để nữ nhân vào trong mắt, bọn họ suốt ngày quẩn lấy hắn khiến hắn chán chường, khinh bỉ nhưng tại sao vì có gì lần đầu tiên nhìn thấy nàng thì hắn không thể dời mắt khỏi người nàng như vậy? Hắn cứ ôm nàng mà nhìn ngắm không chớp mắt khiến nàng có phần e thẹn, đôi má bắt đầu xuất hiện hai áng mây hồng xinh.

“Sao hắn cứ nhìn ta chăm chăm như vậy thật ngại quá? Mặt ta có dính gì sao?”. Nàng thắc mắc

- Huynh ơi, huynh có thể bỏ ta xuống được không? Nàng ngập ngừng lên tiếng.

Giọng nói nhỏ nhẹ dễ thương của nàng phát lên khiến tâm hắn chấn động sục tĩnh. Giờ hắn mới biết từ lúc cứu nàng đến giờ hắn chưa hề dời mắt khỏi nàng cũng chưa hề bỏ nàng xuống mà cứ ôm chặt lấy nàng không rời khiến hắn có phần khó hiểu chính mình. Bối rối, hắn luyến tiếc bỏ nàng xuống. Không hiểu vì sao hắn lại có ý nghĩ muốn ôm nàng mãi như vậy, muốn được nhìn ngắm nàng mãi như vậy, tiểu oa nhi đáng yêu.

Chân đã chạm đất, nàng mở lời:

- Cảm ơn huynh đã cứu ta. Nàng nở nụ cười tỏa nắng khiến hắn lại lần nữa rơi vào ngây ngốc.

- Không có gì. Hắn nở nụ cười ôn nhu.

Nàng nhìn lên trên cây tiếc nuối “Hix mất toi công leo lên mà không lấy được tổ ong ta không cam tâm oaoa, ta đang cần mà, không có làm sao ta chế thuốc đây? Không chịu đâu, oaaa”.

Đang tiếc nuối thì nàng nghĩ đến hắn, hắn vẫn đang nhìn nàng chăm chú, nàng nảy ra ý “Huynh ấy biết võ công, chắc chắn lấy tổ ong là chuyện nhỏ thôi, hihi ta sẽ nhờ huynh ấy lấy giúp là được”. Nàng mừng thầm trong lòng.

- Huynh ui, huynh lấy giùm ta cái... tổ ong đó được không? Nàng nhìn hắn mong chờ với đôi mắt cún con ngân ngấn nước long lanh nhìn rất đáng yêu và tội nghiệp. Đây là chiêu mà nàng vẫn luôn dùng khi nài nỉ và nó luôn thành công, không ai có thể từ chối được. Vậy với đại khối băng như hắn thì sao? Haz hắn cũng không ngoại lệ. Vừa nhìn thấy tiểu oa nhi này nài nỉ thì tâm hắn cảm thấy... vui vui liền “ra tay nghĩa hiệp” giúp nàng ngay. Hắn thì triển

khinh công nhảy phóc một cái đã lên tới, lấy tổ ong rất nhanh rồi nhảy xuống.

“Quà là cao thủ a, lấy nhanh không chớp mắt, có võ công thật là tuyệt, ước gì ta cũng có” nàng thẳm bội phục hắn.

Đưa cho nàng, hắn cũng có phần tò mò

- Nàng dung tổ ong để làm gì?

- Ta dùng để...bí mật hihi rồi huynh sẽ biết. Nàng cười tinh nghịch.

Nàng làm hắn hiếu kì nhưng nàng đã nói vậy nên không thể hỏi gì thêm. Hắn cùng nàng trò chuyện vui vẻ thì từ xa có một hắc y nam tử tiến đến gần.

- Vương...khụ...khụ...chủ tử có chuyện cần người về giải quyết. Hắc y nam tử nhận được tín hiệu của hắn nên không dám gọi hắn là vương gia. Mặc dù có chút thắc mắc nhưng cũng không dám nhiều lời.

- Được. Rồi hắn quay sang nàng:

- Ta có chuyện cần giải quyết, hẹn gặp nàng khi khác. Hắn luyến tiếc nói.

- Ân, huynh đi đi, cáo từ. Nàng tươi cười trả lời.

- Cáo từ.

Rồi hắn bỏ đi. Bên này, hắc y nam tử như muốn chết trân “Ta có nhìn lầm không? Vương gia của ta đây sao? Băng sơn ngàn năm đây sao?” lần đầu tiên hắn thấy vương gia của mình lại có thể nói chuyện, nở nụ cười ôn nhu như vậy để nhìn một nữ tử. vương gia chưa bao giờ đối xử với một nữ nhân nào như vậy cả”. Chuyện này khiến hắn quá ngạc nhiên. Thấy hắc y nam tử vẫn đứng đó chết trân, hắn hiểu có chuyện gì

- Người còn chưa đi. Hắn lạnh lùng lên tiếng. Hắn đã thay đổi thái độ trở về như trước từ khi không còn nói chuyện với nàng nữa. Hắc y nam tử giờ mới hoàn hồn mà tiếp bước sau hắn.

Nàng sau khi từ biệt hắn mới xoay qua xoay lại tìm tiểu Vi nhưng không thấy nàng ta đâu. Nhìn xuống mới thấy nàng ta đã xỉu và nằm ở dưới đất từ khi nào.

“Hazz...tiểu Vi nhát gan, ta còn chưa có chết mà em đã ngất xỉu như vậy sao? Chắc...chắc...”.

Rồi nàng gọi người đem nàng ta về phòng nghỉ ngơi rồi cũng về phòng bắt đầu điều chế mỹ phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngợm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thái Tử Âu Dương Tĩnh Hàn

Trở về phòng, nàng bắt tay vào việc điều chế. Nàng bắt đầu xay nhuyễn dầu tây rồi trộn vào mặt ong, khuấy đều. Sữa chua nàng đã làm từ mấy ngày trước giờ chỉ việc trộn vào hỗn hợp...Nàng hi hục làm không ngừng nghỉ.

Sau một quãng thời gian khá dài, mệt mỏi mồ hôi cuối cùng nàng cũng đã hoàn thành.

-TEN...TEN...XONG RUI. Nàng cười sáng khoái.

Nhìn thành quả đã làm xong, nàng thờ phào nhẹ nhõm, hân hoan với thành phẩm của mình- một loại mỹ phẩm độc nhất vô nhị do nàng sáng chế từ trái cây.

“Chắc chắn mẫu hậu sẽ thích lắm đây, là phái nữ ai chẳng thích làm đẹp chứ, và lại ở thời cổ đại này làm gì có mỹ phẩm làm đẹp hihi”. Nàng vẫn còn một hai món quà nữa sẽ bật mí sau.

Giờ nàng mới nhớ chưa có gì bỏ bụng, đói quá rồi “tội nghiệp bụng nhỏ của ta, giờ ta sẽ đền bù cho mĩ”

- Tiểu Vi ui, em đâu rồi?

Từ bên ngoài, tiểu Vi lật đật chạy vào

- Công chúa có gì cặn dạn em ạ?

- Ta đói quá, em kiếm cho ta cái gì ăn nha.

- Ân, công chúa đợi em chút.

Rồi nàng ta chạy một mạch đến phòng bếp kiểm đồ ăn cho công chúa. Ăn xong, xoa xoa bụng nhỏ đã được thoả mãn, nàng bắt đầu đi dạo.

-Nhi thần tham kiến phụ hoàng, Lục y nam tử nói.

-Hàn nhi bình thân. Lần này con trở về có tin tức gì về Liêu quốc không.

-Bẩm phụ hoàng, Liêu quốc đang tiến hành xây dựng lực lượng, chưa có hoạt động gì thêm. Nhi thần nghĩ chúng đang có âm mưu muốn xâm chiếm nước ta, một vài tình báo của nhi thần đã thâm dò được.

Hoàng đế suy nghĩ một chút rồi nói:

-Con hãy tiếp tục theo dõi cho ta, lần này không cần đến Liêu quốc, phái mật thám đi là được rồi. Sắp đến sinh thần của mẫu hậu con, nàng rất nhớ con nên hãy cứ ở lại đây.

-Nhi thần đã hiểu.

-Được rồi con lui xuống đi.

-Nhi thần xin cáo lui. Lục y nam tử cất bước rời khỏi ngự thư phòng.

Hắn – Lục y nam tử chính là Âu Dương Tĩnh Hàn, 21 tuổi là thái tử của Âu Dương hoàng triều. Là người ngọc thụ lâm phong, ôn nhu nho nhã như gió xuân, đệ nhị mỹ nam của Âu Dương quốc. (pretty: chắc các tênh yêu vẫn còn nhớ cuộc gặp gỡ thoáng qua của Hàn ca với Như nhi tại ngự đơn viên chứ?)

.....

Đêm nay trăng thanh gió mát, sau một khoảng thời gian dài điều chế mỹ phẩm cuối cùng nàng cũng được thư giãn đi dạo chơi trong cung. Vừa đi vừa nhẩy chân sáo nàng vừa hát nghêu ngao bài hát yêu thích:

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Nguồn bị nhảy chương. Mời các bạn đọc chương tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 9: Hoàng Cung

Ngự thư phòng

-Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu.

- Hoàng nhi miễn lễ. Các con ngoan của ta, các người sao lâu như vậy mà không đến thăm mẫu hậu và phụ hoàng. Nếu không phải hôm nay là sinh thần của ta thì các người tính cả đời cũng không đến xem chúng ta sao? -Hoàng hậu vừa khóc vừa chỉ trích ba đứa con bất hiếu của mình.

Hạ điện (điện dưới), bốn vị Vương gia thờ dài

- Aiz,vẫn nhớ lúc trước các người còn nhỏ đều rất quán quýt lấy mẫu hậu, hiện tại trưởng thành rồi đều tránh xa mẫu hậu. -Điện thượng, một vị mỹ phụ ai oán nói

Phía dưới, ánh mắt ba vị nhi tử đều hướng về phía hoàng thượng.

“Nhìn ta làm gì? Mẫu hậu các ngươi nói đều là sự thật.” Hoàng Thượng nhíu mày.

“Là ai hạ cảnh cáo đối với chúng ta?” Ba vị nhi tử cũng nhíu mày.

“Các ngươi định làm phản sao?” Hoàng Thượng đỏ bừng mặt.

Lúc này ba vị nhi tử ngẩng đầu, nhìn nóc nhà không thèm để ý đến hoàng đế nữa.

- Các ngươi không thể ngoan ngoãn nghe ta nói chuyện hay sao? – Âm thanh tức giận của hoàng hậu đánh gãy cuộc trao đổi bằng ánh mắt của bốn người.

- Hoàng hậu / Mẫu hậu mời nói. – Bốn người cùng đáp.

- Ta nói các ngươi không tiến cung thăm ta. Hoàng thượng! Người xem bọn chúng thật bất hiếu!. – Hoàng hậu khóc nức nở nhìn hoàng thượng, rồi dùng ánh mắt oán nhìn đám con mình.

- Hoàng hậu đừng khóc, bọn chúng thực sự rất bất hiếu. – Hoàng Thượng một bên an ủi nói, một mặt dùng ánh mắt ám chỉ ba tượng đầu gỗ nhi tử.

- Dạ, là chúng con bất hiếu, làm mẫu hậu tức giận. – Ba vị nhi tử cùng nói.

- Vậy các ngươi chỉ nói vậy sao? – Hoàng hậu nằm trong lòng hoàng thượng nói vọng ra.

- Chúng nhi thần sau này sẽ thường xuyên tiến cung thăm mẫu hậu. - Ba vị nhi tử nhất tề trả lời.

- Thật sự?

- Chúng nhi thần nào dám gạt người. - Vẫn là trăm miệng một lời.

- Ân. – Hoàng hậu vừa lòng, gật đầu.

Mọi người nghĩ:

“Tiết mục này không biết đã diễn ra bao nhiêu lần, lần nào tiến cung cũng vậy, không có điểm gì mới mẻ hơn sao?”

Hoàng hậu hiểu ý nói:

- Ha ha, nhưng ta thích. – Hoàng hậu cười.

Mặt mọi người đều hóa đen.

- Mẫu hậu, nhi thần tối nay sẽ ở lại trong cung bồi người. Tĩnh Băng đột nhiên nói.

- Hào, chuẩn.

- Chậm đã. – Hoàng Thượng nói. – Tĩnh Băng à, ngươi không phải nói tối nay mình có việc sao? Chuyện phụ hoàng giao cho ngươi đã làm xong chưa?
– Hoàng Thượng dùng ánh mắt ám chỉ “ngươi dám ở lại trong cung hả?” (pretty: chẹp hoàng thượng này bá đạo cần vợ không cần con hắc... hắc...)

- Ách....? A! Đúng vậy, mẫu hậu. Nhi thần nhớ ra còn việc trọng yếu cần làm. – Tĩnh Băng lập tức sửa lời nói.

- Aiz... quốc sự quan trọng hơn, vậy con nên đi làm việc hơn. – Hoàng hậu thở dài nói.

- Hoàng hậu, chúng ta không phải còn có chuyện cần nói sao? – Hoàng Thượng thì thầm vào tai hoàng hậu.

- Đúng rồi. – Hoàng hậu trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Bốn vị Vương gia tự nhiên rét lạnh cả người, nhìn vẻ mặt tươi cười của mẫu hậu đảm bảo không có chuyện gì tốt đẹp cả. (pretty: lần này các ca đoán sai rồi nha)

- Hôm nay ta muốn giới thiệu một người cho các con biết.... – Hoàng hậu ngập ngừng.

Ba nhi tử vẫn như vậy không thay đổi thay độ.

Thái tử và nhị vương gia xưa nay không quan tâm mấy chuyện như vậy nên cũng không để tâm còn tam vương gia thì nghi ngờ mẫu hậu lại nghĩ ra trò gì làm khổ hần nữa nên không muốn quan tâm.

- Các ngươi muốn ta tức chết à? Ít nhất cũng phải tỏ thái độ hiếu kì hay hưng phấn gì đó để ta vui mà nói tiếp chứ? – Hoàng hậu dùng ánh mắt oán giận nhìn ba đứa con của mình.

-Chúng nhi thần có lỗi, xin mẫu hậu nói tiếp. –Cà ba đồng thanh.

-Vậy mới ngoan chứ. –Hoàng hậu hài lòng mỉm cười, ba vị nhi tử thở dài.

- Phụ hoàng của các con cách đây không lâu đã sắc phong một cô nương làm công chúa, hôm nay ta muốn cho giới thiệu với các con.

-Như nhi ra đây nào. –Hoàng hậu vui vẻ nói và nhìn chỗ bức bình phong.

Từ sau bình phong, Song Như từ từ bước ra với dáng đi nhẹ nhàng, thanh tao thoát tục làm say lòng người.

Mắt ba vị nhi tử dán vào hết trên người nàng không rời.

-Như nhi tham kiến phụ hoàng và mẫu hậu. –Nàng mỉm cười.

-Như nhi, đây là ba đứa nhi tử của ta, con hãy chào các ca ca đi. –Hoàng hậu tươi cười nói.

Song Như đi đến trước ba người rồi nói:

-Như nhi tham kiến tam vị ca ca.

“Hihi ta đoán ko sai mà, hai huynh đều là thái tử vương gia, vậy là ca ca của ta rồi thích quá, ta rất thích có anh a”

-Là nàng. –Thái tử cùng nhị vương lặp lại câu nói này lần thứ hai trong ngày. Cả hai đều bất ngờ quay lại nhìn nhau.

-Đệ / Ca biết nàng sao? –Cả hai cùng nói. (pretty: đệ là thái tử nói với nhị vương gia còn Ca là nhị vương gia nói)

Cả hai nhìn nhau đầy ngạc nhiên.

-Haha ta xưa nay đều luôn được mọi người nói là phong lưu đa tình nhưng không ngờ đại ca và nhị ca cũng không thua gì nga, công chúa dễ thương như vậy, ta còn chưa biết mà hai huynh đã biết rồi, xem ra cái danh hiệu hoa hoa công tử này phải nhường lại cho hai huynh rồi. –Tam vương gia cười ám muội nhìn hai huynh của mình nói.

-Câm miệng. –Cả hai lại tiếp tục đồng thanh trừng mắt nhìn tam vương gia với đôi mắt hình viên đạn khiến hán nín bật rét run.

“Huhu đúng là hiệp người quá đáng quá mà” Lời muốn nói ra nhưng tam vương gia nào dám mở miệng chỉ biết thầm oán.

Thượng điện, hoàng thượng và hoàng hậu được một phen bất ngờ lẫn thích thú

“Không ngờ chúng đã quen nhau rồi sao? Ta sắp có tin hi chẳng haha” hoàng hậu thầm nghĩ

-Hahaha không ngờ ba đứa đã quen nhau rồi sao? Sao mẫu hậu và phụ hoàng lại không biết gì hết vậy? -Hoàng hậu dùng ánh mắt ám muội nhìn hai tên nhi tử.

-Chỉ tình cờ thôi thưa mẫu hậu. –Thái tử kính nói.

-Còn Tuyệt nhi?

-Nhi thần cũng tình cờ gặp nàng thôi ạ. –Nhị vương gia lạnh lùng trả lời.

-À...à... vậy mà ta cứ tưởng... hóa ra là nhầm. Thôi được rồi đã biết nhau rồi thì ta cũng không nói thêm nữa. Lần này, thứ nhất ta và phụ hoàng của các con muốn cho các con gặp gỡ nhau, thứ hai ta muốn Như nhi đi kinh thành dạo chơi một chuyến, Như nhi vào cung cũng khá lâu, ta không muốn Như nhi buồn chán, ngọt ngào khi ở trong cung nên xin phép hoàng thượng cho Như nhi xuất cung đi chơi một chuyến và... –Hoàng hậu lại ngập ngừng.

“Ta đúng là muốn xuất cung đi chơi thật nhưng chỉ để ở trong lòng, chưa hề nói ra nhưng sao mẫu hậu lại biết và tại sao lại liên quan đến ba ca ca?”

Song Như ngạc nhiên nhìn hoàng hậu.

Lần này khác với khi nãy, ba vị nhi tử đều dồn ánh mắt hiếu kì lẫn nôn nóng nhìn hoàng hậu.

Bốn ánh mắt đều dồn về phía hoàng hậu khiến người cười thích thú.

“Xem ra Như nhi của ta có sức ảnh hưởng không nhỏ a. Đúng là ba đứa bất hiếu, ta nói chuyện thì không thèm chú tâm nghe còn chuyện liên quan đến Như nhi lại quan tâm lớn như vậy, đúng là con “ngoan” của ta mà. ”

Hoàng thượng tiếp lời:

-Và mẫu hậu của các con muốn một trong ba đứa nguyện ý dẫn Như nhi xuất cung vì Như nhi chưa quen kinh thành. ...

Hoàng thượng chưa kịp nói xong thì cả ba nhi tử đã giành nói trước:

-Nhi thần nguyện ý đi cùng nàng. –Cả ba đồng thanh và nhìn nhau khó hiểu.

-Hahaha cả ba đều đi cùng Như nhi thì không được, ta chỉ cần một đi thôi. –Hoàng hậu đắc ý nói.

-Cả ba cùng đi thì không được, thôi thì ta giờ để Như nhi quyết định vậy. Như nhi con chọn đi.

Ba vị nhi tử đều dùng ánh mắt chờ mong nhìn nàng, mong nàng sẽ chọn mình nhưng...

-Tùy mẫu hậu ạ. – Nàng trả lời.

-Vậy như thì như thế này. Ta đưa cho ba đứa những cây que dài ngắn khác nhau, đứa nào bóc trúng cây dài nhất thì thắng. Các con thấy sao?

-Chúng nhi thần xin nghe theo mẫu hậu.

-Hảo. –Hoàng hậu vui vẻ cười.

Rồi người sai a hoàn đem đến đưa cho tam vị nhi tử những cây que. Sau khi đã bóc xong, hoàng hậu xem kết quả và nói:

-Tuyệt nhi sẽ cùng Như nhi xuất cung.

Thái tử và tam vương gia gương mặt tối sầm lại còn nhị vương gia vô cùng vui mừng vì mình là người thắng cuộc. Song Như thì vẫn thái độ vô tư.

-Các con có thể trở về. Ngày mai sẽ xuất phát. –Hoàng thượng nói.

-Như nhi cảm ơn phụ hoàng và mẫu hậu.

-Nhi thần xin cáo lui. –Tam vị nhi tử nói rồi lui ra.

Rồi Song Như kéo hoàng hậu về Tuyệt Lan điện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiếu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Xuất Cung

Tuyệt Lan điện

- Tiểu a đầu này muốn bày trò gì đây?

- Hìhì rồi mẫu hậu sẽ biết, mẫu hậu nằm xuống đây để Như nhi chăm sóc sắc đẹp cho người.

Nàng dìu hoàng hậu đến trường kỉ nằm xuống.

Nàng lấy kem massage ra xoa đều lên mặt của hoàng hậu.

Hoàng hậu ngạc nhiên trước hành động kì lạ này nhưng cũng nằm im cho nàng làm.

- Mẫu hậu yên tâm, mỹ phẩm này sẽ giúp da mặt của mẫu hậu ngày càng đẹp hơn nữa, mẫu hậu cứ việc nằm thư giãn và ngủ đi ạ, mọi chuyện để Như nhi lo cho hìhì.

- Đây là gì vậy Như nhi?

- Là kem massage hay còn gọi là mỹ phẩm thư giãn đó ạ.

- Con làm ta thấy rất dễ chịu, mùi cũng rất thơm nữa. Ta buồn ngủ rồi khi nào xong thì gọi ta dậy nhé.

- Ân.

Cầm Nương – nô tỳ thân cận của hoàng hậu cũng không khỏi thích thú muốn biết cảm giác được chăm sóc da của Song Như như thế nào nên cứ đứng nhìn, Song Như hiểu ý nên nói:

- Cầm Nương muốn thử không ạ? Con sẽ giúp người.

Cầm Nương vui mừng trong lòng nhưng phận bề tôi làm sao dám nhận nên đành nói:

- Nô tỳ không dám thừa công chúa.

- Hìhì không sao đâu, Cầm Nương qua đây Như nhi làm cho. –Nàng tươi cười nói.

- Nhưng...

- Không sao.

- Vậy nô tỳ xin mạn phép.

Rồi Cầm Nương sang trường ki bên kia nằm xuống cho Song Như massage.

Hai người trên mặt đều tỏ vẻ vô cùng thoải mái vô cùng khiến Song Như rất vui.

Sau một quãng thời gian khá dài

- Mẫu hậu và Cầm Nương ơi, dậy rửa mặt nào.

Nàng đem chậu nước tới nói.

Sau khi rửa mặt xong nàng đem gương cho hai người soi. Khi nhìn vào gương hai người vô cùng thích thú vì da mặt trở nên căng mịn, sáng bóng, tươi trẻ hơn rất nhiều.

- Song Như con giỏi lắm, mẫu hậu rất thích món quà này, cảm ơn con. –Hoàng hậu vui vẻ nói.

- Hi mẫu hậu thích là Như nhi vui rồi, con sẽ thường xuyên làm cho người.

- Thật sao? –Hoàng hậu mắt sáng rỡ nói.

- Thật ạ.

- À, ta một điều muốn hỏi con lâu rồi.

- Chuyện gì ạ?

- Trên người con làm sao mà tỏa ra một mùi hương thật dễ chịu của mẫu đơn vậy.

- Đó chính là món quà thứ ba Như nhi muốn tặng cho mẫu hậu. –Nàng mỉm cười đưa cho hoàng hậu chai nước hoa.

- Như nhi, đây là cái gì? Thật đẹp quá! –Hoàng hậu cầm chai nước hoa quan sát.

- Là nước hoa tên là Huyết Đơn Hương ạ. Xịt cái này lên người thì mẫu hậu sẽ có một mùi hương dịu nhẹ như Như nhi.

- OH! Thật vậy sao? Nhưng dùng cách nào?

- Đây ạ, mẫu hậu hướng bề có hình trái tim này vào những nơi trên người mà mẫu hậu muốn và nhấn cái nút tròn này là được, hương sẽ được bay ra thấm vào người.

- Để ta dùng thử xem.

Rồi hoàng hậu cầm lên xịt vào người. Một mùi hương quyến rũ tỏa ra khiến người vô cùng yêu thích.

- Thật thơm quá, cảm ơn con.

- Hi khi nào hết Như nhi sẽ lại làm tiếp cho mẫu hậu nhưng chỉ mẫu hậu dùng thôi nhé, cái này không nên tiết lộ ra bên ngoài. –Nàng nháy mắt với hoàng hậu.

“Dù sao đây cũng là cổ đại mà nước hoa và mỹ phẩm này lại của hiện đại, ta không nên làm nó lan tràn rộng rãi, như vậy sẽ không tốt cho quy luật của thời không” nàng nghĩ

- Ân, ta hiểu rồi. Con cũng đã mệt, về nghỉ ngơi chuẩn bị mai xuất cung với Tuyệt ca của con nhé. –Hoàng hậu dùng ánh mắt ám muội nhìn Song Như nhưng nàng ngày thơ không hiểu nên vui vẻ nói:

- Vâng, Như nhi về chuẩn bị đây ạ.

Rồi nàng về cung của mình.

Giờ cũng đã gần chiều, nàng nằm trên trường kỉ nghỉ ngơi một chút

“Mai được xuất cung rồi thích quá, không biết kinh thành như thế nào nhỉ? Ta thật háo hức a”

Tối sau khi dùng bữa tối xong, Song Như và tiểu Vi bắt đầu thu xếp hành lý để xuất cung.

- Aiz...tiểu Vi ui ta muốn đem nhiều thứ quá hà, ta quen rồi làm sao đây?

“hix ở hiện đại lúc đi xa ta đều đem cả một vali, bây giờ ở cổ đại chỉ xài tay nải đem được rất ít đồ, bất tiện quá hà.

- Vậy để tiểu Vi lo cho, công chúa không cần bận tâm đâu ạ.

- Không được, để mình em làm làm sao nổi, thôi ta sẽ cố gắng bỏ bớt lại, hix.

Sau một hồi giằng co, bỏ món này, lấy món kia, cuối cùng nàng cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ cùng tiểu Vi.

- Phù...sắp xếp hành lý thật mệt a. Em có mệt không tiểu Vi.

- Em từ nhỏ đã vào cung làm nô tỳ nên em đã quen rồi ạ. –Mặt tiểu Vi có nét buồn.

- Vì sao em lại nhập cung mà không sống ở ngoài.

- Em cũng muốn lắm nhưng ba em vì uống rượu đánh bạc nên thiếu tiền người ta và cha đã bán em để lấy tiền trả nợ, may mắn em gặp được hoàng thượng, người đã mua em và cho em vào cung sống.

Nghe tiểu Vi nói vậy nàng không khỏi xót xa.

“Tiểu Vi thật tội nghiệp và bất hạnh khi có người cha như vậy. Phụ hoàng thật tốt, nếu phụ hoàng không mua tiểu Vi thì có lẽ tiểu Vi đã rơi vào kĩ viện rồi. Ta xem phim thấy những mục tử bà thường thu thập kĩ nữ từ những việc này mà.”

- Vậy vào đây em sống có tốt không?

- Với em thì chỉ cần có chỗ ăn chỗ ngủ là đã tốt lắm rồi.

- Em có bị bắt nạt không?

Tiểu Vi nghe nàng hỏi vậy thì chợt dừng động tác, nàng nghĩ lại lúc chưa gặp Song Như thì nàng đã từng hầu hạ những công chúa khác, họ vui thì không sao nhưng khi tức giận thì trút hết lên những nô tỳ thái giám, thật sự rất ủy khuất nhưng phận thấp hèn làm sao dám nói nhưng từ khi được hầu hạ công chúa, nàng thật sự rất vui vì có một chủ tử đáng yêu và thân thiện như vậy, công chúa rất tốt, không hề xem thường nàng khiến nàng cảm thấy thật ấm áp và yêu quý công chúa vô cùng.

- Em đã từng bị bắt nạt nhưng...từ khi gặp công chúa thì em thật sự rất may mắn. –Nàng ngập ngừng rồi nhìn Song Như.

Song Như ngạc nhiên, vì sao gặp nàng lại là may mắn chứ?

- Lần đầu tiên em cảm nhận được sự yêu quý từ chủ tử và người đó là công chúa.

- Hi có gì đâu, ta chưa hề xem em là nô tỳ, ta luôn xem em là muội muội của mình và ta cũng không muốn em xem ta là chủ tử, ta muốn em xem ta là tỳ tử của em. –Nàng thâm tình nhìn tiểu Vi.

- Công chúa.... –Tiểu Vi nước mắt đã bắt đầu chảy ra.

Song Như ôm lấy tiểu Vi, vỗ về nàng.

- Ngoan nào đừng khóc, thời gian ta xuất cung em đừng để bị ai bắt nạt nhé, nếu có phải nói ta biết rõ chứ?

Bởi vì các công chúa khác không ưa nàng nên nàng sợ các nàng ta thừa dịp sẽ hãm hại tiểu Vi nên phải dặn dò trước.

- Vâng, Em sẽ rất nhớ công chúa.

- Ta cũng vậy.

- Thôi cũng đã khuya, ta phải nghỉ sớm để mai còn xuất cung, em cũng về nghỉ ngơi đi nhé.

- Ân.

Rồi nàng bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Sáng

Song Như thức dậy thật sớm vì nàng rất háo hức được xuất cung. Nhị vương gia Âu Dương Tình Tuyết cũng đến rất sớm, hấn không hứng thú với những chuyện này nhưng vì cô nàng nên hấn rất háo hức.

Nàng và hấn đến chính điện gặp hoàng thượng và hoàng hậu

- Như nhi và Tuyết nhi đi chơi vui về nhé, -Hoàng hậu tươi cười nói.

- Các con đi đường cẩn thận, Tuyết nhi nhớ bảo vệ Như nhi cẩn thận. –Hoàng thượng nói.

- Ân, nhi thần đã biết.

- Như nhi cảm ơn phụ hoàng đã quan tâm. -Nàng vui vẻ nói.

- Được rồi, các con đi đi.

- Tạm biệt phụ hoàng, mẫu hậu. –Song Như nói.

- Nhi thần xin cáo từ.

Rồi hấn và Song Như rời khỏi chính điện.

Sắp xếp xong hành lý , xe ngựa bắt đầu lăn bánh.

“Hihi không ngờ có ngày ta được đi bằng xe ngựa, cảm giác sẽ thế nào nhỉ? Đi quen xe limo rồi không biết đi xe ngựa ta có quen không?” (pretty: limo là xe oto hạng sang dành cho quý tộc đi, chắc các tênh yêu đều biết nhỉ?)

Vì ngồi trên xe ngựa nên nàng và hấn ngồi khá gần nhau. Điều này khiến hấn rất vui khi có thể ngồi gần nàng như vậy nhưng nàng thì vô tư chẳng để ý gì, háo hức nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm bên ngoài.

Nhìn nét mặt háo hức của nàng khiến hấn cũng rất vui.

Bây giờ xe ngựa đang băng qua một cánh rừng.

Ngồi xe ngựa cũng hơn một tiếng, Song Như bắt đầu cảm thấy ê ẩm.

“Hix không ngờ xe ngựa khi đi trong rừng lại xốc như vậy, ê mông quá đi mất huhu”

- Như nhi, thấy khó chịu trong người sao? –Hấn lo lắng khi thấy nàng có vẻ khó chịu như vậy, trong lòng cũng cảm thấy đau.

- Có một chút, xe ngựa xốc quá hà, hix. Đây là lần đầu tiên muội đi xe ngựa, không ngờ lại khó chịu như vậy a.

Khuôn mặt xinh xắn hơi nhăn lại.

- Chịu khó một chút, sẽ quen thôi.

- Muội buồn ngủ quá, khi nào đến nơi gọi muội dậy nha.

- Ân.

Rồi nàng mệt mỏi tựa vào thành cửa sổ ngủ.

Xe ngựa đi đường trong rừng rất hay bị xốc nên khiến nàng rất mệt mỏi và ê ẩm hết cả người, sức lực cũng yếu hơn nhưng Song Như vẫn rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Hấn lặng lẽ quan sát nàng. Sắc mặt nàng có chút tái trắng vì mệt mỏi, trên trán đọng những giọt mồ hôi. Giờ đang vào hè nên thời tiết có vẻ khô hạn mà y phục thời cổ đại lại nhiều lớp nên khá nóng.

Tuy thời tiết có phần đỡ hơn thời tiết ở Việt Nam nhưng vẫn rất nóng nên dù đang ngủ nàng vẫn bị chảy nhiều mồ hôi, khuôn mặt trở nên bừng đỏ nhìn rất đáng yêu.

Hấn yêu thương dùng khăn tay của mình lau mồ hôi trên trán nàng. Động tác rất ôn nhu sợ nàng thức giấc. Chưa bao giờ hấn đối với một nữ nhân nào như vậy trừ nàng ra.

Khi nàng đã ngủ say, hần nhẹ nhàng kéo đầu nàng tựa vào vai mình để nàng có thể cảm thấy thoải mái hơn.

Lúc này hần càng được gần gũi nàng hơn nữa, có thể cảm nhận hơi thở đều đều của nàng, mùi hương nhẹ dịu của mẫu đơn trên người nàng tỏa ra kích thích giác quan của hần.

Nhìn ngắm dung nhan giai nhân bên cạnh, khỏe môi hần khẽ nhếch tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Khi ngủ nàng vẫn thật đáng yêu. Đôi môi nhỏ nhắn vẫn như vậy câu dẫn lòng người khiến hần không kiềm lòng được mà đặt nhẹ một nụ hôn lên đó.

Đi được một quãng đường nữa thì xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi.

Nàng đang ngủ, hần không nỡ đánh thức nàng nhưng chợt nàng thức dậy.

- Hix nóng quá hà.

“Ta ghét cái thời tiết nóng này quá đi huhu, ta thích lạnh, thích mưa, thích tuyết rơi cơ”

- Như nhi, chúng ta đi dạo mát chịu không? -Hần hỏi.

- Ân. –Nàng vui vẻ nói.

Hần đi xuống trước rồi đưa tay đỡ nàng xuống theo.

- Mục Lâm, ta và Song Như công chúa đi dạo, người cứ ở đây chờ.

Mục Lâm là thị vệ thân cận và giỏi nhất của nhị vương gia Tĩnh Tuyết.

- Tuân lệnh. –Mục Lâm trả lời.

Rồi hần cùng nàng đi.

Cách đó không xa có một con sông, Song Như vô cùng thích thú liền chạy đến.

- Oa...nước trong quá. –Rồi nàng ngồi xuống.

Hần cũng tiến đến gần nàng.

- Huynh xem này, có cá nữa kia. –Nàng vừa nói vừa lấy tay chỉ xuống.

Hần mỉm cười và ngồi xuống cạnh nàng.

Đột nhiên nàng...tháo giày ra rồi bỏ chân ngâm xuống nước.

Hần bất ngờ. Nữ tử cổ đại không bao giờ để lộ chân mình cho để người khác xem cả, nhất là nam tử nhìn thấy nhưng nàng thì lại hoàn toàn khác những nữ tử đó, hồn nhiên cởi giày để ngâm chân, thật sự rất khác!

- Như nhi, nàng không biết rằng nữ tử không nên để lộ chân cho người khác thấy sao?

“Chậc...cái này ta không biết rùi a. Sao không nên cho người khác nhìn thấy chân mình nhĩ? Ta thấy có gì đâu, thui mặc kệ dù sao ta cũng đâu phải nữ tử cổ đại đâu hìhì”

Nàng nhìn hần trả lời :

- Vậy sao, ta không biết nhưng ngâm chân rất tuyệt a, huynh cũng ngâm đi.

Hần không biết phải làm sao nhưng nàng đã nói vậy nên hần cũng cởi giày ra và bỏ chân xuống ngâm.

Cảm giác đúng là rất tuyệt!

Thời tiết đang nóng như vậy nên ngâm chân thật mát.

Đôi chân nhỏ nhắn và trắng hồng của nàng đang vẫy vùng trong nước nhìn rất dễ thương khiến hần cứ nhìn mãi.

Nàng mãi mê ngắm những chú cá đang bơi lội rồi nhìn sang hần thì thấy hần đang chăm chú nhìn chân mình.

“Sao hần nhìn chân ta hoài vậy? Bộ chân ta lạ lắm sao? Ta thấy bình thường mà? -Nàng khó hiểu nhìn hần.

“Hehe ta sẽ quậy huynh một trận mới được”

Nàng lấy tay hót một ngụm nước bắn vào hấn rồi giả dò nhìn vào hư không như không biết chuyện gì.

Hấn bị hành động của nàng làm cho bất ngờ nhưng vì võ công rất cao cường nên vẫn tránh được, không có hạt nước nào bắn vào mặt hấn nhưng y phục vẫn bị dính đôi chút.

- Như nhi nghịch ngợm. –Hấn nhìn nàng sùng nịnh nói.

Nàng nhìn hấn khó hiểu

- Sao huynh nói vậy, ta có làm gì đâu. –Nàng ngờ ngác nói.

- Như nhi.

- Ai biểu huynh cứ nhìn chân ta hoài làm gì. –Nàng phản bác.

- Ta. –Hấn cứng họng. Hấn còn không biết mình đã nhìn chân nàng bao lâu nữa.

- Thui được rồi, tha cho huynh đó. Ta đói rồi, chúng ta về ăn nhé.

- Ừ.

Trên đường về nàng thấy có một cây táo.

- Oa...táo kia. –Nàng chạy đến.

- Huynh ở dưới này, ta trèo lên ném xuống cho huynh nha. –Nàng nhìn hấn nói.

- Không được, nàng là nữ nhi không thể làm việc này.

Thực chất là hấn lo lắng cho nàng. Cũng vì trèo cây mà nàng mới bị té và gặp hấn. Dù vì việc này mà hấn được gặp nàng nhưng lần này hấn không muốn nàng lại bị té nữa, hấn sẽ bắt an.

- Nhưng ta biết trèo cây mà.

- Nàng cứ ở dưới này đi, ta sẽ hái.

“À ha, ta quên mất hấn có võ công”

- Vậy được, huynh hái đi, ta chụp cho.

Rồi hấn dùng khinh công bay lên hái còn nàng đứng dưới này chụp.

- Được nhiều quá, nhìn thật ngon a.

Nàng lấy khăn tay thấm chút nước hồi nãy lấy ở con sông rồi lau vài trái đưa cho hấn ăn trước rồi tự mình cũng lau vài trái ăn.

Nhìn hành động của nàng chứng tỏ nàng là người vô cùng sạch sẽ, điều này khiến hấn rất thích, rất đúng ý hấn.

Cả hai ngồi xuống một gốc cây gần đó rồi ăn.

Những quả táo chín mọng và rất ngọt.

Hành động ăn của nàng rất đáng yêu. Nàng nhai táo rất tự nhiên.

- Chẹp...chẹp...ngon quá. –Nàng vừa ăn vừa nói.

- Vậy ăn thêm đi Như nhi. –Hấn yêu thương nói.

- Ân.

“Trái cây ta có thể ăn một lần rất nhiều a. Trái cây rất tốt cho cơ thể mà hì”

Ăn xong hai người tiếp tục về xe ngựa. Nhìn thấy Mục Lâm nàng đang ngồi trên xe, nàng chạy đến.

- Huynh ăn đi, ta và Tuyết ca vừa hái được a, rất ngon. Ta đã lau sạch rồi. –Nàng vui vẻ đưa táo cho Mục Lâm

Mục Lâm thật ngạc nhiên, Nàng là công chúa mà lại có thể đối tốt với một thuộc hạ như hấn sao? Nàng còn gọi hấn là huynh, không hề phân biệt giai

cấp. Giờ hân đã phần nào hiểu được vì sao vương gia lại như vậy ôn nhu duy nhất với nàng. Nàng quá tốt đi khiến hân cảm thấy thật quý mến.

- Cảm ơn công chúa. –Hân nhận lấy táo và ăn.

Nhị vương gia Tĩnh Tuyết trong lòng càng thích nàng. Với thuộc hạ nàng vẫn như vậy tốt bụng không như những người khác.

Sau khi đã ăn uống xong xe lại tiếp tục lăn bánh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiếu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kinh Thành

-Bẩm vương gia, chúng ta đã đến kinh thành. –Mục Lâm nói

Nhị vương gia Tĩnh Tuyết nhìn sang Song Như, nàng vẫn đang ngủ, hân khẽ gọi:

-Như nhi, đến kinh thành rồi.

Nàng đang mơ mơ màng màng nhưng nghe được hai chữ “kinh thành” thì nàng liền dậy ngay.

-Ấn. –Nàng trả lời.

“Oa, ...cuối cùng cũng đến vui quá. Ta thật sự rất rất thích kinh thành. Mặc dù ta chưa từng đến bao giờ nhưng xem tivi thấy thật thích a”

-Chúng ta xuống xe thôi Tuyết ca. –Nàng vui vẻ nói.

Cả hai xuống xe.

Nhìn nét mặt hào hứng của nàng khiến hân cũng vui theo. Không ngờ nàng lại vui đến vậy. Tuy hân muốn biết nàng xuất thân từ đâu nhưng hân sẽ chờ khi nào có dịp để hỏi nàng.

Nàng nhìn quanh khắp một lượt.

“WOA! Lớn quá! Hihi ta sẽ từ từ đi thăm thú hết nếu không sẽ thật hối hận”

Họ bắt đầu đi.

Nàng và hân đi trước còn Mục Lâm theo phía sau.

Nàng hết chạy đến hàng này xem thì lại chạy đến hàng khác xem như thỏ con, đôi mắt long lanh như trẻ con khiến hân nhìn thấy cứ mỉm cười.

Nàng đến chỗ bán dù và lựa một cái.

“Nhiều quá lựa cái nào nhi, cái ta thích lại chẳng thấy đâu”

Hân đến gần nàng nói:

-Như nhi, không thích cái nào sao?

-Hix, không phải chỉ là chưa tìm được cái ta thích thôi. –Nàng hơi buồn nói.

Nàng đảo mắt tìm.

(pretty: kiểm hoài không ra hình cây dù nên ta post hình bông huyết đơn này, các tênh tiêu thỏa sức tưởng tượng nha)

-A kia rồi. –Nàng vui mừng chạy đến.

Cây dù có hình một bông huyết đơn nở rộ tuyệt đẹp với nền màu hồng với những cánh hoa rải rác.

-Đẹp quá. –Nàng reo lên.

-Cô nương thật biết lựa.

-Ta lấy cái này.

Rồi nàng tiếp tục tiến đến những hàng khác.

Toàn bộ những món đồ này giờ nàng mua được đều giao cho Mục Lâm cầm hết

Cuối cùng nàng dừng chân tại chỗ bán nữ trang.

“Hix đúng là đồ cô trang, nhìn cái nào cái này toàn màu cô lô si không hà, chẳng thấy cái nào vừa ý hết trơn”

Nàng cố gắng tìm kiếm cho được món phù hợp với nàng nhất.

Tính nàng là vậy thà không mua chứ nếu mua thì phải thật sự đúng sở thích mới được dù tìm kiếm có mệt mỏi như thế nào cũng được, miễn sao thật vừa ý là được.

-OA! Tuyệt vời. –Nàng vui mừng khi tìm thấy được một bộ ba trang sức rất đẹp.

Một bộ ba gồm một chiếc cài tóc và một cặp bông tai với bông hoa huyết đơn đánh những hạt ngọc màu trắng tinh khiết.

Nàng yêu thích vô cùng, nhìn ngắm không chớp mắt.

-Ai nha phu nhân thật biết lựa nha, đây là hàng hiếm mới nhập về chỉ có một cái duy nhất thôi đó.

-Được, ta lấy cái này. –Tĩnh Tuyết nói.

-Như nhi, để ta đeo cho nàng.

-Ấn. –Nàng vui vẻ nói.

Hắn thật tỉ mỉ cẩn thận đeo từng món lên cho nàng, sợ làm đau nàng. Những món đồ này rất hợp với nàng. Đeo lên càng khiến nàng thêm phần xinh xắn.

-Như nhi đẹp lắm.

-Hihi.

-Nàng có nhớ lão nương bán hàng gọi nàng là gì không?

“Gọi gì cả? Ta cũng không để ý nữa, để nhớ xem...”

-Là phu nhân... ách... phu nhân sao?

Hắn trong lòng rất vui còn nàng tuy có phần ngạc nhiên nhưng không quan tâm lắm, giờ chỉ lo cái bụng đang biểu tình thôi.

-Hi thui kệ, mình đi ăn đi Tuyết ca.

Rồi nàng kéo tay hắn đến một tủ lâu gần đó.

Giờ nàng mới để ý. Tất cả những ánh mắt của người đi đường đều dán vào nàng và hắn. Những ai thấy hai người đều không khỏi ngưỡng mộ trước vẻ đẹp của cả hai.

Một nam một nữ sánh bước bên nhau, nam thanh nữ tú quả là một cặp đẹp đôi hiếm thấy.

Và đương không thể thiếu những ánh mắt ghen tỵ của những nam tử và nữ tử.

“Sao mọi người nhìn dữ vậy ta? Hay vì Tuyết ca tuần mỹ quá nhỉ? Haz... handsome cũng mệt ha” (pretty: Như nhi rất khiêm tốn nên chỉ nghĩ những ánh mắt đó là dán vào Tuyết ca thôi)

-Sao vậy Như nhi? -Đang đi thì nàng đứng lại làm hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra khiến nàng như vậy.

-Tuyết ca, huynh có thấy mọi người trên đường cứ nhìn huynh không? Haz tuần mỹ cũng mệt quá huynh nhỉ? -Nàng nháy mắt nói với hắn.

-Còn không phải Như nhi của ta quá xinh đẹp sao?

-Vậy sao?

Hắn cũng hết cách, chẳng lẽ nàng lại không hề biết mình xinh đẹp như thế nào sao?

Cả ba cùng bước vào một tửu quán tên Tiểu Ngư Nhi.

Khi nàng và hấn vừa bước vào thì đã thu hút hết mọi ánh nhìn của mọi người.

Hôm nay nàng vận một bộ y phục màu vàng, những tia nắng chiếu vào người khiến nàng lấp lánh kì ảo như tiểu tiên nữ giáng trần.

Đôi mắt tinh nghịch cùng với nụ cười đáng yêu khiến không biết bao nhiêu nam nhân trong tửu lâu này nhìn không chớp mắt,

Nàng sánh bước cùng hấn càng khiến mọi người ngộp thở bởi vẻ đẹp quá hoàn hảo.

Hấn một thân lục y, thân hình cường tráng cùng với ngũ quan như họa khiến các nữ tử nhìn say đắm nhưng hấn không hề chú ý, chỉ quan tâm tiểu nữ oa này thôi.

Những cặp mắt nam tử hao hao nhìn nàng khiến hấn đầu đầy hắc tuyến, muốn móc hết mắt của bọn họ. Quả không hổ là nhị vương gia lãnh huyết vô tình.

Tiểu nhị của quán cũng mê mẩn nhìn nàng đến nỗi quên tiếp khách, ông chủ quán phải nhắc nhở hấn mới nhớ nhiệm vụ của mình mà nhanh nhẩu chạy đến.

-Chào mừng quý khách, xin mời theo ta.

Rồi tiểu nhị dẫn cả ba đến một bàn ở tầng trên gần lan can có thể nhìn ngắm đường xá bên ngoài.

-Quý khách dùng gì ạ? -Tiểu nhị hỏi.

-Như nhi dùng gì? -Hấn ôn nhu hỏi nàng.

“Đồ ăn cổ đại ta có biết món gì đâu mà gọi bây giờ, thui gọi mấy món ngon đi”

-Tiểu nhị đem những món ngon nhất của quán ra nhé.

-Ân, quý khách chờ chút món ăn sẽ đem ra liền. –Rồi tiểu nhị liền chạy đi chuẩn bị.

Nàng quan sát quán.

Quán này khá sang trọng, bài trí cũng đẹp. Quán có vẻ làm ăn rất tốt vì lượng khách ở đây khá đông.

“Haz... đáng tiếc ta biết rất ít món ăn nên không thể đầu tư mở quán ăn được, nếu không thì...”

Nàng nhìn xuống dưới đường.

“Đúng là kinh thành có khác, người qua kẻ lại rất tấp nập, nhìn cũng giống ở hiện đại ghê.

Đang nhìn thì bỗng có một chiếc kiệu sang trọng đi qua, bên trong có một nữ tử đang vén màn nhìn ra bên ngoài. Các nam tử đều chạy theo chiếc kiệu để xem mỹ nhân trong kiệu.

“Nàng ta quả thật đẹp, không biết là ai mà khiến các nam tử chạy đến xem nhỉ?”

Vừa lúc nàng đang suy nghĩ thì tiểu nhị đem đồ ăn đến, nàng liền hỏi:

-Tiểu nhị, dưới kia có chuyện gì vậy?

-Cô nương không biết sao? Người ngồi trong kiệu đó là hoa khôi số một của Liễu Nhã Lâu- kì viện nổi tiếng nhất ở đây. Cô ấy đang tổ chức tiệc tuyển phu quân.

-Vậy sao.

“Hihi thật thú vị, sẽ náo nhiệt lắm đây, ta cũng muốn đến xem a”

-Tuyệt ca, huynh thấy cô ấy đẹp không? -Nàng tò mò hỏi hấn.

Hấn lãnh đạm trả lời:

-Không.

-Sao vậy? Ta thấy nàng ta đẹp mà, là hoa khôi nữa đó.

-Với ta chỉ có duy nhất một người đẹp.

Hắn nói rồi thâm tình nhìn nàng nhưng nàng ngây ngô lại không hiểu được ý tứ trong mắt hắn khiến hắn thật buồn phiền.

“Sao nói xong lại nhìn ta như? Ta thật muốn biết mỹ nhân nào khiến băng sơn ngàn năm thấy đẹp duy nhất nhỉ?”

Nàng đang định hỏi hắn thì có một tiểu cô nương chừng 12, 13 tuổi tiến gần phía bàn của nàng.

-Bẩm công tử, tiểu thư của nô tỳ muốn gửi ngài tấm thiệp này, mong ngài nhận cho. Tiểu thư đang ngồi trên kiệu dưới kia.

Vị tiểu thư này chính là Liễu Nhược-mỹ nữ số một của kĩ viện nổi tiếng nhất ở đây-Liễu Nhã Lâu.

Trong lúc đi ngang qua đây, nàng ta chợt nhìn lên lầu lầu bắt gặp gương mặt tuấn mỹ vô trù của nhị vương gia Tĩnh Tuyết khiến nàng ta ái mộ trong lòng, quyết muốn hắn trở thành phu quân của mình.

Hắn định từ chối không nhận tấm thiệp này thì nàng ngăn lại với ánh mắt muốn nói “Huỳnh đừng từ chối”

Hắn dù không muốn nhưng nàng đã ngăn cản vậy đành chấp nhận tấm thiệp rồi đưa cho nàng.

-Nô tỳ xin cáo lui. –Chỉ chờ đến khi hắn chấp nhận tấm thiệp nàng ta mới dám trở về. Hắn chỉ gật đầu nhẹ một cái rồi nhìn Song Như.

“Hehe có chỗ để quây rùi, phải chớp thời cơ chứ, cũng may ta kịp ngăn Tuyết ca lại. Nhưng ta thật thích điểm này của Tuyết ca nha, không ham mê nữ sắc, đúng là ca ca tốt của ta hìhì.”

Tấm thiệp đã ghi rõ địa điểm và thời gian tổ chức tiệc là vào tối nay.

Gương mặt nàng có vẻ thích thú sau khi đọc xong tấm thiệp còn hắn thì chẳng hề màng đến nó.

-Tuyết ca, tối nay chúng ta đến đó nhé.

-Như nhỉ, đây là kĩ viện, không phải chỗ dành cho nữ nhi, chúng ta không nên đến.

-Không chịu, có chuyện vui mà, chúng ta đến đó đi nha. –Nàng kéo kéo tay áo hắn, đôi mắt long lanh năn nỉ.

Hắn cũng hết cách với gương mặt đáng yêu làm nũng này nên đành chấp thuận.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Dự Tiệc

- Chúng ta ăn thôi. –Song Như vui vẻ nói.

Cả ba bắt đầu ăn.

“Chẹp...đúng là quán lớn có khác, món ăn toàn ngon, rất vừa miệng a”

Nàng ăn uống rất tự nhiên nhưng không hề thô lỗ mà rất đáng yêu.

Khi trên cái miệng nhỏ nhắn của nàng vô tình bị dính thức ăn, hắn liền ôn nhu lấy khăn lau cho nàng.

Điều này làm nàng có phần sững sốt nhưng cũng không nghĩ nhiều vì huỳnh ấy là ca ca của nàng nên chăm chút nàng một chút cũng là lẽ thường tình thôi.

Nàng quá ngây thơ để không thể hiểu được rằng hành động này không hề là của một người đại ca đối với tiểu muội mình.

Nàng ăn rất ngon miệng.

Hắn hầu như chỉ lo nhìn nàng ăn và chăm chút cho nàng là chủ yếu.

Việc này lọt vào mắt của Mục Lâm khiến mắt hắn muốn rớt ra ngoài. Nếu hắn không phải đã biết nhị vương gia có cảm tình với nàng từ trước thì không biết hắn chắc chắn tin mắt mình có vấn đề

Khi cả ba đã ăn xong thì tiểu nhị liền chạy đến:

- Tiểu nhị, chuẩn bị cho ta ba phòng đơn. –Nhị vương gia Tĩnh Tuyết nói.

- Dạ dạ, quý khách mời đi theo ta.

Rồi cả ba đi cùng tiểu nhị đến phòng của mình.

Theo thứ tự Song Như ở phòng đầu tiên đến nhị vương gia Tĩnh Tuyết và cuối cùng là phòng của Mục Lâm.

Sau khi đã ổn định phòng xong, Tĩnh Tuyết nói:

- Như nhị, có chuyện gì nhớ nói ta biết.

- Ân.

Rồi cả ba vào phòng.

Căn phòng của nàng khá đơn giản với một cái bàn tròn tiếp khách, một cái tủ gỗ và một chiếc giường khá rộng nhưng rất sạch sẽ, rất hợp ý nàng. Nàng không thích sự phức tạp hay cầu kì, chỉ cần đẹp, sạch và đơn giản là được.

Bước đến chiếc bàn, rót một chén trà, nàng khẽ nhấp và suy nghĩ

“Tôi nay khách đến Liễu Nhã Lâu sẽ rất đông nhưng sẽ toàn là nam nhân, ta là nữ nhân thì hơi bất tiện đây, Để xem nào....À HA nghĩ ra rồi. Được quyết định vậy đi. Nghe nói Liễu Nhã Lâu là thanh lâu hào hoa nhất, nổi tiếng nhất kinh thành, nơi đó các cô nương đều như hoa như ngọc, giỏi ca múa, là thiên đường của nam nhân đồng thời cũng là thiên đường của bọn hán. Ta muốn biết thực hư như thế nào?”

Nàng mỉm cười thích thú rồi đến giường ngủ.

Tối

- Oáp....ngủ ngon ghê.

Nàng thức dậy ngáp mấy cái rồi rời giường chạy qua phòng ca ca Tĩnh Tuyết.

- Cốc...Cốc...

Hắn mở cửa

- Như nhị, dậy rồi sao?

- Hi Tuyết ca, chúng ta đi dự tiệc thui. –Nàng hào hứng.

- Vào trong rồi nói.

- Ân.

Nàng bước vào.

Phòng hán cũng không khác phòng nàng là mấy, chỉ khác về màu sắc, tông màu có vẻ tối hơn nhưng vẫn đẹp.

- Tuyết ca, kỹ viện là nơi dành cho nam nhân, ta là nữ nhân không phải là không thể vào nhưng hơi bất tiện nên ta nghĩ ta sẽ cải trang làm nô tỳ của huynh, huynh thấy sao?

Hắn hơi bất ngờ trước đề nghị này, để nàng giả làm nô tỳ của hắn sẽ ỷ khuất cho nàng lắm nhưng làm như vậy có vẻ thích hợp nhất.

- Sao nàng không cải nam trang?

- Ta cũng đã nghĩ tới nhưng cải nam trang sẽ bị các cô nương thanh lâu bám lấy mà ta lại không thích mùi son phấn nồng nặc của các cô nương ấy nên chỉ có làm nô tỳ là không phải lo chuyện đó mà vẫn có thể vào kỹ viện được.

- Cũng được, vậy tùy ý nàng.

Nàng có ý nghĩ giống hắn. Hắn cũng không muốn các cô nương thanh lâu đó bám lấy nàng nhưng đó là vì hắn sợ nàng sẽ bị ô uế. Nàng là một bông huyết đơn tính khiết, hắn không muốn nàng bị vấy bẩn bởi bất cứ thứ gì. Còn hắn cũng không hề muốn bước chân vào chốn thanh lâu nhưng vì nàng muốn nên hắn đành chấp thuận.

- Vậy ta về phòng chuẩn bị nhé.

Rồi nàng chạy về phòng thay một bộ y phục của nô tỳ do nàng tự chế, búi một lọn tóc nhỏ sang bên trái rồi cột hai bông huyết đơn vào.

Về phần trang điểm, nàng là người thích tự nhiên nên rất khi dùng đến phấn son dù khi là công chúa hay nô tỳ nên hôm nay nàng cũng không hề trang điểm mà vẫn để mặt mộc.

Dù không trang điểm nhưng nàng vẫn rất xinh xắn.

Chuẩn bị xong xuôi, cả ba xuất phát đến Liễu Nhã Lâu.

Nàng tung tăng vui vẻ đi trước để lại hai tên nam nhân đi sau.

“Hihi không biết thanh lâu nó ra làm sao nhỉ? Ở hiện đại có quán bar chắc cũng giống vậy nhưng mà ta chưa đến bar bao giờ, toàn xem phim thấy thui, ta ghét những nơi như vậy, ồn ào, dâm tục, nhảy nhót loạn xạ...chả ra sao. Thanh lâu tuy giống vậy nhưng không ồn ào như vậy và đang có chuyện zui làm sao ta nỡ bỏ lỡ được chứ”

Đã đến nơi.

Trước thanh lâu có một bảng hiệu thật to khắc chữ Liễu Nhã Lâu. Bên trong vô cùng rộng lớn.

Trước cửa là những nữ tử thanh lâu éo lá, phấn son cầm khăn vẩy vẩy mời gọi khách làng chơi.

Các cô nương trang điểm xinh đẹp đứng nghênh đón khách. Những cô nương có vẻ là thành phần phụ trong thanh lâu này nhưng so với những cô nương thanh lâu bên cạnh thì Liễu Nhã lâu cao hơn hẳn.

“Quả là thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành có khác, các cô nương đó đều rất trẻ đẹp” nàng thàn đánh giá

Nàng quay ra sau nói với hân:

- Tuyệt ca, chúng ta vào thôi.

- Như nhi, nhớ đi sát ta, không được chạy nhảy lung tung sẽ bị lạc.

- Hi ân.

Bước vào thanh lâu, không khí rất náo nhiệt vì lượng khách khá đông, đương nhiên nam nhân là chủ yếu, già trẻ đều có, bọn họ đang chờ hoa khôi số một tuyên phu quân, ai nấy đều phấn khởi và mong đợi mình sẽ được nàng chọn.

Nhị vương gia Tĩnh Tuyết bước vào, toàn bộ các cô nương ánh mắt sáng lên, trong đời bọn họ hân chính là nam tử mỹ nhất mà họ gặp khiến họ như bắt được vàng liền lũ lượt chạy đến.

Trong mắt hân hiện lên một tia thiếu kiên nhẫn cùng kiểm chế, trên người phát ra lãnh khí khiến các cô nương đang muốn chạy đến mồi chài liền rùng mình một cái, muốn tiến đến nghênh đón công tử anh tuấn bắt phàm đó nhưng lại sợ lãnh khí trong đôi mắt kia.

Thấy sắc mặt hân như vậy Song Như cũng không khỏi rùng mình, không ngờ đến hân Tuyết ca có thể lãnh tuyệt đến như vậy nhưng nàng thích, rất thích là đằng khác, nàng càng tự hào vì có một ca ca tuyết vờn như hân.

Các cô nương thanh lâu thấy vậy chỉ dám vây quanh cách xa vài thước, không dám tiến gần.

Thần sắc hồ hững, hân không nhìn bọn họ một cái liền bước qua, các cô nương đó dù rất tiếc nuối nhưng tốt nhất là vẫn nên cách xa một chút.

Tú bà nhìn thấy hân thì đơn đã chạy tới:

- Ai nha...công tử thật tuấn mỹ khí chất thật bất phàm quả là mỹ nam đệ nhất đó nha. Thật quý hóa cho chỗ của ta quá. –Bà ta vừa nói vừa nở một nụ cười tươi rói.

Hân vẫn lãnh đạm không nói gì.

Nhìn ra phía sau hân, bà ta thấy Song Như, đôi mắt lập tức lóe sáng.

“Không ngờ lần đầu tiên ta mới thấy được một nữ nhân xinh đẹp như vậy, còn hơn cả Liễu Nhược nhiều phần. Dù không khuynh quốc khuynh thành nhưng lại có sức thu hút không ai bằng. Nhưng nàng ta đi theo vị công tử tuấn mỹ này và vận đồ có vẻ giống nô tỳ, thật đáng tiếc. Nếu nàng là người của ta thì quá là may mắn nhất, nàng sẽ là con gà đẻ trứng vàng cho ta, ta tha hồ ngồi mát ăn bát vàng hahaha”

Bà ta nhìn ngắm Song Như không chớp mắt, vẻ mặt mưu toan tính toán làm nàng thấy ớn lạnh.

“Ta đọc được trong mắt bà ta có sự toan tính, có phải chăng muốn ta trở thành người nơi này? Haha thú vị thật” nàng cười thầm

Thấy bà ta cứ nhìn công chúa Song Như, Mục Lâm nhận thấy vương gia đã có chuyển biến xấu, nếu chuyện này kéo dài lâu ắt xảy ra biến liên ho vào cái đề đánh thức bà ta.

- Khụ...Khụ...

- Ách...công tử, vị cô nương này là? - Bà ta nghi ngại hỏi hần.

Nàng nghe vậy nên trả lời thay vì nàng biết hần không bao giờ dùng hai từ nô tỳ để nói nàng.

- A...ta là nô tỳ của công tử đây.

- Ra vậy nhưng mà nơi đây là thanh lâu, không thể cho...ách...à không có gì mời quý khách theo ta vào trong.

Nhận thấy hần khí của hần, bà ta đang nói bỗng cảm thấy lạnh sống lưng liền hiểu ý không dám hó hé nói thêm điều gì liền niềm nở dẫn đường.

Bà ta dẫn cả ba lên tầng trên, nơi dành cho những vị khách quý như quan lại, vương tôn công tử, những khách hạng sang thường xuyên lui tới.

Dù không biết hần là ai nhưng quý khí cùng giác quan nghề nghiệp nhạy bén lâu năm của mình cho bà ta biết hần không phải người tầm thường.

Hần đến đây chắc cũng vì Liễu Nhục con cưng của bà thôi. Nếu Liễu Nhục gả cho hần thì thật quá tốt rồi, bà ta chắc chắn sẽ nhận được nhiều tiền. Nghĩ đến tiền bà ta liền mừng húm.

- Công tử, xin mời ngồi.

Cả ba ngồi xuống hần phát tay ý bảo bà ấy đi được rồi.

Thấy vậy bà ta liền chạy đi kêu người dọn đồ lên tiếp đãi.

Nàng nhìn ngắm xung quanh.

Số lượng khách ngày càng đông nhưng nơi này sức chứa rất lớn nên cũng không thành vấn đề. Điều này cho thấy cô nương Liễu Nhục này quả không tầm thường mới có thể lôi kéo nhiều nam nhân đến vậy.

Nhưng đúng là thanh lâu, không khí rất đậm tục cộng thêm mùi son phấn đậm đặc của nữ tử thanh lâu khiến nàng cảm thấy khó chịu nhưng cuộc vui không nên bỏ lỡ.

Về phần hần, hần cũng không khác nàng là mấy, rất không thích đến nơi này.

Khi khách nhân đã đến đông đủ thì tú bà Liễu Nhã Lâu cất tiếng nói:

- Thật là quý hóa cho Liễu Nhã lâu của ta được các quý khách dùng chân, không để cho mọi người đợi lâu, Liễu Nhục cô nương sẽ trình bày một điệu múa mới tập để ra mắt quý khách, xin mời thưởng thức.

Nói xong bà ta rời khỏi chính phòng, Liễu Nhục từ sau sa trướng bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Liễu Nhã Lâu

Dáng đi thướt tha uyển chuyển, Liễu Nhục từ từ bước lên vũ đài.

- Liễu Nhục cảm ơn tất cả các vị khách quý đến dự trong hôm nay. Sau đây tiểu nữ xin trình bày một tiết mục múa để phục vụ quý khách.

Tất cả mọi người ở dưới vỗ tay rần rần, ánh mắt dăm tà có, mê một có, thưởng thức có đều hướng lên thượng vũ (bức biểu diễn múa)

Liễu Nhục bắt đầu múa trong tiếng đàn tỳ bà réo rắt của một nữ tử có nhan sắc còn hơn cả nàng ta, đó chính là Nhu Nhã – mỹ nữ xinh đẹp nhất Liễu Nhã Lâu, bán nghệ không bán thân giống Liễu Nhục nhưng nàng ta hiền lành và ít biết lấy lòng khách bằng Liễu Nhục nên không phải mỹ nữ đệ nhất của nơi đây.

Liễu Nhục quả không hổ danh đệ nhất mỹ nhân, điệu múa rất đẹp và thu hút người xem.

Đôi mắt nàng ta lướt một lượt qua tất cả các quan khách và dừng lại liếc mắt đưa tình trước thân ảnh nhị vương gia Tĩnh Tuyệt, nở một nụ cười duyên dáng.

Nhưng thật đáng tiếc dù nàng ta có múa đẹp, có liếc mắt đưa tình, nở nụ cười xinh đẹp để thu hút hần như thế nào vẫn không thể giữ được tầm mắt của

hắn quá một giây.

Với hắn, ngoài điệu vũ của Song Như ra thì không ai có thể sánh bằng. Điệu vũ của nàng đã in sâu vào tâm thức hắn và hắn biết mỹ vũ chỉ có thể là nàng.

Người cướp lấy sự chú ý của hắn lại chẳng hề biết gì, chỉ thích thú nhìn Liễu Nhược múa, đôi mắt long lanh thường thức hảo vũ.

“Thật sự rất đẹp a, không hổ danh nha, người đẹp mà vũ cũng đẹp nữa. Nhưng tiếng đàn của Nhu Nhã sao hay quá vậy, thường thường thì thanh âm phát ra từ đàn tỳ bà không hay nhưng nàng ta lại gảy đàn rất hay, thật muốn nghe nữa quá hà” nàng thầm nhận xét.

Sau khi điệu vũ đã được trình bày xong, cuối cùng cũng đã đến lúc mọi người mong chờ nhất, đó là tuyển phu quân.

Bên dưới mọi người bắt đầu nhôn nhao, lao xao bàn tán, không biết ai sẽ là người may mắn được Liễu Nhược chọn.

Vừa tròn 18 tuổi, hội tụ đủ sắc đẹp và tài năng, Liễu Nhược quả là một mỹ nhân khó tìm.

Tú bà vui vẻ đem một quả tú cầu đưa cho nàng ta.

Đây là nghi thức tuyển phu, khi ném tú cầu, ai chụp được sẽ là phu quân của Liễu Nhược.

Cầm tú cầu trên tay, nàng ta đảo mắt một vòng qua tất cả nam nhân mọi lứa tuổi bên dưới, nở một nụ cười thích thú, nàng ta bắt đầu ném.

Tất cả mọi người đều chạy đến gần vũ đài để có thể gần nàng ta hơn nữa đồng thời chụp tú cầu cho dễ.

- Liễu Nhược ném cho ta đi. –Một vị khách nói.

- Không, ném cho ta. –Một vị khách khác nói.

- Chọn ta đi, gả cho ta nàng sẽ được sung sướng cả đời.

-

Và nhiều lời nói khác liên tục vang lên

Nàng ta cầm tú cầu đưa một vòng qua tất cả khách nhân làm họ xôn xao cả lên và cuối cùng nàng ta ném đến bàn của Song Như, chính xác ngay nhị vương gia Tĩnh Tuyết.

Dù không chú ý nhưng hắn vẫn biết tú cầu đang hướng mình bay tới, không ngần ngại liền phát tay áo cho tú cầu bay lại vào tay nàng ta.

Song Như cũng ngạc nhiên, không ngờ nàng ta đã chắm ca ca của mình rồi

“Thật biết chọn người ghê nhưng đáng tiếc ca ca có người trong mộng rồi mặc dù ta cũng chưa biết là ai nhưng cô nương ấy quả thật may mắn a”

Nàng cười khúc khích khi thấy hắn ném trả tú cầu, sự việc này xưa nay chưa hề có a, hầu như những người nhận hoặc chụp được tú cầu vui mừng còn không kịp nữa là còn Tuyết ca lại chẳng cần, ném trả lại cho người ta nữa chứ.

Bị hành động trả tú cầu không lường trước được này, Liễu Nhược sửng người cầm tú nhưng rất nhanh liền hồi phục lại.

Tú bà thấy sự tình này không khỏi tiếc nuối nhưng Liễu Nhược ra hiệu cho bà ta tiến đến gần nàng.

- Mama, vị công tử đó con đã quyết, con chỉ gả cho hắn thôi. – Nàng ta nũng nịu kéo áo tú bà nói.

Tú bà hài lòng cười gian khi nghe lời này của con gái cưng.

- Haha không làm ta thất vọng, con ta thật có mắt nhìn nhưng mà... –Bà ta ngập ngừng.

- Con biết huynh ấy đã trả tú cầu nên con phải ném lại nhưng con có cách, mama cứ làm theo con là được.

Nàng thì thầm to nhỏ vào tai tú bà, bà ta nghe xong gật đầu đồng ý và hai người cùng tiến đến chỗ hắn.

Tú bà nở nụ cười đơn đã nói:

- Vị công tử này quá xuất chúng, hôm nay tiểu nữ ném tú cầu đã được công tử nhận và ném trả lại chứng tỏ công tử đã đồng ý hôn sự này, vậy giờ xin thỉnh công tử vào trong bàn chuyện hôn sự.

E then đứng một bên cầm khăn tay, nàng ta thầm hài lòng vì tú bà đã làm rất tốt theo kế hoạch.

Song Như buồn cười trong lòng

“Biết Tuyệt ca ta đã trả lại tú cầu chứng tỏ không chấp nhận hôn sự này mà cố tình lật lọng đổi trắng thay đen quả là xảo quyệt a”

Hắn vẫn lãnh đạm không nói gì.

Mục Lâm thấy vậy liền hiểu ý chủ tử, hắn biết rõ vương gia đã có công chúa Song Như trong lòng, làm sao có thể chấp nhận cô gái thanh lâu này được dù cô ta có là mỹ nhân đi chăng nữa. Tính vương gia, hắn biết rõ, chưa hề yêu ai nhưng một khi đã yêu thì nháy kiến chung tình không bao giờ thay đổi. Nhìn thái độ lãnh đạm của chủ tử, hắn nói:

- Tú bà đây không nên nói vậy, chủ tử của ta đã trả tú cầu nghĩa là không chấp nhận hôn sự này nên thỉnh Liễu Nhược cô nương hãy chọn người khác đi.

Liễu Nhược nghe vậy không khỏi thất vọng, khẽ khóc thút thít kéo kéo tay áo tú bà.

Bà ta hiểu ý liền nói:

- Công tử không cần quyết định vội như vậy, có thể từ từ suy nghĩ mà, công tử có thể vào trong rồi nói chuyện không ạ?

Song Như nghe xong liền nói nhỏ vào tai vương gia Tĩnh Tuyệt:

- Tuyệt ca, mỹ nhân như vậy từ chối thật uổng a, hay là cứ vào trong nói chuyện trước đi đã, sẵn đây tham quan luôn sau đó từ chối cũng không muộn mà chứ từ chối ngay ở đây e là sẽ làm mất thanh danh nữ tử của nàng ta óá.

Nữ tử cổ đại một khi đã bị một chuyện gì đó dù rất nhỏ làm ảnh hưởng đến thanh danh thì sẽ khó có thể gả cho ai được,

Hắn thật sự không muốn nhưng nữ oa nhi thay mặt nài nỉ như vậy, hắn không nỡ từ chối đành đồng ý.

- Được.

Tú bà cùng Nhu Nhã vui vẻ vô cùng như mở cờ trong bụng liền hướng hắn mời lên tầng trên nơi khuê phòng của Liễu Nhược.

Đang đi cùng hắn, Song Như chợt nhìn xuống dưới lầu.

Thu hút ánh nhìn của nàng là Nhu Nhã.

Nàng ấy đang cảm thấy bà chuẩn bị rời khỏi vũ đài thì một nô tỳ đến thông báo có người muốn nàng ấy phục vụ đàn.

Nghe vậy nàng ấy liền mau chóng thu dọn rồi đi theo nô tỳ đó.

“Chắc hẳn nàng ấy đi phục vụ khách, ta lại muốn nghe tài nghệ gảy đàn của nàng ta nữa chứ, thôi đi theo nàng ta xem sao hìh”

Nàng dừng bước, tiến gần đến vương gia Tĩnh Tuyệt nói:

- Tuyệt ca, ta đi đây một chút nha. –Nàng tươi cười nói.

- Không được, sẽ bị lạc. –Hắn có phần không vui.

- Hix ta đâu phải trẻ con đâu, ta đi chút thôi rồi sẽ vào trong này sau.

- Sớm trở lại.

- Ân hìh.

Rồi nàng chạy một mạch xuống lầu, nhẹ nhàng đi sau Nhu Nhã.

Theo chân nàng ấy, nàng đứng bên ngoài quan sát.

Căn phòng khá đẹp với bài trí đơn giản nhưng thanh nhã đúng như tên của nàng ấy. Toàn bộ căn phòng được phủ một màu thanh tươi mát mẻ.

Bên trong phòng đang có một nam tử ngồi chờ. Hắn đang nằm trên trường kỉ.

Hắn quả là một mỹ nam với nét đẹp yêu mị. Đôi mắt sắc bén nhìn Nhu Nhã khiến nàng ấy không khỏi sợ hãi. Nở nụ cười tà mị, hắn nói:

- Bắt đầu đi.

- Tiểu nữ xin mạn phép.

Rồi nàng ấy bước đến một chiếc ghế đối diện hắn và bắt đầu gảy đàn và hát.

Giọng hát thanh thúy ngân vang cùng với tiếng đàn êm dịu làm say lòng người khiến Song Như nhắm mắt lại, để tâm hồn mình thả vào trong lời hát cùng

tiếng đàn của Nhu Nhã.

“Thật là một sự kết hợp tuyệt hảo”

- Tiểu nữ đã trình bày xong, nếu không còn gì dặn dò thì tiểu nữ xin mạn phép.

Khi Nhu Nhã nói xong, nàng đứng dậy chào hấn rồi đi.

Nhưng hấn chợt đứng dậy kéo cánh tay của nàng ấy lại khiến nàng ấy bất ngờ ngã vào người hấn.

Hấn cười tà mị rồi bế nàng ấy lên hướng giường tiến đến.

- Công... công tử, tiểu nữ bán nghệ không bán thân, xin người buông tiểu nữ xuống.

Giọng Nhu Nhã run run cùng sợ hãi vô cùng, cố gắng đẩy hấn ra nhưng sức nữ nhân yếu đuối không thể xoay chuyển tình thế thì một tiếng nói chợt vang lên.

- Dừng tay.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngợm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tức Giận

Song Như đứng ngoài cửa, nàng đang thả hồn vào tiếng đàn tỳ bà nên khi nó kết thúc, nàng vẫn còn lưu luyến mà chìm vào trong đó.

Nhưng đột nhiên nghe được thanh âm kháng cự của Nhu Nhã khiến nàng phần nộ vô cùng liền đập cửa xông vào.

Khi thấy nàng bước vào, chiếc đàn tỳ bà đang nằm sấp dưới nền đất, hấn đang bế Nhu Nhã trên tay tiến về phía giường. Nghe tiếng cả hai người trong phòng đều dừng động tác, quay lại và đưa đôi mắt ngạc nhiên lẫn khó hiểu nhìn nàng.

Nhu Nhã trong đôi mắt mang phần mừng rỡ vô cùng dù không biết nàng ta là ai nhưng chỉ cần giúp nàng thoát khỏi tình cảnh này thì thật quá may mắn.

Nàng không quan tâm hấn nghĩ gì mà chỉ trừng mắt nhìn tên biến thái dám cưỡng ép Nhu Nhã.

Hấn – một mỹ nam có nét đẹp yêu nghiệt với đôi mắt màu nâu đỏ, sống mũi cao thẳng và bạc môi tà mị khiến người ta nhìn vào mà sợ hãi vì đôi mắt quá sắc bén. (pretty: sau này ta sẽ tiết lộ hấn là ai hehe)

Nhưng Song Như không hề sợ hãi.

Trong đôi mắt nàng giờ đây là sự giận dữ lẫn khinh miệt tên sắc lang đáng chết kia.

Nàng nói như quát vào mặt hấn:

- Buông.

Nàng những tưởng hấn sẽ vô cùng tức giận và dùng đôi mắt hình viên đạn để nhìn mình nhưng không...

Hồi phục tinh thần, hấn si ngốc nhìn nàng.

Quả là một mỹ nhân với nét đẹp đáng yêu của một tiểu oa nhi!

Hấn nở nụ cười tựa phi tiểu nhìn nàng nói:

- Tiểu mỹ nhân muốn ta tha cho Nhu Nhã sao?

“Còn phải hỏi nữa sao tên sắc lang kia, nhìn nụ cười đều của ngươi mà ta thấy ghét vô cùng, ta ghét nhất là những người như vậy dù ngươi có là mỹ nam thì vẫn đáng ghét”

Nàng không thèm trả lời hấn.

- Haha ta xưa nay đã muốn ai thì sẽ có người đó. Nếu tiểu mỹ nhân muốn ta thả Nhu Nhã thì....

- Thì sao? – Nàng hỏi.

Nở nụ cười tà mị hắn nói:

- Thì nàng thay nàng ta đi.

“SAX...VÔ LIÊM SỈ” đó là bốn từ mà nàng thốt lên trong lòng khi nghe hắn nói.

“Nhưng không. Ta đâu phải mèo bình mà có thể dễ dàng chấp thuận được chứ. Còn khuya”

Nàng cười giảo quyệt rồi nói:

- Được thôi.

Hắn sững sốt. Không ngờ tiểu mỹ nhân lại đồng ý dễ dàng như vậy. Tuy có chút nghi ngờ nhưng theo cảm nhận của hắn, nàng không hề có chút võ công hoặc nội lực nào. Người có võ công cao cũng chưa chắc làm gì được hắn thì nói làm gì đến tiểu mỹ nhân yếu đuối này được.

Hắn không ngờ trong thanh lâu này lại xuất hiện một tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy. Cuộc trao đổi lần này thật sự hắn quá là lời to.

Hắn mừng thầm trong lòng nhưng hắn nào biết hắn sắp không yên thân rồi.

- Vậy được.

Hắn nói rồi bỏ Nhu Nhã xuống.

Nhu Nhã chân đã chạm đất thì mừng rỡ vô cùng nhưng cũng không quên ân nhân cứu mạng liền chạy đến Song Như.

- Cảm ơn cô nương rất nhiều nhưng như vậy thật ỷ khuất cho cô nương quá, ta thật sự có lỗi. –Nhu Nhã cầm tay Song Như nói.

- Không sao đâu, cô nương đừng lo, hãy ra khỏi đây trước đã rồi tính tiếp. Ta sẽ gặp lại cô nương sau. –Nàng vỗ vai Nhu Nhã, mỉm cười trấn an nói.

- Nhưng mà...

- Cứ theo lời ta đi.

Nhu Nhã suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi được, ta mong cô nương sẽ không có chuyện gì xảy ra. Ta đi trước. Gặp nhau ở tắm phòng của ta nhé.

- Ủ hìhì.

Chứng kiến màn này, hắn có phần nóng ruột nhưng vẫn cố gắng chờ. Đây là lần đầu tiên hắn chờ đợi một người nhưng với nàng thì hắn không tiếc.

Tạm biệt Nhu Nhã xong, nàng quay lại nhìn hắn nói:

- Được rồi, bây giờ ngươi lên giường trước đi, ta sẽ “hào hào hâu hậ” ngươi.

Hắn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm nhưng có lẽ do hắn quá đa nghi sao? Nàng thì có thể làm gì được hắn chứ.

Bỏ qua hết mọi suy nghĩ, hắn tiến đến giường ngồi xuống chờ đợi.

Nàng mỉm cười thật tươi, e lệ bước đến gần hắn.

Cuối xuống, khi làn môi xinh xắn của nàng chỉ còn cách môi hắn 2cm thì.... nàng nở nụ cười gian tà, thổi một luồng khói hương phả vào mặt hắn, mùi hương nhẹ dịu của mẫu đơn khiến hắn mê mết, bị lôi cuốn vào nó.

Nàng nhìn hắn nở nụ cười ranh ma nói:

- Sao? Cảm giác thế nào sắc lang?

Giờ đây hắn mới tỉnh mộng.

Hắn không chỉ vì bị mùi hương nồng nàn đó làm cho mê mết mà cái chính là bởi vì đó là.....MÊ HỒN HƯƠNG.

- CHẾT TIẾT, TA BỊ LỪA. –Hắn rống giận nói.

Nàng ra vẻ ngạc nhiên nhưng trong lòng vô cùng thích thú.

- Sao ...sao vậy? Ai lừa ngươi?

- Là-ngươi. –Hắn gần từng chữ nói.

Nàng làm ra vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội, chớp chớp mắt chỉ vào mình chu miệng hỏi:

- Là ta sao?

Hắn tức giận vô cùng, nàng đã làm cho hắn bất động như vậy mà còn làm ra bộ mặt ngây thơ đó mà nhìn hắn làm máu nóng trong người hắn dâng lên ừn nói không nên lời.

- Hahaha – Nàng cười thích thú.

- Sao hả sắc lang, còn muốn ta hầu hạ cho nữa không? E hèm ngươi nghĩ đó là mê hồn hương phải không? Không đâu mê hồn hương nhẹ hơn nhiều, với người có võ công như ngươi, sát xuất có công dụng rất thấp nên ta đã dùng đơn hồn hương với ngươi.

Hắn trở mắt ra nhìn nàng. Đơn hồn hương là cái quái gì sao hắn không biết, thật tức chết hắn.

- Đơn hồn hương là do một người bạn đã giúp ta chế ra, nó có công dụng gấp ba lần mê hồn hương nhiều, nếu gặp người bình thường đã gục ngã từ lâu rồi nhưng với người có võ công cao như ngươi, ta biết ngươi sẽ dùng nội lực để phong bế nó nhưng yêu tâm, nhanh nhất là năm canh giờ sau ngươi mới có thể giải hết được.

- Ngươi. –Hắn tức ói máu.

- Haz với sắc lang như ngươi ta cho ngồi năm canh giờ như vậy là quá nhẹ rồi đó. Thật sự ta muốn giỡn chơi với ngươi một lúc nữa nhưng ta có việc rồi, không thể ở lâu được nữa. Tạm biệt nhé và hẹn ngươi sau này...đừng bao giờ để ta gặp lại ngươi.

Hahaha.....

Nàng để lại một tràng cười thổng khoái rồi bỏ đi và để lại cho hắn một cục tức trong lòng.

- Được lắm! tiểu mỹ nhân, nàng không muốn gặp ta nữa nhưng ta không dễ dàng tha cho nàng vậy đâu, hãy chờ đó. –Hắn hạ quyết tâm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tỷ Muội

Song Như rời khỏi phòng tung tăng bỏ đi.

Nàng đang phe phẩy trong tay túi đơn hồn hương.

Lúc nàng tiến Nhu Nhã ra ngoài đã lén ngấm một túi đơn hồn hương được sáng chế để phả từ miệng ra người đối diện, như vậy người khác sẽ không kịp mà đề phòng hay tránh né.

Điều này phải cảm ơn đến Cẩm Nương – nô tỳ thân cận của hoàng hậu.

Bà ta ngoài việc chăm sóc, phục vụ hoàng hậu rất tốt ra còn có một biệt tài là dùng thuốc mê. Bà ta có thể sáng chế được đủ loại thuốc mê nặng nhẹ khác nhau từ nhiều loại chất liệu.

Khoảng hai ngày trước khi Song Như xuất cung, Cẩm Nương đã đến tìm nàng và tặng nàng một lọ mê hồn hương để phòng thân khi gặp biến.

Biết được Cẩm Nương biết chế thuốc mê, Song Như thích thú đòi bà phải chỉ dạy cho mình. Và nàng và Cẩm Nương đã cùng chế ra loại đơn hồn hương này, được làm từ những bông hoa huyết đơn còn tươi, hương thơm ngào ngạt nhưng đặc biệt nhất nó có công dụng gấp ba lần loại mê hồn hương bình thường và có thể ngấm trong miệng.

Nàng đi hỏi một vài người trong thanh lâu và được biết phòng Nhu Nhã ở trên tây phòng ngược hướng với đông phòng nơi khuê phòng của Liễu Nhưc.

Tiến lên lầu, nàng bước vào phòng của Nhu Nhã.

Hoá ra căn phòng nơi Nhu Nhã tiếp tên sắc lang kia chỉ là phòng để tiếp khách còn đây mới là phòng chính của nàng ấy.

Căn phòng cực sáng sủa thanh nhã với một màu xanh thanh nhạt mát dịu.

Nhu Nhã đang ngồi trên ghế nơi để bàn tiếp khách, bộ dạng lo lắng, sốt ruột vô cùng, tay đẹp không tự chủ được mà vò xé chiếc khăn tay mỏng manh.

Song Như mỉm cười bước lại gần Nhu Nhã.

- Là lo cho ta sao? -Nàng nháy mắt tinh nghịch nhìn Nhu Nhã.

Đang lo lắng nên không hề chú tâm, có người đến, vừa nghe tiếng nói liền một thoáng giật mình, Nhu Nhã nhìn người đối diện, bộ dạng lo lắng liền bình tâm lại được một chút, vội vàng hỏi thăm:

- Cô nương có sao không? Hắn có làm gì cô không?

Song Như lắc đầu mỉm cười không trả lời, tay cầm bình trà nhẹ nhàng tự rót vào ly mình và ly Nhu Nhã.

Nhìn bộ dạng bình thân này của Song Như, Nhu Nhã cũng yên tâm phần nào.

- Làm sao cô nương thoát được hắn?

Cầm trong tay chén trà, Song Như nói

- Dùng một chút đơn hồn hương ý mà.

- Đơn hồn hương? -Nhu Nhã tròn mắt hỏi.

- Là thuốc mê được chế từ những bông huyết đơn công dụng gấp ba lần mê hồn hương.

Nói rồi Song Như lấy trong tay áo ra vài túi đơn hồn hương đưa cho Nhu Nhã.

- Đây, chỉ cần ngậm một túi trong miệng và phả vào người đối diện, công dụng sẽ đến ngay. Ta tặng cô nương để phòng thân nếu có điều không may như khi nãy xảy ra thì hãy dùng nó nhé.

- Tại sao lại tốt với ta như vậy?

-Hihi cùng là nữ nhân với nhau, thấy chuyện bất bình làm ô uesthanh danh của cô như vậy ta không thể bỏ mặt làm ngơ được, ta không muốn mất đi một nhân tài đàn tỳ bà như cô được. Cô biết không? Tiếng đàn tỳ bà của cô thật sự rất hay làm ta phải ngưỡng mộ vô cùng a.

Cầm trên tay những túi đơn hồn hương nhỏ xinh, Nhu Nhã không khỏi cảm động vô cùng.

Nàng ta không khinh thường những nữ tử thanh lâu như nàng mà còn muốn bảo vệ, giúp đỡ nàng, đã vậy còn tặng nàng thuốc mê để phòng thân, còn nói nàng là nhân tài tỳ bà. Thật là một nữ tử tốt bụng và vô cùng đáng yêu. Nếu không có nàng ta trợ giúp kịp thời, không biết nàng có tự tử không nếu sự việc lúc nãy xảy ra? Nghĩ đến cũng đã thấy rùng mình rồi.

Thoát khỏi những suy nghĩ, Nhu Nhã nhìn Song Như hỏi:

- Cô nương tên gì? Bao nhiêu tuổi?

- Ta tên Song Như, 17 tuổi.

- Ta Nhu Nhã, 18 tuổi, vậy lớn hơn cô nương, chúng ta kết nghĩa được không? Ta lớn hơn sẽ là tỳ tỳ còn cô nương sẽ là muội muội.

Nghe điều này Song Như hai mắt sáng rỡ, liền nói ngay:

- Thật không? Thật không? Ta rất thích có tỳ tỳ a, còn lại là một mỹ nhân tỳ bà như cô nương thì quá tuyệt luôn a, ta đồng ý cả hai tay hai chân luôn.

Nhìn hành động đáng yêu này của Song Như, Nhu Nhã không khỏi bật cười

- Ta thật may mắn khi có một muội muội đáng yêu như muội đó Song Như.

- Hihi.

- À...vì sao muội lại xuất hiện kịp thời mà giúp tỳ vậy?

- Cái này phải nhờ tiếng đàn tỳ bà của tỳ thu hút muội a.

- Thật sự may mắn quá. Muội thích tiếng đàn của ta sao?

- Rất thích là đằng khác.

- Vậy được, khi nào rảnh muội hãy ghé nơi này, ta sẽ tiếp đãi đặc biệt nhất.
- OA! Được thế thì còn gì bằng. –Song Như reo lên vui sướng.
- Ta sẽ giới thiệu muội với mama để mama không làm trở ngại cho tỷ muội ta gặp nhau. Ta còn chưa biết thân phận của muội?
- “Ai da. . .cái này nguy. Ta muốn nói sự thật cho Nhã tỷ biết nhưng mà không thể, điều này ta đã được phụ hoàng và mẫu hậu dặn rồi, không được cho ai biết thân phận công chúa của mình hết, vậy giờ ta phải nói sao đây? Ta lại không muốn gạt Nhã tỷ chút nào hết,hazzz”
- Xin tỷ thứ lỗi cho muội nhưng thân phận của muội nhất thời không thể nói ra được, đợi có cơ hội muội nhất định sẽ nói cho tỷ biết, đừng giận muội nhaaaaaaaa. –Vừa nói nàng vừa lắc tay Nhu Nhã năn nỉ.
- Hi được rồi, ta không trách muội đâu, muội có điều khó nói mà, tỷ tỷ đây sao lại bắt ép muội muội được chứ.
- OA! Tỷ thật tốt nha, yêu tỷ nhiều. A. . .tiêu rùi trễ quá rùi, muội có chuyện phải đi, tạm biệt tỷ nha, rảnh muội sẽ đến chơi với tỷ liền.
- Ủ, tạm biệt muội muội đáng yêu. –Nhu Nhã nở một nụ cười khuynh quốc khuynh thành khiến Song Như ngây ngốc.
- “Nhã tỷ xinh đẹp như vậy, hiền dịu, thanh tao như vậy mà phải ở thanh lâu thì thật đáng tiếc. Hehe hay là khi nào có dịp ta giới thiệu tỷ ấy cho ba vị ca ca của mình nhĩ? Trai tài gái sắc thật quá tuyệt luôn. Như vậy Nhã tỷ sẽ từ tỷ tỷ thành chị dâu của ta. Quá tuyệt! OK quyết định vậy đi”

Song Như chạy đến hôn một cái chụt lên má Nhu Nhã rồi bỏ chạy kèm theo lời nói:

- Tạm biệt chị dâu xinh đẹp của em, hehehe.
- Nhu Nhã hơi bất ngờ với nụ hôn của tiểu muội nhưng sau đó lại bật cười vì vậy cũng không để ý đến lời của Song Như vừa nói, nàng chỉ thảnh thơi nói nhẹ:
- Tiểu muội ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngâm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Âm Mưu

Trong khuê phòng của Liễu Nhược

- Công tử à, công tử đã nhận tú cầu của Liễu Nhược và ném trả lại chứng tỏ đã chấp thuận hôn sự này, đây là truyền thống của Liễu Nhã Lâu chúng tôi nên hôn sự này ắt phải tổ chức. –Giọng nói ẻo lả của tú bà vang lên.
- Ta không cần biết. – Hắc lãnh đạm trả lời.
- Ai nha, công tử, ngài đến đây không phải để tham dự buổi lễ tuyển phu quân này sao, giờ ngài đã là người chiến thắng, tại sao lại từ chối chứ?
- Ta đến dự tiệc, không phải để làm phu quân.
- Liễu Nhược của chúng tôi xinh đẹp, thùy mị, vừa có sắc v ừa có tài, có chỗ nào không xứng với công tử đâu, trai tài gái sắc quả là xứng đôi vừa lứa mà.
- Lòi ta đã quyết, không cần nói thêm

Nói xong hắc đứng dậy bỏ đi.

Liễu Nhược đứng một bên, trong lòng tức tối vô cùng.

Đường đường là đệ nhất hoa khôi của Liễu Nhã lâu-ki viện nổi tiếng nhất kinh thành, của cả kinh thành này mà hắc lại từ chối nàng thẳng thừng như thế thật quá đáng! Nàng có chỗ nào không xứng với hắc chứ? Rõ ràng là không có điểm nào không xứng, vậy mà tại sao hắc lại từ chối nàng như vậy? Chẳng lẽ hắc đã có người trong lòng? Mặc kệ hắc có hay không nhưng chắc chắn ở khắp kinh thành này nhất định không thể có ai hơn nàng được, nếu lấy nàng hắc quả là có phúc rồi còn gì. Nàng không cam tâm chịu thiệt như vậy, nói lời không được thì dùng hành động, nàng không tin người mưu mô như nàng lại không có cách.

Khi thấy hắc sắp bỏ đi, Liễu Nhược liền chạy đến níu áo hắc.

- Công tử, xin dừng bước, công tử chê Liễu Nhược không xinh đẹp, không xứng với công tử sao? – Trong giọng nói nàng ta đã có phần ghen ngào.

- Tránh ra. –Hắn lạnh lùng hất tay Liễu Nhược ra.

- Công tử, Liễu Nhược đã làm gì sai thì mong công tử hãy bỏ qua, Liễu Nhược sẽ sửa đổi. Công tử đã nhận tú cầu thì đã là phu quân của Liễu Nhược, công tử bỏ đi như vậy Liễu Nhược còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ nữa đây?

Nàng ta vừa khóc lóc i ôi vừa kéo tay áo van nài hắn.

Hắn đến nhìn cũng không thèm nhìn nàng, lại lần nữa thẳng thừng hất tay áo nàng ra.

“Được rồi, ta đã nói hết lời như vậy mà người vẫn tuyệt tình như thế thì đừng trách Liễu Nhược này ra tay thủ đoạn”

Suy nghĩ xong nàng ta nháy mắt với tú bà. Bà ta hiểu ý liền chạy đến nâng nàng ta dậy đi đến ghế ngồi đồng thời chạy đến chỗ nhị vương gia Tĩnh Tuyết nói:

- Công tử, ngài đã không chấp thuận thì ta cũng không dám ép được nhưng thỉnh công tử hãy ngồi lại thưởng trà chờ tiểu nô tỳ của ngài quay về rồi hãy đi cũng không muộn mà. Đích thân ta sẽ đi tìm tiểu nô tỳ đó cho ngài có được không?

Từ khi gặp hắn đến giờ, tú bà và Liễu Nhược đều đã để ý đến Song Như. Nhìn thấy thái độ và hành động của hắn đối với nàng không hề như một chủ tử với nô tỳ nên họ đã sinh nghi chứng tỏ tiểu nô tỳ đó không phải là nô tỳ mà có thân phận rất không tầm thường. Nắm trong tay được điểm đó họ cũng yên tâm phần nào để có thể nghĩ cách giữ chân hắn. Vì vậy họ sẽ lợi dụng tiểu nữ oa nhan sắc không tầm thường đó để làm con mồi giữ chân hắn.

Nhưng tú bà còn có suy nghĩ khác. Nếu thu phục được tiểu nữ oa đó thì bà sẽ giàu to. Với nét đẹp ngây thơ và hút hồn đó không biết sẽ có bao nhiêu con cá bị mắc câu nguyên bỏ ngàn lượng hoàng kim để được nỡ nhân, lúc đó bà ta chỉ có nhiệm vụ ngồi không mà đếm tiền, chẳng tốn tí hơi sức nào như bây giờ công thêm vị công tử này, nếu làm phu quân của Liễu Nhược, ắt hẳn bà ta sẽ được hưởng một số tiền khổng lồ nào nhỏ được. Bà tin chắc vào thủ đoạn và mưu mô của Liễu Nhược có thể làm cho hắn rung động mà quên đi tiểu nữ oa này. Đến lúc đó thu phục nàng ta sẽ thật là dễ dàng. Nghĩ đến đây mà bà ta không khỏi vui mừng vô cùng.

Hắn suy nghĩ một chút.

Nếu hắn bỏ đi, khi Như nhi quay lại sẽ không thấy hắn nên tốt nhất vẫn là nên chờ ở đây vậy.

“Như nhi ngốc! Ta thật hối hận khi để nàng đi như vậy” hắn nghĩ

- Được, cảm phiền mama đi tìm nàng cùng Mục Lâm giúp ta.

Đi cùng tên thị vệ này sao? Quả thật chuyện này bà ta chưa hề nghĩ đến nhưng không sao, để loại tên thị vệ này bà ta đã có cách, chuyện quan trọng là chỉ cần giữ chân vị công tử này là được.

- Dạ dạ, công tử xin hãy yên tâm. –Bà ta tươi cười nói.

Bà ta quay sang Liễu Nhược nói:

- Nhược nhi, con xuống bếp đem rượu Nữ Nhi Hồng “đặc biệt” cho công tử thưởng thức đi.

- Dạ, tiểu nữ đã biết.

Rồi bà ta và Mục Lâm đi xuống lầu tìm Song Như

Hai người đang đi thì bà ta dừng lại quắc mắt ra hiệu cho những cô nương thanh lâu chạy ủa tới bám lấy Mục Lâm

- Công tử để tiểu nữ hầu hạ ngài.

- Công tử đến đây với thiếp đi.

- Công tử thật tuấn tú nha

-

Và hàng loạt những tiếng nói của các cô nương thanh lâu.

Mục Lâm không biết làm gì khi cứ bị những cô nương ấy quấn lấy như vậy. Dừng võ công thì không được, sẽ làm hại các cô nương ấy nhưng nếu không dừng sức thì không tài nào thoát được nên hắn cứ bị bao vây lại mà chưa thể thoát ra.

“Vậy là đã giải quyết xong” Tú bà mỉm cười hài lòng.

.....

- Công tử, đây là rượu Nữ Nhi Hồng đặc biệt chỉ Liễu Nhã Lâu mới có, mời công tử dùng. – Liễu Nhựt vừa nói vừa rót rượu ra định phục vụ nhị vương gia Tĩnh Tuyết uống nhưng hần chỉ gạt đầu, phất tay áo cho Liễu Nhựt lui xuống.

Thấy vậy nàng ta cũng không dám nán lại lâu liền nói:

- Liễu Nhựt cáo lui.

Rồi nàng ta đi ra khép cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thống Khổ

Song Như đang tung tăng vui về hướng khuê phòng của Liễu Nhựt đi đến.

Cửa đang đóng.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, nàng thấy nhị vương gia Tĩnh Tuyết đang ngồi thưởng rượu.

Nhìn quanh nhìn quất, nàng chẳng thấy ai khác ngoài hần ra.

Chạy đến đứng trước mặt hần, nàng hỏi:

- Tuyết ca, mọi người đâu cả rồi? Sao chỉ còn mình huynh thôi?

Đặt ly rượu xuống, hần từ tốn nhìn nàng nói:

- Còn không phải vì nàng.

Nàng tròn mắt ngạc nhiên hỏi hần:

- Sao lại vì ta.

- Tú bà và Mục Lâm đã đi tìm nàng rồi.

- Vậy còn chuyện tuyển phu quân?

- Đã giải quyết xong.

Bỗng nhiên từ bên ngoài truyền đến thanh âm của người nào đó sắp tiến vào phòng.

Lén nhìn ra bên ngoài, nàng thấy Liễu Nhựt.

Nàng ta đang đi trong một bộ dạng hết sức kì quái theo sau là tú bà khiến nàng trong lòng cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Nàng liền chạy sang, nói nhỏ vào tai hần:

- Tuyết ca, ta núp đằng sau tấm bình phong kia, đây là thuốc giải đơn hôn hương, huynh hãy uống vào ngay đi, ta sẽ giải thích sau.

Nàng không kịp để ý rằng sắc mặt hần đã có chút tái trắng và cơ thể đang run nhẹ lên nên khi nói xong liền chạy đến sau tấm bình phong núp vừa lúc Liễu Nhựt và tú bà bước vào.

- Công tử rượu có ngon không? - Tú bà hỏi.

Không hề ngước lên nhìn, hần cố gắng bày ra bộ dạng thoải mái nhất nói:

- Rất ngon, cảm ơn lòng tốt của mama.

Liễu Nhựt và tú bà có phần ngạc nhiên, tại sao hần đến bây giờ vẫn chưa có chuyển biến gì? Phải chăng vì liều lượng quá ít chăng? Nhưng không, tú bà chắc chắn đã bỏ rất nhiều, dù có võ công cao cường cách mấy cũng không thể tránh khỏi. Vậy chỉ còn có một lí do khác đó là hần chưa hề uống rượu. Chết tiệt! Nếu vậy kế hoạch sẽ hỏng hết, nói không chừng còn mang tai hoạ trời giáng thì chết.

Liều Nhược không tin hẳn chưa uống rượu liền giả là đi đến cầm bình rượu lên rót vào ly hẳn.

Quả nhiên hẳn đã uống rồi! Bình rượu đã bị vơi đi.

Nhìn sắc mặt hẳn càng ngày càng nghiêm trọng, Liều Nhược là loi tựa vào người hẳn, vuốt ngũ quan hoàn hảo của hẳn nói:

- Công tử cảm thấy trong người thế nào rồi ạ? Có phải đang cần Liều Nhược hầu hạ hay không?

Nhưng bàn tay nàng ta chưa kịp chạm đến mặt hẳn đã bị hẳn hất ra một bên đồng thời đẩy nàng ta ra, hẳn gắng giọng nói:

- T ránh ra.

Tú bà mỉm cười hài lòng bởi hành động của hẳn đã không còn phản mạnh mẽ như trước nữa, điều này chứng tỏ hẳn đã bị dược hành hà nên bà ta liền cười nói:

- Ai nha, công tử thật là sao lại đẩy con cưng của ta ra như vậy thật không tốt chút nào, chẳng phải giờ công tử đang rất cần nó để “giải toà” rượu “đặc biệt” hay sao?

Hắn tức giận trong lòng, cố gắng vận nội lực kiềm chế tác dụng của dược, tay nắm thành quyền gắng sức nói:

- Cút hết ra ngoài cho ta.

- Hahaha phải phải ta quên mất, ta phải ra ngoài để cho công tử và Liều Nhược riêng tư chứ, ta vô ý quá, chúc công tử vui vẻ hahaha.

Tú bà nở nụ cười nham nhở.

Nói xong liền hướng cửa đi đồng thời ra hiệu cho Liều Nhược.

Khi bên ngoài đã có tiếng khoá cửa rất rõ, Liều Nhược đứng lên nở nụ cười mỉa hoặc xinh đẹp tiến đến hẳn nói:

- Công tử, để Liều Nhược hầu hạ ngài.

- Còn chưa cút ra ngoài thì đừng trách ta. –Hắn nói.

- Công tử, ngài trông ngài còn có đủ sức mà ra ngoài sao? Ngoan ngoãn để ta hầu hạ, một khi cháo đã nấu thành com thì công tử phải là phu quân của ta, phu quân của Liều Nhược này hahaha.

Song Như đứng sau tấm bình phong nên nãy giờ mọi sự việc nàng đều nghe rõ mồn một.

“Muốn hại Tuyết ca của ta sao? Đâu có dễ vậy chứ” nàng cười thích thú trong lòng.

Khi thấy Liều Nhược đang tiến gần đến nhị vương gia Tĩnh Tuyết, nàng liền cầm một ống trúc nhỏ, thổi một hơi.

Một làn khói mỏng manh bay ra, lan khắp phòng.

Liều Nhược đang đi bỗng dừng hành động lại.

Đầu óc bắt đầu cảm thấy choáng váng, bước đi của nàng ta đã có phần không vững nữa.

Nhìn, nàng ta không còn nhìn rõ được dung nhan của hẳn như thế nào nữa, bước đi loạng choạng, nàng ta bắt đầu ngã xuống.

Sau khi thấy sự việc đã ổn định, Song Như bước ra đi đến chỗ Liều Nhược mỉa mai nói:

- Muốn hại Tuyết ca của ta sao? Còn lâu. Cho người nằm ở đó luôn. Hừ!

Nàng quay lại tươi cười nhìn hẳn nói:

- Tuyết ca, chúng ta giải quyết chuyện này như thế nào đây?

Nhìn thấy sắc mặt tái trắng, bộ dạng vô cùng thống khổ của hẳn, nàng lo lắng liền vội vã chạy đến sờ trán hẳn.

“Nóng! Mồ hôi ra càng lúc càng nhiều. Đây là loại dược gì đây? Mãi lo chuyện khác mà ta cũng quên bém mắt trong cuộc nói chuyện lúc nãy bọn họ có nhắc đến dược gì đó có bỏ trong rượu mà lại không nói tên. Làm sao đây, ta đâu có rành y thuật mà cứu Tuyết ca bây giờ?”

Hắn cố gắng nhắm nghiền mắt lại để không nhìn nàng, bàn tay nắm thành quyền đã muốn rí máu vì sự kiềm chế.

- Tuyết ca, Tuyết ca huynh sao vậy? Mở mắt ra nhìn ta đi. Huynh bị trúng dược gì?

Giọng nói lo lắng nhưng không kém phần mềm nhẹ của nàng khiến tâm hấn ngửa ngáy khó chịu liền mờ mắt ra nhìn nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ở gần ngay trước mắt hấn. Đôi mắt to tròn nhìn hấn đầy lo lắng. Cái miệng nhỏ xinh hồng nhuận vì gấp rút mà chun ra. Làn da tuyết trắng e ấp phập phồng sau hồng y mỏng manh.

Một bộ dạng vô cùng dễ thương động lòng người của nàng cùng với tình cảm đã kiềm nén lâu nay của hấn khiến hấn không thể tự chủ được nữa.

Hấn ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, vòng tay ra sau gáy nàng, kéo nàng dính sát vào hấn.

- Tuyết ca.....

Hấn cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nuốt lấy lời nói còn chưa kịp thốt ra của nàng.

Hấn hôn nàng mãnh liệt như chưa bao giờ được hôn.

- Tuyết...ca...đ..ừm...g

Nàng hoảng sợ, cố gắng đẩy người hấn ra nhưng đại chưởng của hấn như gồng kiềng khiến nàng không tài nào suy chuyển.

Hấn như một pho tượng chắc chắn kiên cố khiến nàng không thể thoát ra được.

Nụ hôn đầu tiên của nàng.

ẤM

“Oaoa ta không muốn, first kiss của taaaaaa. Ta muốn trao nó cho người ta yêu mà, tại sao lại là nhị ca của ta, tại sao? Ta không muốn, không muốn, ta muốn thoát ra, ta phải làm sao đây? Tại sao Tuyết ca lại hôn ta, tại sao lại cướp đi nụ hôn đầu của ta? Ta mơ ước một ngày nào đó sẽ trao nó cho người ta thật sự yêu, người sẽ làm chồng của ta, tại sao? Tại sao chứ? Oaoa không muốn, nụ hôn đầu của ta, ta đã gìn giữ nó, nâng niu nó, bảo vệ nó suốt 17 năm nay giờ đây lại mất trong tay của Tuyết ca, là ca ca của ta đó, oaoaa KHÔNG THỂ NÀO”

Ủy khuất, hai hàng lệ châu cứa thê mà trượt xuống, về lên đôi má phấn hồng một nét tron tru đến đau lòng, từng giọt, từng giọt lấp lánh rơi xuống bàn tay đang ôm lấy đôi má của nàng.

Hấn vẫn không để ý, nụ hôn ngày càng sâu. Chỉ đợi đến khi nàng hô hấp không thông hé mở miệng nhỏ, hấn liền đưa lưỡi vào thăm dò mọi ngõ ngách, cướp đi hương ngọc của nàng.

Hấn không muốn dứt ra, cánh hoa huyết đơn mê người cứ hút hấn vào, mùi hương nhẹ dịu của mẫu đơn trên người nàng toả ra kích thích hấn khiến hấn càng hôn nàng mãnh liệt như muốn nuốt luôn tiểu nữ oa này vậy.

Mặn! Tại sao lại mặn?

Hấn khẽ mở mắt.

Đập vào mắt hấn là khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng tràn đầy nước mắt.

Trong lòng hấn bỗng nhói lên.

“Ta đã làm gì nàng thế này? Thiên! Tại sao ông lại đối xử với ta như vậy? Ta đã làm vậy bản Như nhi ngây thơ trong sáng rồi. Ta phải làm sao đây? Phải làm sao?”

Hấn nhanh chóng buông nàng ra, quyến luyến rời khỏi nơi ngọt ngào làm hấn mê luyến quên đi mọi thứ trên đời đó.

Nàng không nói gì chỉ dùng đôi mắt ngây ngô long lanh đắm lệ kia nhìn hấn.

Nước mắt nàng cứ như thế tuôn rơi.

Từng giọt từng giọt như những mũi tên bắn thẳng vào tim hấn khiến hấn nhất thời quên đi dục vọng của mình, khàn khàn lên tiếng:

- Như nhi.....ta...

Chàng muốn đưa tay lên lau đi những giọt lệ cho nàng nhưng nàng thật sự rất sốc, nụ hôn đầu với nàng rất quan trọng, là nơi nàng gửi gắm ước mơ tìm được hạnh phúc, gửi gắm tình yêu của nàng nên nàng vội hất tay hấn ra hướng cửa chạy đến.

Đôi mắt nhoè lệ chạy loạn xạ đến cửa.

KHOÁ RỒI

Nàng bất lực chạm tay vào cánh cửa không tài nào nhúc nhích được vì bị khoá.

Đang suy nghĩ cách thoát ra thì...

Phịch.

Nàng quay người lại.

Hắn đã ngã xuống đất.

Nàng hoảng hốt chạy đến đỡ lấy hắn, quên đi cả việc lúc nãy.

Hắn vì quá kiềm chế dục vọng của mình và cố gắng dùng nội lực phong bế nó nên sức lực ngày càng yếu đi, bản thân không thể chống đỡ được nữa càng không thể đuổi theo nàng mà bắt lực ngã xuống.

- Tuyết ca, Tuyết ca huynh bị sao vậy?

Nàng lo lắng cực độ, sóng mắt lưu chuyển vội vàng quỳ xuống nâng đầu hắn dậy đặt lên đùi mình.

Sắc mặt hắn đã trắng bệch, bàn tay rỉ máu, bộ dạng thống khổ vô cùng.

“Đau quá! Tại sao tim ta lại đau như vậy? Tại sao khi nhìn thấy huynh như vậy tim ta lại nhói lên? Ta không biết, ta phải làm sao đây, phải làm sao để cứu huynh đây?”

- Tuyết ca, huynh bị trúng được gì?

Hắn khó nhọc hô hấp, cố gắng mở đôi mắt đã muốn mờ đi của mình nhìn nàng nói:

- Xuân được.

“Xuân được, xuân được, Chết tiết! Xuân được là cái gì?”

BOOMMMMMMM

“Trời ơi! Ta từng xem phim đã nghe nói về xuân được. Liễu Nhược, tú bà nếu Tuyết ca có mệnh hệ gì ta sẽ không tha cho các ngươi!!!!!!”

“Ta không có thuốc giải, cách duy nhất bây giờ để chữa cho Tuyết ca là....

OH MY GOD

Lần đầu tiên của ta.....Không thể được, không được, ta không làm được, thật sự không thể được, ta phải làm sao đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Giải Quyết

Song Như giờ đây đang hỗn loạn vô cùng. Nàng không biết mình nên làm như thế nào.

Nhìn nhị vương gia Tĩnh Tuyết đau đớn, thống khổ như vậy nàng cũng đau lòng không kém.

Nhưng nếu nàng phải hi sinh lần đầu tiên của mình thì sự trả giá này quá đắt.

Hắn đã cướp đi nụ hôn đầu của nàng rồi, không thể cướp đi cả lần đầu tiên này được.

Dù nàng là nữ tử hiện đại hay cổ đại thì chuyện này đều đối với nàng rất quan trọng.

Nàng chau mày, đôi mắt khẽ trừng xuống, cắn cắn cánh môi dưới, bàn tay không tự chủ được đan chặt vào nhau lo lắng.

“Suy nghĩ đi Song Như, suy nghĩ đi, đại não của ta hoạt động lên, hoạt động lên. Ta phải dùng hết năng lực, phải giải quyết được việc này. Ta không thể để Tuyết ca chết được, không thể....

Bình tĩnh! Ta phải bình tâm suy nghĩ. Cố lên cố lên.

Aaaaaaaaaa! Nghĩ ra rồi”

Nàng cúi xuống nhìn gương mặt đang vô cùng thống khổ của hắn.

Đôi mắt nhắm nghiền, mày kiếm chau lại, bạc môi trắng bệnh, mồ hôi vã ra như mưa.

Lấy khăn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên ngũ quan như hoạ của hắn, nàng khẽ thì thầm:

-Tuyệt ca, ta sẽ giúp huynh bớt đau đớn, hãy cố chịu đựng nha.

Nàng lấy trong túi ra một túi nhỏ đơn hồn hương bỏ vào miệng.

Cúi xuống, nàng khẽ thổi một luồng hương phả vào mặt hắn.

Mày kiếm từ từ dần ra, hắn bắt đầu mê man chìm vào giấc ngủ.

Đơn hồn hương đã có tác dụng.

Nàng nhẹ nhàng đặt hắn xuống đất, chạy đến bên giường lấy một chiếc gối kê vào đầu hắn rồi chạy đến cánh cửa đang bị khoá chặt lại.

Nàng lắc lắc cánh cửa.

Không si nhê.

Lắc cửa mạnh hơn.

Không si nhê.

Máu nóng dồn lên.

Dùng hết sức lực.

Giơ một chân lên, dồn tất cả sức vào chân.

RÀMMMMMMMMMMMMMMMM

Có tác dụng.

Cánh cửa vẫn không si nhê.

Nàng đang ôm một bên chân nhảy lò cò vì quá đau.

-SHIT -Nàng thầm mắng. (pretty: shit ở đây là chết tiệt nha các tênh yêu)

-OA OA! ĐAU QUÁ ĐI MẮT.

Vừa ôm chân đau vừa nhìn quanh, nàng thấy có một cánh cửa sổ khuất phía sau.

Chạy đến cố gắng mở ra.

-OH YEAH -Nàng reo lên sung sướng.

Cửa sổ không hề bị đóng.

Chuyện thoát ra bên ngoài đã được giải quyết.

“Haz! Giờ đến một chuyện quan trọng đó là...TA KHÔNG CỒNG NỔI TUYẾT CA A OAOOA”

Loay hoay một hồi, nàng quyết định trèo ra trước thám thính tình hình.

“Tú bà này thật chủ quan, không hề cho người canh cửa gì hết, chắc là nghĩ Tuyết ca đã bị trúng xuân dược nên không thể thoát ra được. Giờ ta phải đi tìm Mục Lâm ca đã”

Nép sau tường, nàng từ từ nhích đến gần thành lang can, nhìn xuống bên dưới tìm kiếm.

“Tròy oy một rừng người, nam nữ quần lấy nhau rượu chè bê bối, biết kiếm đâu bây giờ?”

Đảo mắt một vòng, nàng thấy Mục Lâm đang bị vây quanh ở giữa một đám nữ nhân.

Nàng mừng rỡ chạy xuống.

Nhìn thấy vẻ mặt hần nàng liền biết hần đang bị khó xử

“Tú bà này thật lợi hại nha, dùng đám nữ nhân này giữ chân Mục Lâm ca”

Nàng cố gắng chen vào đám nữ nhân đó.

“Phù cuối cùng cũng được”

Nàng cũng bắt chước những nữ nhân kia kéo cánh tay áo hần nói:

-Mục Lâm ca, để ta hầu hạ huynh nha.

Đang bị rối loạn trong đám nữ nhân thanh lâu này, bỗng Mục Lâm nghe được một giọng nói dễ thương quen thuộc.

Là công chúa Song Như.

Hần tìm kiếm người phát ra tiếng nói đó và thấy nàng đang níu tay áo hần.

Hần mừng rỡ vô cùng liền nói:

-Công ch.ách. ..được được.

Nhận được cái nháy mắt ra hiệu của Song Như hần liền thu lại lời nói công chúa vừa định phát ra lúc nãy mà vô đồng ý đi theo nàng.

Đám nữ nhân kia nhìn thấy hần đã bị một nữ nhân dụ dỗ được nên an tâm tản ra đi tiếp khách khác.

Hần vuốt mồ hôi lạnh, thở phào nhẹ nhõm.

-Nữ nhân thật đáng sợ.

-E hèm. ... –Song Như nghe hần nói vậy thì liếc xéo hần, thúc tay hần một cái.

Giật mình mới nhớ mình mạo phạm đến công chúa hần liền vội vàng chấp tay cúi đầu đối nàng nói:

-Thuộc hạ đã mạo phạm, xin công chúa thứ tội.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của hần Song Như không khỏi bật cười:

-Hihi ta đùa huynh thôi, ta không trách gì huynh đâu, những cô nương thanh lâu đó đáng sợ thật a. –Nàng nhìn hần nháy mắt nói.

-Đa tạ công chúa.

-Ui die! Mau theo ta đi cứu Tuyết ca, huynh ấy còn ở trong phòng bắt tỉnh, huynh mau đưa huynh ấy ra ngoài nhưng phải cẩn thận đừng để ai thấy. Ta sẽ giải thích sau.

Nàng vừa kéo tay hần hướng lầu chạy đến vừa gấp rút nói. Hần cũng không hỏi nhiều liền chạy theo.

Cũng may cửa sổ này khá khuất nên nhìn vào khó thấy giúp việc chạy trốn cũng dễ dàng hơn.

Mục Lâm công nhị vương gia Tĩnh Tuyết trên lưng dùng khinh công nhảy từ cửa sổ phòng Liễu Nhược rồi chạy đến cửa sổ thông ra bên ngoài đường nhảy xuống.

Song Như đứng ở cửa sổ chờ hần nhảy lên lần nữa cấp nàng nhảy xuống dưới.

Sau khi cả ba đã yên vị bên dưới, Mục Lâm tiếp tục công nhị vương gia Tĩnh Tuyết đến tửu lầu Tiểu Ngư lúc trước đã thuê, theo sau là Song Như.

Đưa nhị vương gia Tĩnh Tuyết vào phòng, Song Như liền phân phó hần đi mua thuốc giải xuân được.

Hần không dám chần chừ liền đi mua ngay.

Song Như nhờ tiểu nhị đem cho nàng một thau nước ấm kèm khăn sạch đem lên phòng cho nàng.

Núng khăn vào nước ấm, nàng nhẹ nhàng lau mồ hôi có phần đã giảm đi nhiều cho nhị vương gia Tĩnh Tuyết trong lúc chờ Mục Lâm về.

-Bẩm công chúa, thuốc đã có.

Mục Lâm mở cửa đi vào đưa thuốc cho nàng.

Rót một ly nước ấm, nàng đỡ đầu nhị vương gia Tĩnh Tuyết lên cho hắn uống thuốc giải xuân dược và đơn hồn hương rồi đặt hắn xuống.

-Mục Lâm ca, huynh đã mệt rồi, đi nghỉ ngơi đi nha, ta chăm sóc Tuyết ca được rồi.

-Thuộc hạ không dám.

-Hi chuyện này ta lo được, huynh đi đi.

Mục Lâm chân chừ một chút rồi nói:

-Vậy làm phiền công chúa, Mục Lâm xin cáo từ.

Hắn chấp tay cung kính nói rồi ra ngoài đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mỹ Chủ

-Nhu Nhã tỷ tỷ uiiii. ... –Song Như gọi.

Nhu Nhã đang ngồi trong phòng gầy đàn thì nghe một tiếng gọi trong trẻo liền dừng lại.

Bỏ cây đàn tỳ bà xuống, Nhu Nhã vui vẻ chạy đến bên Song Như

-Song Như, muội vẫn còn ở đây sao? Ta cứ tưởng muội đã đi rồi.

Song Như vừa cười toe toét vừa nắm tay Nhu Nhã nói:

-Muội nhớ tỷ quá đi không được a.

-Đừng có xạo tỷ chứ, chúng ta mới gặp hôm qua thôi mà.

Dù nói vậy nhưng Nhu Nhã không khỏi trong lòng cảm thấy ấm áp.

Song Như chu chu miệng nhỏ ra vẻ giận dỗi nói:

-Hix muội nói thật mòà, tỷ không tin sao? Hix vậy thui muội đi oá.

Nói xong nàng làm bộ quay đi, hướng cửa đi đến. Nhu Nhã thấy vậy liền giật mình chạy đến níu tay nàng lại.

-Nhu muội, đừng đi, tỷ tin muội mà, cho tỷ xin lỗi.

Nhu Nhã cứ nghĩ Song Như giận mình thật nên liền cảm thấy có lỗi vô cùng, cố gắng níu Song Như lại. Song Như vẫn làm một bộ giận dỗi không thèm nhìn Nhu Nhã làm nàng ấy càng bối rối không biết phải nói sao.

-Nhu nhi, tha lỗi cho tỷ đi mà.

Song Như vẫn giận dỗi im lặng không nói gì. Sau đó nàng quay lại nhìn Nhu Nhã nói:

-E hèm. .phải có một điều kiện mới được a.

Nhu Nhã nghe vậy rất mừng rỡ liền nói:

-Điều kiện gì? Chỉ cần muội không giận thì chuyện gì ta cũng làm cho muội.

-Thật không a?

-Thật mà, muội nói đi.

Nhìn bộ dạng vô cùng khản trương của Nhu Nhã mà nàng không khỏi bật cười.

“Tỷ tỷ thật đáng yêu và dễ bị ta lừa a,hihi”

-Được rồi. Mọi người muốn tỷ... -Nàng ngập ngừng.

Nhu Nhã liền hỏi tới:

-Chuyện gì mọi người nói mau đi.

-Muốn tỷ quản lý Liễu Nhã lâu, được hông?

Nhu Nhã nghe xong liền bật cười, lấy khăn tay cho miệng mà cười khúc khích.

-Tỷ không đồng ý thì mọi người đi à nha.

-Đừng mà. Không phải vậy đâu, chỉ là...chuyện này làm sao có thể, nơi đây là của mama mà, làm sao mọi người lại muốn tỷ thay thế được, mama sẽ không bao giờ đồng ý đâu.

-Cái này tỷ không lo, mọi người đã giải quyết hết rồi, có thời gian mọi người sẽ nói tỷ nghe sau, hiện giờ tỷ chỉ cần đồng ý nữa là xong thôi.

-Nhưng mà...tỷ sợ mình không làm được.

-No no! Tỷ đừng lo, mọi người sẽ giúp tỷ mà.

“Hihi việc kinh doanh là nghề ruột của gia đình ta mà, quản lý một Liễu Nhã lâu bé tỷ này là chuyện nhỏ thôi” nàng nghĩ

-Vậy...tỷ đồng ý.

Song Như vui mừng ôm chầm lấy Nhu Nhã nói:

-Oa tỷ thật đáng yêu, yêu tỷ nhất luôn a.

-Sau này mọi người có đức lang quân rồi thì làm gì còn yêu tỷ nhất được nữa.

-Không đâu, không đâu hihi. Giờ chúng ta xuống dưới đi, mọi người muốn tuyên bố với mọi người chuyện này a.

-Được. -Nhu Nhã mỉm cười.

Song Như sau đó liền kéo tay Nhu Nhã cùng xuống dưới lầu.

Đột nhiên nàng dừng lại nói:

-Ý quên, khoan đã, để mọi người trang điểm lại cho tỷ chút đã. Tỷ chuẩn bị làm mỹ chủ ở đây rồi phải thật đẹp trong lần ra mắt đầu tiên để chứng tỏ mình chứ, trong giới làm ăn cần nhất chính là vẻ bề ngoài khi giao tiếp với khách hàng a. Mọi người đa số điều đầu tiên khi giao tiếp họ chú ý nhất chính là vẻ bề ngoài của đối tác, điều đó thể hiện con người họ là như thế nào.

-Như nhi, sao mọi người hiểu biết nhiều về kinh doanh quá vậy? -Nhu Nhã không khỏi thắc mắc trước những điều Song Như nói.

-Hi đó là nghề của mọi người mà, từ nhỏ mọi người đã theo gia đình kinh doanh rồi nên những chuyện này đều phải biết.

Nhu Nhã không nói gì, chỉ gật gù ra chiều đồng ý.

Song Như kéo nàng đến bàn trang điểm và bắt đầu trang điểm cho nàng.

Nhu Nhã chính vì đã là đại mỹ nhân của kinh thành này nên việc trang điểm cũng trở nên dễ dàng tốn ít thời gian hơn.

Song Như trang điểm nhẹ cho nàng nhưng vẫn làm tôn lên nét đẹp vốn có của nàng. Suối tóc đen dài được cài một chú hồ điệp màu vàng óng ánh càng tôn lên mái tóc mềm mượt thêm phần óng ả. Rồi Song Như chọn một chiếc váy trắng có điểm những bông hồng dưới tà váy và trên phần đai eo đeo những dây trân châu nhỏ xinh.

Cuối cùng choàng lên cho nàng một dải lụa màu xanh dương mỏng manh quanh người và đưa cho nàng một cây quạt thêu hoa.

Nhìn Nhu Nhã, Song Như không khỏi hoa mắt.

-OA OA! Nhã tỷ đẹp quá đi mất. Nam nhân mà thấy chắc chắn đều sẽ đổ sập trước chân tỷ a.

Song Như khen hết lời, si mê nhìn Nhu Nhã không chớp mắt khiến nàng ngượng ngùng đỏ mặt đánh nhẹ Song Như một cái nói.

-Như nhi đáng ghét cứ cười tỹ.

-Nào có, muội nói thật mà, tỹ thật sự rất đẹp a.

-Làm sao bằng muội được chứ.

-Muội làm sao sánh bằng tỹ được.

-Như nhi ngốc, chẳng lẽ muội không biết mình mỹ đến mức nào sao?

Song Như ngây ngô nhìn Nhu Nhã, chẳng hiểu tạo sao tỹ tỹ lại nói như vậy. Bởi vì nàng không nghĩ mình xinh đẹp đến mức như Nhu Nhã nói.

-Như nhi, bây giờ đến lúc tỹ trang điểm cho muội rồi, lại đây nào.

-Nhã tỹ.....Úi

Song Như chưa kịp nói xong đã thấy mình bị Nhu Nhã kéo đến trang điểm rồi.

“Hazzz...đành phải nghe theo tỹ tỹ rồi”

Sau một thời gian.

-Xong rồi, Như nhi của tỹ đáng yêu quá đi mất.

-Hihi. Giờ chúng ta xuống thôi.

Bên dưới, các vị khách quý đã đến đông đủ vì Song Như đã gửi thiệp mời cho họ từ trước. Mọi người vẫn đang hoạt động bình thường, nhị vương gia Tĩnh Tuyết đang ngồi trên bàn dành cho thượng khách thưởng trà cùng với Mục Lâm.

Hai mỹ nhân cùng nhau bước xuống lầu thu hút bao nhiêu cặp mắt say mê ngắm nhìn. Tĩnh Tuyết không biết đôi mắt từ khi nào đã di chuyển từ chén trà lên người Song Như.

Hồng y trong trắng ngây thơ quả là sinh ra chỉ để dành cho nàng. Mái tóc mềm mượt được cài một bông huyết đơn đỏ rực cùng với đôi mắt linh động long lanh câu hồn không biết đã câu dẫn bao nhiêu nam nhân lẫn nữ nhân ở đây.

Cả hai mỹ nhân, mỗi người một vẻ, mười phần vẹn mười.

Người xinh đẹp điểm lệ, người thuần khiết đáng yêu làm đốn ngã trái tim của tất cả nam nhân ở đây.

Tất cả mọi người đều theo dõi bước chân của hai mỹ nhân cho đến khi cả hai bước lên vũ đài.

Song Như nở nụ cười chúm chím lúm đồng tiền xinh xắn không thể tả khiến mọi người ngây ngất ngắm nhìn rồi nhẹ nhàng nói:

-Cảm ơn tất cả các quý khách đã đến đây. Hôm nay tiểu nữ xin trân trọng tuyên bố, Liễu Nhã lâu từ nay sẽ có vị chủ nhân mới, đó chính là mỹ nhân đang đứng cạnh ta đây- mỹ chủ Nhu Nhã. Xin mọi người cho một tràng pháo tay được không ạ?

Một tràng pháo tay đồng loạt vang lên khiến không khí càng náo nhiệt hơn hẳn.

Mọi người xôn xao bên dưới không ngớt, không ngờ Liễu Nhã lâu này đột nhiên lại xuất hiện hai mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành như vậy quả là điều may mắn.

Còn những nữ tử thanh lâu thì ngạc nhiên vô cùng. Họ từ sừng sốt cho đến vui mừng. Vui là bởi vì chủ nhân mới lại là Nhu Nhã, họ rất yêu quý nàng vì nàng vừa xinh đẹp vừa nhu thuận, có được một chủ nhân như nàng thì còn gì bằng nữa chứ.

Các khách nhân, người thì nhìn hai mỹ nhân như hổ đói nhìn mồi, nhìn mà muốn nhỏ dãi, người thì quyết tâm trong lòng phải bằng mọi cách cưới được hai nàng về làm vợ...mỗi người một suy nghĩ riêng.

Riêng nhị vương gia Tĩnh Tuyết, hẳn đang rất ngạc nhiên vì sao Song Như quen biết nữ tử thanh lâu và lại tin nhiệm đem Liễu Nhã lâu này giao cho nàng ta như vậy. Nữ tử này hẳn có điểm cảm thấy quen nhưng tựa hồ vẫn chưa thể nhận ra được là ai. Điều khuất mắc này hẳn sẽ hỏi Song Như sau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mỹ Cảnh Nhân Gian

Sau khi xong phần giới thiệu của mình, Song Như kéo Nhu Nhã đến phía trước và nói nhỏ vào tai nàng:

- Tỷ tỷ, giờ đến phần của tỷ a, cố lên hihi.
- Như nhi, sao ta run quá.
- Đừng lo, có muội đứng phía sau tỷ nè.
- Ừ tỷ lên đây.

Nhu Nhã hơi e dè một chút khi đứng trước đông đúc khách nhân như vậy. Dù điều này không có gì xa lạ hay mới mẻ với nàng nhưng cũng đã lâu rồi nên nàng hơi lúng túng. Vì có Song Như đứng phía sau nên nàng tự tin hơn một chút, nhẹ nhàng ngẩng cao đầu lên nói:

- Nhu Nhã xin ra mắt quý khách. Từ nay tiểu nữ sẽ quản lý Liễu Nhã lâu này nên mong các quý khách hãy giúp đỡ cho tiểu lâu này ngày càng phát triển hơn nữa. Nhu Nhã xin cảm ơn tất cả các vị trong suốt thời gian qua đã ủng hộ tiểu lâu.

Bên dưới mọi người ai nấy đều chăm chú lắng nghe giọng nói mượt mà như suối của Nhu Nhã. Nàng không chỉ xinh đẹp mà còn rất biết cư xử nên rất được sự tín nhiệm của các tỷ muội ở thanh lâu này, vì thế việc được lòng khách nhân cũng sẽ rất sớm thôi.

Sau khi nàng nói xong, tất cả bên dưới đều vỗ tay thay cho lời nói để ủng hộ Liễu Nhã lâu. Nhu Nhã rất vui. Nàng quay lại nắm tay Song Như nói:

- Như nhi, từ nay tỷ muội chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng Liễu Nhã lâu này phát triển hơn nữa nhé.

Song Như vui vẻ cười nói:

- Hi tất nhiên rồi, muội sẽ luôn bên cạnh tỷ. (pretty: haz ai đó đã quên mình là công chúa rồi)
- Cảm ơn muội.

Sau đó Nhu Nhã quay lại nói tiếp:

- Nhu Nhã xin giới thiệu với các quý khách – Nàng kéo Song Như lên đứng cạnh mình rồi nói – Đây là tiểu muội của tiểu nữ, nàng sẽ là người quản lý Liễu Nhã lâu này cùng với tiểu nữ.

Bên dưới mọi người lại tiếp tục vỗ tay hưởng ứng. Liễu Nhã lâu này đúng là thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành, quy tụ được hai mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy, quả là rất may mắn.

Song Như mỉm cười rồi nói:

- Để mừng ngày ra mắt chủ nhân mới của Liễu Nhã lâu, bữa tiệc hôm nay xin chiêu đãi miễn phí cho quý khách đồng thời tiểu nữ sẽ trình bày một bài vũ trong tiếng đàn tỷ bà của tỷ tỷ để phục vụ quý khách.

Lần này, tiếng vỗ tay vang lên to nhất, mọi người ai nấy đều hào hứng vô cùng, thật may mắn được hai mỹ nhân chiêu đãi. Mọi người đều không còn quan tâm đến việc gì khác nữa, giờ đây họ đang mong chờ màn biểu diễn này của hai nàng.

Nhị vương gia Tĩnh Tuyết trong phút chốc liền nảy ra một ý định. Hắn cho gọi Mục Lâm đến và sai Mục Lâm đi lấy một thứ gì đó.

Nhu Nhã sững sờ kéo tay Song Như nói:

- Như nhi, tỷ chưa chuẩn bị mà, làm sao phối hợp với muội được.
- Hihi không phải hôm nay tỷ đã đánh một bài hát mới sao?
- Sao muội biết?
- Lúc tìm tỷ, muội đã nghe được, rất hay a.
- Nhưng còn bài vũ của muội?
- Tỷ đừng lo, muội đã nghĩ ra được bài múa phù hợp với tỷ rồi.
- Thật sao? Muội giỏi quá!
- Còn thua tỷ nhiều lắm. Giờ chúng ta bắt đầu thôi.

- Được.

Nhu Nhã cầm cây đàn tỳ bà lên, thướt tha đi đến bên chiếc ghế được chạm trổ rất khéo léo đặt ở bên phải trên vũ đài ngồi xuống.

Song Như chỉnh trang lại y phục lại một chút rồi nói:

- Sau đây là màn hiến vũ của tiểu nữ, xin mời quý khách thưởng thức.

Tiếng đàn tỳ bà bắt đầu vang lên, từng âm từng âm trong trẻo nhẹ nhàng như dòng suối chảy lăn tăn lăn tăn vào tai mọi người khiến họ say mê, bị cuốn hút vào đó.

Song Như gợn cánh tay thon nhỏ lên cao uốn một vòng tròn trên không trung rồi xoạc chân tạo thành những vòng tròn lớn trên mặt đất. Thân hình mảnh mai uốn lượn, xoay từng vòng từng vòng, mái tóc mềm mượt cùng hông y mỏng manh tuý ý phi vũ trong không trung, giọng hát thanh thoát mềm nhẹ bắt đầu cất lên:

Điều ước nào cũng là muốn được có em

Đôi mắt em đã nhìn thấu đáy lòng anh

Khi mây trời tương tụ

Nhớ em nhiều hơn khoảng cách của thiên trường địa cửu

Thiên thần với đôi cánh trắng phiêu lạc vào lòng em

Như hoa tuyết trở nên ấm áp đích thị là có tình ý

Bay rất đẹp bất kể gió mưa

Dù cho ánh dương biến đổi, chân tình vĩnh bất phân li

Phong cảnh có đẹp thế nào cũng là vô nghĩa

Khi chúng ta không thuộc về nhau

Thiên đường thật sự là ở bên cạnh em

Nhớ em đến mức thấu hiểu hạnh phúc và đau khổ của nhân gian

Thiên thần với đôi cánh trắng phiêu lạc vào lòng em

Như hoa tuyết trở nên ấm áp đích thị là có tình ý

Bay rất đẹp bất kể gió mưa

Dù cho ánh dương biến đổi, chân tình vĩnh bất phân li

Thiên thần với đôi cánh trắng phiêu lạc vào lòng em

Như hoa tuyết trở nên ấm áp đích thị là có tình ý

Bay rất đẹp bất kể gió mưa

Dù cho ánh dương biến đổi, chân tình vĩnh bất phân li

Nụ cười xinh xắn từ từ hé mở như một bông huyết mẫu đơn nở rộ thanh khiết xinh đẹp đến động lòng người, đến loá mắt, rực rỡ như ánh mặt trời hút mọi ánh mắt, tất cả đều dán lên người nàng.

Bỗng nhiên tiếng tiêu từ đâu vang lên như mờ như ảo thu hút sự chú ý của mọi người.

Là nhị vương gia Tĩnh Tuyết.

Hắn đang cầm một cây bạch ngọc tiêu trong suốt vô ngần đặt trên môi, tiếng tiêu từ những lỗ nhỏ trên thân tiêu phát ra vang lên hoà cùng tiếng hát trong trẻo và tiếng đàn tỳ bà réo rắt tạo nên một sự kết hợp độc nhất vô nhị.

Song Như tròn mắt ngạc nhiên nhưng vẫn không quên điệu múa của mình.

Nhu Nhã không khỏi trở mắt nhìn. Lần đầu tiên nàng mới thấy một nam tử tuấn mỹ vô song như vậy.

Từ bàn dành cho thượng khách, lục y nam tử nhún chân bay lên không trung và dừng lại trên vũ đài bên cạnh Song Như.

Hai mỹ nhân một hồng y như tiểu tiên nữ xinh xắn vừa múa vừa hát, một bạch y mỹ nhân gây lên những khúc nhạc tỳ bà êm dịu và một đại mỹ nam thổi lên những tiếng tiêu thanh cao tao nhã, tất cả như ngẫu nhiên như trùng hợp tạo nên một bản nhạc, một bài vũ vô cùng sống động, vô cùng hài hoà đến hoàn hảo đến tuyệt luân.

Sự kết hợp hoàn mỹ này cướp đi bao nhiêu là ánh mắt lẫn tiếng nói của tất cả mọi người ở đây. Họ không dám rời mắt, không dám mở miệng lên tiếng, không dám tạo một tiếng động nào dù là nhỏ nhất sợ rằng sẽ phá hỏng sự tuyệt mỹ trên vũ đài kia. Họ lâm vào ngơ ngẩn, say mê như bị hút hồn.

Nhất thời thiên địa như lâm vào thất sắc, không chỉ những người có mặt tại thanh lâu này bị cuốn hút mà cả những người đi đường, không biết từ khi nào tất cả đã tụ tập đông đúc từ đại sảnh ra đến lòng đường, một hàng dài người đứng chen chúc để cố gắng được chiêm ngưỡng khung cảnh tuyệt mỹ này.

Xung quanh, các ánh nến được thắp lên càng làm sáng rực cả một thanh lâu to lớn đồ sộ. Chim chóc, hồ điệp không biết từ đâu bay đến cả đàn cùng nhau bay lượn quanh quẩn, quần quýt bên ba mỹ nhân tạo nên một tiên cảnh có một không hai.

Nhưng tiệc vui cũng đến lúc phải tàn, khi cả ba mỹ nhân đã kết thúc màn biểu diễn, mọi người vẫn chưa thu hồi lại được tâm trí của mình, vẫn còn lơ lửng trên không trung, trên tiên cảnh nhân gian kia.

Song Như cùng Nhu Nhã khẽ cúi người cảm ơn, lúc này mọi người mới hoàn hồn.

Một tràng vỗ tay vang lên như pháo nổ, âm thanh có sức công phá cực kì lớn vì số lượng người, phải nói là tất cả mọi người của kinh thành đổ dồn về đây vỗ tay trong sự tán thưởng, trong sự hào hứng, trong sự yêu thích vô hạn khiến không gian vừa mới yên tĩnh trở nên ồn ã náo nhiệt vô cùng.

Những lời bàn thưởng bắt đầu vang lên.

-HAY HAY HAY QUÁ!

-ĐẸP QUÁ!

-TUYỆT VỜI!

-QUÁ KHÔNG HỒ DANH ĐỆ NHẤT THANH LÂU!

-.....

-Bây giờ, xin mời các quý khách nhập tiệc. –Nhu Nhã nói.

Các món ăn được đưa lên. Mọi người bắt đầu nhập tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Quá Khứ Đau Buồn

- Nhu Nhã, tỷ đợi tý nha, muối có chút việc. – Song Như nói.

- Được.

Rồi Song Như kéo Tĩnh Tuyết vào phòng thượng khách.

- OA! Tuyết ca, huynh biết thổi tiêu sao?

- Ừ.

- Huynh thổi rất hay, ta còn muốn nghe nữa a.

- Chỉ cần Như nhi thích, ta đều sẽ thổi cho Như nhi nghe.

Đôi mắt long lanh, Song Như hồ hồ nắm tay hắn nói:

- OA! Thật sao? Thích quá! Huynh hứa rồi đó nha. Nhưng mà, huynh biết thổi tiêu sao ta không biết?

Hắn mỉm cười nói:

- Như nhi ngọc, nàng có hỏi ta bao giờ đâu.

Nàng làm một bộ ngăm nghĩ rồi nói:

- À ha, hihi nhưng mà.....Tuyệt ca à, huynh hôm nay đột nhiên lại thổi tiêu là vì ai a? Có phải vì Nhu Nhã tỷ tỷ xinh đẹp của ta không?

Nàng híp mắt nhìn hắn dò xét.

Hắn buồn cười khi nhìn bộ dáng này của nàng rồi nói ra hai chữ:

- Ngốc tử.

Nàng ngây ngô chẳng hiểu tại sao hắn lại nói mình như vậy a, không phải vì Nhu Nhã tỷ sao? Vậy thì vì ai a?

Nàng hồ nghi nhìn hắn, một vẻ đầy tò mò nói:

- Vậy là vì ai?

Hắn cười khở trong lòng. Nói nàng là ngốc tử quả là không sai mà.

“Đến bây giờ ngốc tử này vẫn không hiểu tình cảm ta dành cho nàng sao? Bài hát nàng biểu diễn giống như tâm tình lâu nay của ta vậy nhưng đến khi nào nàng mới hiểu được tình cảm của ta như nữ tử trong bài hát kia đây? Như nhi.....ta mong ngày đó không còn xa nữa, nỗi lòng ta không biết từ khi nào đã không thể không chế được mà quá yêu nàng rồi. Như nhi.....” hắn thở dài trong lòng

Thấy hắn vẫn không nói gì, chỉ đang suy nghĩ điều gì đó làm nàng vốn định hỏi tiếp thì đột nhiên bụng nhỏ biểu tình, nhớ ra còn bữa tiệc chưa tham dự bên dưới liền nói.

- Tuyệt ca, còn bữa tiệc chúng ta chưa tham gia a, cùng xuống đi.

Chưa để hắn trả lời nàng lôi kéo hắn xuống cùng mình luôn.

Bên dưới quan khách rất đông, mọi người ai nấy đều rất vui vẻ phấn khởi.

Thấy Nhu Nhã đang phân công cho hạ nhân tiếp đãi khách nhân nàng liền chạy đến:

- Nhã tỷ ui, chúng ta cũng nhập tiệc luôn đi.

Nhu Nhã đang lo bận việc, nghe tiếng gọi liền dừng lại. Nhìn thấy Song Như, Nhu Nhã mỉm cười nói:

- Được, tỷ đang chờ muội đây.

- Vậy tốt quá, chúng ta đi nào.

“Ta muốn nếm thử món ăn ở đây xem như thế nào a. Một thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành như vậy chắc chắn khẩu vị cũng không thấp rồi. Hix từ sáng đến giờ lo nhiều chuyện chẳng có cái gì bỏ bụng rồi”

Cả bốn người đi đến một bàn ăn dành cho thượng khách rồi ngồi xuống.

Thức ăn được đưa lên.

Đang ăn, bỗng nhiên một con chim bồ câu bay đến đậu ngoài khung cửa sổ. Song Như chưa hiểu chuyện gì đã thấy Mục Lâm đứng dậy tiến đến bồ câu lấy ra một lá thư dính ở chân nó rồi đưa cho Tĩnh Tuyệt.

Hắn mở ra xem, nét mặt vẫn băng lãnh không có gì thay đổi khiến không ai có thể đoán được suy nghĩ của hắn, chỉ thấy hắn đọc xong thì đứng dậy nói:

- Mọi người cứ tiếp tục ăn đi, ta có việc đi trước.

Mục Lâm định đi theo thì hắn nói nhỏ:

- Ngươi ở đây bảo vệ công chúa, nhớ phải chú ý an nguy cho nàng.

- Thuộc hạ đã rõ.

Song Như thấy vậy liền chạy theo nói:

- Tuyệt ca, có chuyện gì vậy tại sao lại đi gấp rút vậy?

- Ta có chuyện phải giải quyết, nài cứ ở đây chơi chờ ta về, nhớ không được đi lung tung.

- Ta biết rồi.

Sau đó hần phi thân bay đi.

.....

Tại phòng Nhu Nhã.

- Như nhi, cảm ơn muội đã tin tưởng giao Liễu Nhã lâu này cho tỷ. – Nhu Nhã cảm kích cầm tay Song Như nói.

Song Như cười nói.

- Hìhì, muội cũng không biết vì sao lại tin tưởng tỷ như vậy nữa, chỉ là muội thật sự...rất quý tỷ a.

- Muội đã tốt với tỷ như vậy thì tỷ cũng không giấu muội nữa. Thật ra Liễu Nhã lâu này trước kia là Vân Nhu son trang do phụ thân tỷ gầy dựng nên.

Nhu Nhã nét mặt trở nên buồn rầu, khẽ nhắm mắt lại hồi tưởng về năm xưa.

- Vân Nhu son trang chính là gia đình tỷ. Phụ thân tỷ là một đại hiệp có tiếng trên danh hồ, làm việc trượng nghĩa, không phân giàu nghèo, chỉ cần ai muốn giúp đỡ đều có thể đến, phụ thân luôn sẵn sàng giúp họ.

Năm đó tỷ 12 tuổi sống cùng phụ mẫu và đại huynh. Cuộc sống êm đềm trôi qua nhưng vào một buổi tối nhà tỷ đang tổ chức sinh thần cho đại huynh thì có một đám người mặc áo đen xông vào chém giết. Cả son trang đều cố gắng chiến đấu với chúng nhưng vì chúng đến quá bất ngờ và số lượng quá đông nên không thể đấu lại nổi, phụ mẫu và đại huynh đã hi sinh chặn chúng lại để tỷ chạy đi. Tỷ không muốn nhưng Phụ đại thúc đã cố gắng dẫn tỷ đi nên giờ tỷ được sống đến ngày hôm nay.

Đôi mắt Nhu Nhã đã bắt đầu tuôn lệ.

- Tỷ tỷ vậy giờ Phụ đại thúc đó đang ở đâu?

- Phụ đại thúc đã qua đời cách đây ba năm, lúc đó tỷ 15 tuổi. Vì sợ tỷ sẽ sống cực khổ nên đã gửi gắm tỷ cho tú bà của Liễu Nhã lâu này nhưng với điều kiện không được ép tỷ tiếp khách, chỉ bán nghệ không bán thân. Lúc đầu tú bà không đồng ý nhưng vì Tô đại thúc từng giúp đỡ bà ấy rất nhiều nên đã đồng ý.

- Tỷ không bị ức hiếp sao?

- Trong thanh lâu này, chuyện ghen ghét đều phải xảy ra, đó là Liễu Nhược, nàng rất ghét tỷ, nói tỷ có nhan sắc và tài năng hơn nàng, vì muốn mình sống yên ổn, tỷ đã nhún nhường nàng rất nhiều lần, tỷ không hề muốn tranh giành với ai cả, chỉ mong có thể sống yên bình qua ngày, như vậy đã mãn nguyện lắm rồi.

- Còn gia đình tỷ, không còn ai sống sót sao?

- Lúc tỷ trở về tất cả mọi người...đều đã chết bao gồm cả cha mẹ tỷ, còn đại huynh thì không thấy đâu.

“Không thấy đâu sao? Vậy có thể hần chưa chết, mong rằng là vậy” nàng nghĩ

- Nhã tỷ, tỷ có bao giờ nghĩ rằng huynh ấy vẫn còn sống không?

Nhu Nhã một thoáng buồn bã nói:

- Tỷ rất mong là như vậy nhưng....đã 6 năm rồi, 6 năm nay tỷ không ngừng nhờ người đi tìm kiếm tung tích đại huynh nhưng đều là tìm kiếm trong vô vọng, không hề có bất cứ thông tin nào hết.

- Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, muội tin chắc rằng huynh ấy vẫn còn sống. Tỷ đừng từ bỏ hy vọng, muội sẽ giúp tỷ.

- Như nhi, muội đã giúp đỡ tỷ quá nhiều rồi, tỷ không muốn lại làm phiền muội nữa

- Hừ, tỷ đã là tỷ tỷ của muội, tại sao lại có chuyện làm phiền ở đây chứ? Tỷ không xem muội là muội muội nữa rồi. Muội nhất định sẽ giúp tỷ, tỷ đừng lo.

Nhu Nhã nói thêm gì, từ khi mất đi gia đình nàng đã không còn ai là người thân càng không có ai quan tâm thật sự nhưng giờ đây, như là ông trời ban tặng đã đem đến cho nàng một tiểu muội vừa đáng yêu và thiện lương như vậy, nàng còn cầu gì nữa chứ.

Nhu Nhã xúc động nghẹn ngào ôm chầm lấy Song Như.

- Như nhi, cảm ơn muội.

- Hi không có gì, chúng ta sẽ mãi là tỷ muội tốt nha tỷ tỷ.

Nhu Nhã nhẹ nhàng gật đầu.

Nghe Nhu Nhã kể lại quá khứ của tỷ ấy, Song Như không khỏi đau lòng và bi thương.

Nàng cũng từng trải qua việc mất đi người thân mà đó lại chính là cha mẹ mà nàng yêu quý vô cùng, một lúc mất đi cả hai người là một cú sốc tinh thần quá lớn đối với nàng, đối với một đứa bé 10 tuổi suy nghĩ chưa thông. Nghĩ đến đây trái tim nàng lại đau. Nhìn bề ngoài nàng vốn dĩ là một tiểu oa nhi vô tư, vô lo vô nghĩ nhưng nào có ai biết được nỗi đau sâu thẳm trái tim này của nàng đâu, nàng càng không có cơ hội để mà giải bày bởi vì...một khi đã bị xuyên không, quá khứ này phải chôn vùi trong kí ức, không thể nhắc lại được nữa, nàng phải trở thành một con người khác, một con người không còn bất cứ quan hệ với thế giới hiện đại nữa.

Nàng cũng đã từng suy nghĩ, có khi nào nàng sẽ được trở về thế giới hiện đại không? Nhưng điều này không ai có thể giải đáp cho nàng, vậy đành chấp nhận số phận này mà buông tay thôi, quên đi thế giới mà nàng đã sống.

Tuy rằng xuyên không nhưng nàng có phải quá may mắn không khi mà vẫn có được một cuộc sống tốt đẹp bên phụ hoàng và mẫu hậu- hai người vô cùng đặc biệt khiến nàng khi gặp liền có cảm giác tình thân vô cùng quen thuộc giống như khi cha mẹ nàng còn sống. Khi ở bên họ nàng có thể thấy lại được hình bóng cha mẹ ở hiện đại của nàng, có phải chăng họ chính là kiếp trước của cha mẹ nàng? Nếu không tại sao họ lại đem đến cho nàng cảm giác đó? Và nàng còn may mắn hơn khi có được ba vị ca ca yêu chiều sủng nịnh vô hạn, vậy nàng còn cần cầu gì nữa đâu.

Nhu Nhã lại thật đáng thương, chẳng còn ai ngoài Phụ đại thúc, trong một đêm bị mất sạch cả một đại gia đình, nỗi đau đó Nhu Nhã chịu đựng như thế nào đây? Nhu Nhã quả là một cô gái kiên cường.

Nàng âm thầm thề rằng nàng quyết sẽ tìm cho ra kẻ nào đã giết cả gia đình Nhu Nhã, tìm ra vị đại huynh-người thân duy nhất còn sót lại trên đời này cho Nhu Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hội Ngộ

Lục y nam tử ngồi trên ghế được chạm trổ vô cùng tỉ mỉ và khéo léo, trên khuôn mặt tuấn mỹ là chiếc mặt nạ bằng bạc càng tôn lên vẻ đẹp băng lãnh của hắn. Nhìn xuống đám thuộc hạ đang quỳ bên dưới, hắn vẫn:

- Tình hình thế nào rồi?

- Bẩm chủ tử, theo thuộc hạ điều tra, có nghi vấn những hắc y nhân đó là người của Hắc Đạo Bang.

Hắn trầm ngâm suy nghĩ

“Quả như dự đoán của ta. Nếu đã muốn theo dõi thì cứ tùy ý, ta muốn xem các người sẽ ra tay khi nào”

- Tiếp tục điều tra cho ta.

- Rồi.

Từ bên ngoài, một hắc y nhân hối hả chạy vào, quỳ gối chấp tay cung kính nói:

- Bẩm chủ tử, không biết vì sao người của Hắc Đạo Bang đã thay đổi lộ trình, chúng đang di chuyển vào kinh thành.

“Kinh thành? Để làm gì? Chẳng lẽ....”

- Được, phái thêm người theo dõi tiếp và báo ngay cho ta.

- Rồi.

Sau khi phân công cho một vài thuộc hạ xong, lục y nam tử đứng dậy phi thân rời khỏi.

.....

Như vừa nghĩ ra được cái gì, Song Như liền hỏi Nhu Nhã

- Nhã tử, phụ thân tử có quan hệ tốt với ai không?

Nhu Nhã suy nghĩ một chút rồi nói:

- Phụ thân tử có quan hệ tốt với rất nhiều người, đặc biệt là Tề tử tướng-Tề Quốc Chính.

- Hai người có quan hệ như thế nào?

- Tề thúc thúc là bạn tri kỷ của phụ thân tử từ khi hai người còn nhỏ, quan hệ rất tốt, luôn giúp đỡ lẫn nhau mọi việc, phụ thân tử là người chu cấp lương thực lẫn tiền bạc mỗi khi Tề thúc thúc cần giúp đỡ khi đi chiến tranh.

- Vậy còn đám hắc y nhân đó, tử có biết là người của ai không?

Nhu Nhã chỉ buồn bã lắc đầu.

“À ha! Nghĩ ra rồi, chắc chắn nếu ta đoán không lầm, đám hắc y nhân giết Vân Nhu son trang có liên quan đến Tề tử tướng, đó có thể là kẻ thù của ông ấy”

- Được rồi, tử đừng lo, muội đã có cách giúp tử.

Nhu Nhã vui mừng nói:

- Là cách gì?

- Hiện giờ muội chưa thể nói được, sau này tử sẽ biết.

Nhu Nhã gật đầu.

Cốc...cốc...cốc...

- Là ai? Nhu Nhã lên tiếng.

- Tiểu thư, là Tiểu Thất.

- Vào đi.

Tiểu Thất mở cửa bước vào, đi đến bên Song Như nói:

- Như tiểu thư, có người muốn gặp tiểu thư.

- Là ai a?

- Nô tử cũng không biết, người đó nói chỉ cần tiểu thư gặp sẽ biết.

Song Như suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi.

Nàng xoay sang Nhu Nhã nói:

- Muội có việc đi trước nha.

Nhu Nhã mỉm cười nói:

- Ủ, muội đi đi.

Sau đó Song Như đi theo Tiểu Thất đến phòng khách.

- Đã đến, mời tiểu thư vào.

- Ủ, cảm ơn cô nương.

Bước vào trong phòng, một bạch y nam tử đang ngồi nhàn nhã trên ghế thưởng trà.

Mới nhìn thấy người này, Song Như không khỏi vui mừng.

Nàng chạy nhanh đến trước mặt hắn.

- Hàn ca ca.

Thái tử Âu Dương Tĩnh Hàn khẽ mỉm cười, xúc động đứng dậy ôm lấy nàng.

Có trời biết hân nhớ nàng như thế nào. Lúc nàng ở trong cung, hân còn có thể đến tìm nàng, có thể gặp nàng mỗi ngày nhưng từ khi nàng xuất cung, chỉ mới năm ngày mà như năm năm, hân suốt ngày ngoài lo triều chính giúp phụ hoàng ra thì luôn nghĩ đến nàng. Cố gắng giải quyết xong mọi việc, hân tức tốc đi tìm nàng.

Song Như bị bắt ngờ ôm như vậy cũng không khỏi giật mình nhưng nàng cũng không né tránh. Dù có chút thắc mắc hành động này của Tĩnh Hàn nhưng chỉ là thoáng qua.

- Như nhi...

- Ân. – Nàng mềm nhẹ trả lời.

Sau hồi lâu vẫn không thấy hân nói tiếp gì, nàng thắc mắc định đẩy hân ra nhưng hân vẫn chưa có ý định buông nàng ra.

Ôm tiểu hoa tiên trong lòng như vậy hân mới có thể vơi đi một chút nỗi lòng nhưng nhớ trong những ngày qua của mình. Mùi hương huyết đơn đặc trưng trên người nàng thật dễ chịu khiến hân nguyện ôm nàng suốt như vậy cũng không muốn buông ra.

Thời gian lâu như vậy vẫn chẳng thấy hân nói gì nàng đành nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Hàn ca, ta ghét thở lăm rồi a.

- Chút nữa thôi. – Hân trả lời.

- Huynh sao vậy? huynh bị lạnh sao? – Nàng ngây ngô hỏi.

- Nhớ nàng. – Hân nói ngắn gọn nhưng tình ý lại rất rõ ràng chỉ trong hai từ này thôi. Đáng tiếc ai đó quá ngây thơ chẳng hiểu gì lại nghĩ là hân bị lạnh thôi. Nghe hân trả lời như vậy nàng vô tư cười nói:

- Hihi ta cũng nhớ huynh a.

Nhưng ai kia lại hiểu lầm. Nghe câu nói này làm tim hân muốn nhảy dựng lên, vui sướng lạ thường. Không ngờ nàng cũng nhớ hân, như vậy thật tốt quá rồi.

Hồi lâu hân mới chịu buông nàng ra. Nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Bị ôm lâu như vậy thật thở không nổi a. Giật mình nhớ ra một chuyện, nàng hỏi:

- Hàn ca, sao huynh lại ở đây?

Hân vẫn đắm đắm nhìn khuôn mặt xinh xắn của nàng, từ tốn nói:

- Vì Như nhi.

- Nhưng sao huynh biết ta ở đây? – Nàng nhún mày thắc mắc.

Hân mỉm cười nói:

- Khắp kinh thành này, sau một buổi tối hôm qua đã truyền tụng về Như nhi khắp nơi rồi, ta làm sao lại không biết được.

Nàng suy nghĩ.

“Tối hôm qua sao? A! Hôm qua ta cùng Nhã tỷ và Tuyết ta phối hợp biểu diễn đây mà, không ngờ trong một đêm mà tin tức lan truyền nhanh vậy sao?”

- Huynh đến kinh thành này khi nào?

- Tối hôm qua.

- Aaaa! Vậy huynh có xem ta biểu diễn không? -Mắt nàng sáng long lanh hỏi hân.

- Rất may mắn, ta đã được chiêm ngưỡng.

- OA! Huynh thấy thế nào?

- Như nhi rất tuyệt.

- Hihi. – Nàng cười híp mắt. Được khen ai mà chẳng vui chứ, nàng cũng vậy.

Hai người chuyện trò vui vẻ, nàng lú lo kể những chuyện thú vị diễn ra khi xuất cung đến giờ cho hắn nghe, đôi mắt nàng lấp lánh niềm vui như trẻ con, trong veo như thủy tinh khiến hắn cứ si ngốc ngắm nhìn.

Tiểu hoa tiên đáng yêu như vậy, hắn mong ước nàng sẽ mãi luôn luôn trong sáng, ngây thơ, sẽ không bị nhiễm khói bụi nơi hoàng cung long tranh hổ đấu, nguy hiểm cận kề, hắn sẽ cố gắng bằng mọi cách bảo vệ nàng, mong rằng nàng sẽ đến một ngày nào đó hiểu được tấm chân tình này mà nguyện ý chung sống cùng cạnh hắn cả đời này. Nghĩ đến đó trong tim hắn không khỏi hi vọng dâng trào mặc dù hắn biết nhị đệ Âu Dương Tĩnh Tuyệt cũng yêu nàng không kém gì hắn. Một bên là huynh đệ ruột thịt tình thâm, một bên là người mà hắn yêu sâu đậm, đoạn tình cảm này rồi sẽ ra sao đây, trong lòng hắn rối như tơ vò. Vậy chỉ hi vọng nàng sẽ chọn hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngợm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cùng Nổi Giận

Trong phòng khách, Song Như cùng Âu Dương Tĩnh Hàn tiếp tục cuộc trò chuyện

- Như nhi, sao nàng lại ở đây?

Song Như lém lỉnh hỏi lại:

- Huynh nghĩ thế nào?

Hắn trong lòng không mấy vui. Tại sao nhị đệ Tĩnh Tuyệt lại để nàng ở nơi thanh lâu ô uế này chứ? Nơi này không hề hợp với nàng chút nào. Nàng lại còn đứng trước đám nam nhân kia mà biểu diễn, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, Song Như đâu phải người mà ai muốn gặp là gặp, muốn xem nàng múa lại càng không được. Tiểu hoa tiên này rốt cuộc muốn gì đây? Hắn thật sự không thể hiểu nổi tiểu yêu này rồi.

Thấy hắn cứ dăm chiêu suy nghĩ, mày kiếm cũng khẽ nhăn lại, đáng vẻ không được vui. Nàng đã làm gì khiến hắn không vui sao?

- Hàn ca, Như nhi nói huynh nghe nha.

Sau đó mọi việc nàng đều đem ra kể hết cho hắn nghe kể cả việc quen được Nhu Nhã khi cứu nàng ấy thoát khỏi tên sắc lang kia. (trừ việc nàng bị mất first kiss thôi)

Trong lòng Tĩnh Hàn đang muốn nổi trận lôi đình. Chết tiệt! Tên sắc lang kia lại dám muốn nàng phục vụ hắn ta sao? Nếu chuyện đó thật xảy ra hắn quyết giết không tha. Dù là một người ôn nhu nho nhã, luôn suy nghĩ thấu đáo thì Tĩnh Hàn vẫn có thể trở nên lãnh huyết vô tình nếu ai dám đụng đến người mà hắn yêu. Tên sắc lang này hắn quyết không tha.

Tĩnh Hàn đứng dậy tức giận đập mạnh vào mặt bàn một cái khiến chiếc bàn phát ra một âm thanh lớn muốn rung chuyển và cùng lúc đó chiếc cửa chính trong phòng cũng bị đá văng ra đập vào vách tường.

Song Như bị làm cho mất hồn, ngơ ngác hết nhìn Tĩnh Hàn đến nhìn người vừa đá tung chiếc cửa lớn kia mà không hiểu xảy ra chuyện gì khiến cả hai đều tức giận như vậy.

Người đá chiếc cửa kia cũng liền đến trước mặt Song Như, trong đôi mắt kia cũng là một trận hoả.

Cả hai nam tử đều lên tiếng như muốn hét lên hỏi nàng:

- HÃN LÀ AI? Hai người lửa giận ngập tràn.

Thì ra người khiến chiếc cửa đang yên đang lành kia giờ gây làm đôi nắm dưới đất là Âu Dương Tĩnh Tuyệt.

Lúc trở về hắn liền đi tìm nàng thì nghe Mục Lâm nói nàng đang tiếp khách trong phòng dành cho thượng khách, hắn liền một mạch đi đến.

Hắn lo sợ vị khách đó không phải người tốt, nói không chừng có thể làm ra chuyện gì đó với Song Như nhưng không ngờ người đó là đại huynh của hắn – Âu Dương Tĩnh Hàn.

Dù không hỏi nhưng hắn vẫn biết lý do tại sao đại huynh lại đến đây tìm nàng, hắn hiểu rõ đại huynh đã vượt qua tình cảm huynh muội đối với Song Như cũng giống như hắn vậy, hắn cũng cảm thấy thật khó chịu trong lòng.

Vốn không muốn làm phiền đại huynh cùng Như nhi nói chuyện nên hắn âm thầm định rồi đi thì nghe nàng nhắc đến một tên sắc lang dám có tâm ý đen tối với nàng, trong lòng hắn bùng bùng lửa giận. Tên sắc lang này dám có ý nghĩ như vậy với Như nhi mà hắn trân quý, yêu chiều, dù chuyện đó chưa xảy ra hay đã xảy ra rồi thì hắn vẫn quyết tìm cho ra tên đó là ai, tận tay sẽ giết chết không tha.

Bức xúc muốn biết ngay tên đó là ai, hẳn không chần chừ liền đá văng cánh cửa bước vào hỏi nàng.

Song Như vẫn ngây ngô không hiểu sự tình nhìn hai tên nam nhân đang muốn bốc khói kia khiến hai tên càng thêm tức giận cùng hỏi:

- TÊN SẮC LANG ĐÓ LÀ AI?

Cả hai một lần nữa lại cùng nhau đồng thanh.

Song Như suy nghĩ một hồi rồi đột nhiên che miệng cười hihi làm hai tên đang bốc khói kia càng không thể hiểu nổi. Nàng vừa cười vừa nói:

- Muội là tình cờ gặp hẳn thôi, không biết hẳn là ai cả cũng chưa từng gặp lại. Hai ca ca yên tâm, Như nhi không hề bị gì đâu, đừng tức giận nữa nha.

Nàng chạy đến đặt đôi tay nhỏ bé của mình lên vai hai ca ca, nhấn cả hai tên cùng ngồi xuống ghế.

Hai tên đều âm thầm thề, phải quyết tìm ra cho được cái tên sắc lang không biết trời cao đất dày kia trừng trị một trận.

Song Như trong lòng cũng cảm thấy ảm áp, không ngờ hai ca ca lại yêu thương quan tâm mình đến vậy khiến nàng không khỏi cảm kích hạnh phúc vô cùng.

Rót hai ly trà đưa cho hai ca ca, nàng mỉm cười lí lắc nói:

- Như nhi không phải chẳng xảy ra việc gì hay sao? Còn cho tên đó một trận ngồi suốt 5 tiếng đồng hồ luôn mà.

Hai tên nghe vậy rốt cuộc cũng nguôi ngoai một chút, tâm tình cũng bình ổn trở lại.

Song Như thở phào nhẹ nhõm.

“Hazzz... nhìn hai ca ca tức giận như vậy, tên sắc lang đó khó sống chắc rồi nhưng thôi dù sao mình cũng không bị gì là may rồi, miễn sao đừng để ta gặp lại hẳn là được rồi, cái tên đó nhìn cái mặt là ta không ưa rồi, hừ” nàng nghĩ.

- Song Như tiểu thư....ách....

Bên ngoài vang lên tiếng của tiểu Thất

Nàng ta đến tìm Song Như thì mắt muốn rớt ra ngoài khi nhìn thấy cánh cửa cùng chiếc bàn bị gãy giống như ở đây vừa có cuộc ẩu đả vậy.

Song Như hiểu ý cười cười hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- A.... là Nhu Nhã tiểu thư muốn gặp Như tiểu thư để bàn chuyện.

- Ủ ta biết rồi. – Nàng quay sang hai ca ca nói :

- Muội đi bàn công việc với Nhu Nhã tỷ nha, hai huynh ở đây thường trà nhai, muội sẽ kêu tiểu Thất đem điểm tâm đến cho hai huynh.

Hai tên cũng nhẹ nhàng gật đầu. Song Như nhìn đến cái bàn gãy kia cùng cánh cửa đang nằm dưới đất mà không khỏi buồn cười

“Phải thay bàn cùng cửa mới rồi...ái dà....”

Nàng bước đến nói nhỏ vào tai tiểu Thất:

- Phiền muội kêu người đến dọn chỗ này và thay bàn cùng cửa mới vào nhé, mới xảy ra tý việc nhỏ không cần thận làm gãy hết rồi. À nhân tiện đem điểm tâm và trà lên giúp ta luôn nha.

- Ân. – Tiểu Thất cũng không dám hỏi gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Kinh Doanh

Tại phòng Nhu Nhã

Song Như nhàn nhã cầm tách trà lên từ từ thưởng thức cùng Nhu Nhã. Vừa thưởng trà nàng vừa suy nghĩ kế hoạch kinh doanh lần này.

Sau một hồi quyết định, nàng nói:

-Tỷ tỷ, muội muốn xây dựng Liễu Nhã lâu này thành nơi phục vụ cho cả nữ nhân lẫn khách nhân, nơi đây sẽ là nơi làm đẹp lẫn thư giãn của tất cả mọi người.

Nhu Nhã vẫn còn chưa hiểu đề nghị này của Song Như. Nơi thư giãn là nơi như thế nào chứ? Đờ giờ nàng còn chưa nghe hay biết đến thì làm sao mà làm đây.

Nhìn thấy ánh mắt chưa hiểu chuyện của Nhu Nhã, Song Như mỉm cười từ từ giải thích

-Hi nơi làm đẹp chắc tỷ biết rồi phải không? Còn nơi thư giãn chính là nơi giúp cho mọi người có được cảm giác thoải mái, yên tĩnh, bình lặng, không còn thấy cuộc sống mệt mỏi, bề bộn công việc nữa, chúng ta sẽ giúp cho họ được thoải mái như lên mây.

Nghe Như nhi nói mà Nhu Nhã cũng cảm thấy thật là tuyệt, nàng cũng muốn được thử cảm giác được thư giãn mà Như nhi nói sẽ như thế nào, đôi mắt không giấu nổi vẻ háo hức.

Song Như đắc ý mỉm cười. Kế hoạch kinh doanh lần này đảm bảo có một không hai do chính nàng nghĩ ra nhờ kinh nghiệm đi spa thường xuyên khi ở hiện đại của nàng. Chiêu thức này nàng chỉ huấn luyện cho những người đáng tin tưởng để nó không bị lan truyền ra bên ngoài các thủ thuật lẫn chiêu thức sáng chế được liệu làm mỹ phẩm và kem massage. Những thứ này chỉ được phục vụ tận nơi thôi, nàng sẽ không ban 1ba61t ki cái nào liên quan để không bị lộ hàng lần không bị lan truyền rộng rãi ra bên ngoài, như vậy một mặt nơi này của nàng sẽ không ai bắt chước hay ăn cắp được ý tưởng, mặt khác không làm quá nhiều loạn thế giới cổ đại này với những vật liệu tiên tiến của hiện đại.

Việc kinh doanh này nàng cũng là mới nghĩ ra thôi. Dù rất may mắn có được một gia đình vô cùng yêu thương mình và được làm công chúa nhưng chuyện đó nàng cũng không dám chắc nó sẽ luôn luôn được như vậy. Thời thế còn thay đổi thì lòng người làm sao mà mãi vững bền cho được, nếu lỡ như nàng bị hãm hại vì bị ganh ghét đố kỵ hay bại lộ thân phận nàng không phải người của cổ đại thì nàng chắc chắn sẽ không được sống yên ỏ đâu. Tốt nhất là nên gây dựng một sự nghiệp cho riêng mình trước rồi hãy tính tiếp, như vậy là an toàn nhất, nếu có gặp trắc trở gì nàng vẫn có chỗ mưu sinh, kiếm sống cho riêng mình, và lại nghề kinh doanh đã ăn sâu vào máu nàng rồi, cứ ăn ngồi ở không cũng chán lắm mà ngành kinh doanh spa and massage này là loại mà nàng thích nhất nữa chứ, vừa tiện lợi vừa kiếm được rất nhiều tiền a.

Về danh tiếng, Liễu Nhã lâu này nổi tiếng nhất kinh thành, làm ăn đờ giờ mọi người ai ai cũng biết, chỉ cần thêm phần quảng cáo mới là ổn thoả ngay. Phần trang trí lại, cái đờ nàng sẽ lo liệu.

Về phần nhân viên, nghề kinh doanh này của nàng cần toàn nữ nhân thôi và phải là những cô gái khéo léo, biết cách ứng xử với khách nhân, cả nam lẫn nữ, mà nữ nhân ở thời cổ đại này lại toàn là những cô gái e thẹn, suốt ngày đờ phải giam mình ở khuê phòng, chẳng đờ ra ngoài vì lễ giáo phong kiến, không dám tiếp xúc người ngoài nhất là nam nhân nhưng thật may, nơi này của nàng toàn là nữ nhân và những nữ nhân này đã quen tiếp xúc với người ngoài nhất là nam nhân vì các nàng là nữ tử thanh lâu mà nên việc nhân viên rất thuận lợi, chỉ cần huấn luyện lại nữa là xong, việc làm nữ tử thanh lâu thì phải bỏ ngay, nơi này nàng không muốn lại có sự dâm tục, thô bỉ nào nữa, cứ nghĩ đến cái không khí đờ là nàng đã rợn người, ớn lạnh hết rồi.

Việc kinh doanh sẽ không ngừng lại ở việc spa và massage không thôi mà nơi này sẵn tiện khuôn viên rất rộng lớn, nàng sẽ dựa vào việc đờ để kinh doanh khách sạn hay còn gọi là tửu lâu hay quán trọ, song song với việc phục vụ bữa ăn lẫn phục vụ những yêu cầu ngoài lề nằm trong khả năng của quán.

Sau khi bàn bạc hết tất cả với Nhu Nhã, Song Như còn thảo luận một việc nữa là tên của quán.

-Tỷ tỷ, tên của thanh lâu này từ đờ mà có.

-Nơi này đờ được tú bà đặt lại tên từ khi tỷ bước vào làm tại đờ. Lúc trước nó đờ lấy tên của Liễu Nhược vì nàng ta là mỹ nhân xinh đờ nhất kinh thành, lượng khách nhiều cũng nhờ nàng ta nhưng từ khi tỷ đến, tú bà đã lấy tên của Liễu Nhược và tên tỷ hợp lại với nhau nên có yên Liễu Nhã lâu như ngày hôm nay.

-Thì ra là vậy. Giờ muội muốn đổi tên lại vì nơi này cũng không còn là thanh lâu nữa, việc kinh doanh cũng khác trước hoàn toàn nên.

-Đợc, cứ theo Như nhi, vậy muội muốn đổi tên gì?

-Muội đổi tên thành Huyết Đơn Các nha.

Thật hay cả Song Như lẫn Nhu Nhã đờu rất thích hoa mẫu đơn màu đờ.

Nhu Nhã có vẻ rất vừa lòng.

-Rất hay.

-Hihi vậy lấy tên đờ nha tỷ, từ nay Liễu Nhã lâu này sẽ là Huyết Đơn Các.

Bạn đờng đờ truyện *Ngịch Ngợm Tiểu Yêu* đờng tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bận Rộn

Thái tử Tĩnh Hàn cầm tách trà lên thổi nhẹ

- Sao đệ không hỏi vì sao ta đến đây? – Tĩnh Hàn nghi vấn.

Tĩnh Tuyết từ tốn nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Huynh đến đây vì Như nhi.

Tĩnh Hàn khá kinh ngạc nhưng chỉ mỉm cười rồi vấn:

- Vì sao đệ nghĩ như vậy?

- Đệ biết huynh có tình ý với nàng...

- Tại sao đệ chắc chắn như vậy?

- Qua ánh mắt huynh nhìn Như nhi, đệ đã đoán ra.

Tĩnh Hàn chỉ mỉm cười, thì ra nhị đệ của hắn cũng rất tinh ý, không như vẻ ngoài băng lãnh của hắn.

- Đệ nói đúng, ta đến là vì nàng và ta cũng biết đệ cũng có tình cảm với nàng như ta.

Tĩnh Tuyết đang cầm trên tay chén trà thì khựng lại.

“Đại huynh cũng đã biết ta thích nàng, vậy phải làm sao? Huynh đệ ta vì nàng mà có thể xảy ra tranh chấp hay không? Đại huynh là một người ôn nhu nho nhã, luôn suy nghĩ thấu đáo như phụ hoàng, việc này chắc chắn sẽ không xảy ra nhưng việc sứt mẻ tình cảm huynh đệ có hay không sẽ xảy ra? Chuyện tình cảm không dễ dàng giải quyết, người thắng kẻ thua là chuyện thường tình nhưng chúng ta là huynh đệ ruột thịt, chuyện này quá nan giải”

Thấy Tĩnh Tuyết lâm vào trầm tư, Tĩnh Hàn nói:

- Ta biết đệ đang nghĩ gì nhưng ta chắc chắn với đệ chuyện đó sẽ không xảy ra. Dù kết quả như thế nào vẫn sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm của huynh đệ ta, đệ yên tâm.

- Có một tin đệ muốn báo cho huynh biết. Người của Liêu quốc đã thay đổi lộ trình và đang tiến vào kinh thành.

- Đệ có biết nguyên nhân?

- Tin này đệ mới biết sáng nay, đang cho người tiếp tục điều tra.

“Nguyên nhân gì khiến bọn chúng làm vậy? Tiến vào kinh thành như vậy không phải sẽ khiến cho Âu Dương quốc ta càng dễ dàng theo dõi hơn sao? Thật khó hiểu!” Tĩnh Hàn nghĩ.

Về chuyện này, hai huynh đệ Âu Dương dù có nghĩ nát óc cũng sẽ không bao giờ có thể ngờ được. (pretty: hắc...hắc...sẽ có chuyện vui cho các tênh yêu xem đó)

- Tạm thời chúng ta tiếp tục chờ đợi tin tức vậy. Còn về chuyện hồi cung, đệ tính sao?

- Sắp rồi. Khi Như nhi ổn thỏa xong mọi việc. Nơi này cũng không nên ở lâu, bọn chúng đã biết đệ và Như nhi đang ở đây rồi.

- Được, ta cũng muốn biết Như nhi nghịch ngợm lại muốn giờ trò gì ở thanh lâu này đây.

- Chuyện đó đệ cũng chưa biết, chúng ta từ từ xem vậy.

Bên dưới lầu, Song Như cùng Nhu Nhã đang bắt tay vào việc sửa soạn, chỉnh trang lại Liễu Nhã lầu, à không Huyết Đơn Các mới đúng.

Hai nàng đều rất bận rộn với công việc của mình.

Nhu Nhã ở kinh thành đã lâu nên rất rành về người, nàng có nhiệm vụ đi tìm những đầu bếp giỏi, thầy thuốc, những nam nhân phụ việc... để bổ sung vào Huyết Đơn các đồng thời mua một số vật liệu, hàng hoá mà Song Như nhờ.

Còn về phần Song Như, nàng lo khá nhiều việc. Nàng chú trọng nhất chính là cách bài trí nơi đây sao cho đẹp mắt, mới mẻ và độc đáo.

Toàn không gian được phủ lên bởi một màu hồng phấn thanh nhã với những điểm nhấn màu đỏ như cửa sổ, rèm cửa, hoạ tiết huyết đơn trên các cây trụ lớn. ...

Những bậc thang được phủ một dải lục hồng được thêu những bông huyết đơn xen kẽ nhau vô cùng bắt mắt.

Vũ đài ngoài việc trang trí lại còn được bố trí trên một chiếc rèm lớn tạo một khoảng không phía sau nó như cánh gà của sân khấu ở thời hiện đại. Mỗi khi biểu diễn sẽ luôn tạo cho người xem những điều mới mẻ khi người biểu diễn xuất hiện.

Vì biết nhà bếp luôn là nơi có không khí luôn luôn nóng gây trở ngại rất nhiều cho người đầu bếp nên nàng cũng đã bài trí lại làm cho nó rộng rãi và thoáng mát hơn.

Các phòng trọ đều có mỗi màu khác nhau, cách bài trí giống nhau nhưng xen kẽ tạo không gian mới mẻ. Đặc biệt những nơi này mỗi ngày đều phải được lau dọn cẩn thận, yếu tố sạch sẽ chính là điều quyết định lòng khách nhất.

Phía sau hậu viện là nơi dùng để chăm sóc khách nhân.

Các phòng massage, làm đẹp... đều được đặt ở nơi này. Đội ngũ nhân viên sau một khoá huấn luyện của nàng đã rất thành thực trong việc này. Các nàng học khá nhanh nên việc huấn luyện càng trở nên dễ dàng hơn hết.

Cuối hậu viện là nơi bào chế thuốc dùng cho massage lẫn làm đẹp.

Việc này đều giao cho cả nữ và nam nhân cùng làm. Việc nặng nhọc giao cho nam nhân còn nữ nhân làm những việc cần độ khéo léo lẫn cẩn thận để cho ra sản phẩm chất lượng cao.

Và còn những công việc khác nữa như phòng cung cấp những nhu cầu của khách nhân như trang phục, phương tiện di chuyển..., phòng y dược nơi khách nhân đến đây bắt mạch và hót thuốc uống. ...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Khai Trương

Sau 5 ngày tất cả mọi thứ đã được hoàn thành.

Bốn người Tinh Hàn, Tinh Tuyết, Nhu Nhã, Song Như đứng nhìn lại toàn quang cảnh của Huyết Đơn Các. Tất cả đều rất phấn khởi và vui mừng, cuối cùng cũng đã xong.

Hôm nay chính là ngày khai trương.

Các tờ rơi quảng cáo đều đã được phát cho mọi người.

Từ sớm tất cả người dân kinh thành đều đã tụ tập đứng trước Huyết Đơn Các, ai cũng muốn mình là người mở hàng đầu tiên, là người được phục vụ đầu tiên.

Bên trong Huyết Đơn Các, mọi thứ đã được chuẩn bị hoàn tất, sẵn sàng phục vụ khách nhân mọi lúc mọi nơi.

Song Như hào hứng vô cùng.

Từ sớm nàng đã chạy đến phòng Nhu Nhã. Nàng kéo Nhu Nhã vào phòng trang điểm cho nàng ấy từ đầu đến chân. Nhu Nhã chỉ biết như con rối mặc nàng muốn làm gì thì làm thôi.

Tinh Hàn và Tinh Tuyết chỉ biết lắc đầu mỉm cười cái tính cách lí lắc linh động của nàng.

Sau khi mọi người đã chuẩn bị xong hết, Song Như cầm một bên nắm cửa, Nhu Nhã cầm một bên, hai nàng bắt đầu từ từ mở cánh cửa ra.

Thật không thể ngờ tới mọi người lại đến đông đúc đến vậy.

Song Như cùng nhân viên hào hứng hướng dẫn mọi người từng nơi để họ dễ dàng biết, thuận lợi cho việc phục vụ hơn.

Lượng khách thật không lồ.

Người ít tiền thì chọn những dịch vụ ít tiền, người giàu thì chọn những dịch vụ đắt tiền, không phân biệt giàu nghèo, ai cũng có phần của mình.

Các nhân viên làm việc vô cùng tất bật, không thể nghỉ tay được.

Tuy công việc khá nhiều nhưng trên môi của ai cũng nở một nụ cười hạnh phúc.

Đội ngũ nhân viên dưới sự chỉ đạo của 4 mỹ nhân của chúng ta đều làm việc rất tốt và thành thạo.

Lượng khách ngày càng đông khiến Huyết Đơn Các chật kín cả người.

Người ra người vào tấp nập như đi chợ Tết. Ai nấy đều vô cùng hài lòng về tất cả ở đây từ phong cách phục vụ đến các dịch vụ mới lạ và độc đáo.

Sau một ngày vất vả, cuối cùng cũng đến lúc mọi người nghỉ ngơi.

Song Như cùng Nhu Nhã vì là chủ nhân ở đây nên công việc bề bộn vô cùng, khi nhân viên nghỉ ngơi, hai nàng vẫn phải ngồi trong phòng để tính toán thu chi.

Nói về tính toán thì khỏi phải nói bởi Song Như quá nghề trong việc này. Nàng tính toán rất nhanh và cẩn thận, không hề sai sót thứ gì.

Nhu Nhã là một người thông minh nên chỉ cần Song Như chỉ cho một vài thủ thuật tính tiền nhanh thì nàng đã biết cách phụ giúp Song Như rất nhiều. Việc tính toán này không xa lạ gì với nàng khi nàng còn sống ở Vân Nhu sơn trang, nàng cũng phụ giúp phụ thân tính toán nhưng với những thủ thuật nhanh và gọn mà Song Như nói thì nàng là lần đầu gặp.

Hai nàng làm việc mệt mỏi suốt ngày và ngủ rất muộn nên sáng hôm sau cả hai nàng đều dậy rất trễ.

Tĩnh Hàn và Tĩnh Tuyết vì lo quốc sự nên cả đêm cũng không về.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Tạm Biệt

Song Như gấp ngán ngáp dài uể oải thức dậy.

“Hazzz...lúc ở hiện đại ta phụ giúp cha mẹ kinh doanh cũng không mệt như thế này. Quả là ở thời cổ đại thiếu nhiều thiết bị quá khiến việc kinh doanh cũng gặp nhiều khó khăn ghê! Hại ta làm việc mệt suốt cả đêm”

- Ý chút! Máy giờ rồi? Ta phải dậy kinh doanh tiếp a.

Song Như lật đật gấp chăn lại rồi chạy xuống bên dưới Huyết Đơn Các.

Mọi người vẫn hoạt động, làm việc như bình thường. Khánh nhân vẫn rất đông đúc.

Nhu Nhã đã thức dậy trước nàng và đang quản lí việc kinh doanh.

Nhìn Nhu Nhã có vẻ đã rất quen với việc này rồi, như vậy nàng cũng yên tâm khi nàng trở về hoàng cung Nhu Nhã vẫn có thể làm rất tốt được.

“Cũng nên về thôi, ta cũng xa hoàng cung đã lâu rồi. Đi lâu như vậy phụ hoàng và mẫu hậu có nhớ ta không nhỉ? Tiểu Vi có bị ai bắt nạt hay không? Ta nhớ mọi người quá hà, chắc phải về thôi”

Song Như chạy đến chỗ Nhu Nhã đang đứng.

Nhu Nhã thấy nàng thì nở nụ cười xinh đẹp, quan tâm nói:

- Muội dậy rồi sao? Ngủ có ngon không?

Song Như áy náy nói:

- Hìhì ngại quá muội mệt quá nên ngủ quên luôn giờ mới dậy để tỷ làm việc có một mình hà.

- Không sao, tỷ cũng mới dậy thôi. Tỷ muội chúng ta làm việc cả đêm nên đều rất mệt mà.

- Vậy để muối phụ tỷ một tay nha.

- Ừ.

Song Như cùng Nhu Nhã bắt đầu vào công việc. Hai nàng luôn tiếp đón khách nhân với một nụ cười rất tươi khiến tinh thần ai nấy dù mệt mỏi cũng cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Sau một thời gian dài làm việc, hai nàng tiến đến bàn ngồi xuống uống trà và dùng điểm tâm.

Song Như thật không muốn phải rời xa nơi này, rời xa Nhu Nhã tỷ tỷ xinh đẹp của nàng nên nàng mở lời rất khó.

Dè dặt một chút, nàng nói:

- Nhã tỷ, muối có một chuyện muốn nói.

Nhu Nhã đang ăn thì ngước lên nhìn nàng mỉm cười nói:

- Muối nói đi.

- Chuyện là...muối phải về nhà một thời gian, một mình tỷ có đảm đương nổi nơi này không?

Nhu Nhã nghe xong thì không khỏi bất ngờ xen lẫn buồn. Nàng liền đặt miếng bánh đang cầm trên tay xuống, cầm tay Như nhi nói:

- Muối phải đi sao? Có lâu không?

- Muối cũng chưa biết nhưng chắc chắn là cũng không lâu đâu tỷ đừng lo.

- Vậy được. Tỷ yên tâm rồi. Tỷ sẽ cố gắng quản lý tốt nơi này.

- Cảm ơn tỷ nhiều lắm.

.....

Tĩnh Hàn và Tĩnh Tuyết sau một đêm vất vả giải quyết chính sự đã về.

Song Như liền chạy đến hai ca ca nói:

- Ca ca, ta nghĩ chúng ta nên về thôi, ta linh cảm có chuyện gì đó sắp xảy ra a.

Tĩnh Hàn xoa đầu nàng, mỉm cười vấn:

- Tiểu muội của ta lại lo lắng chuyện gì đây?

- Ta cũng không biết, chỉ là linh cảm thôi.

- Tiểu muội giờ mới nhớ nhà sao? Tĩnh Tuyết nói.

- Hix...đâu có đâu. – Nàng chu mỏ phản bác.

- Không có mà giờ mới chịu về sao? Tĩnh Hàn nói thêm.

- Hix...hai huynh hùa nhau bắt nạt ta sao? Ta về méc phụ hoàng và mẫu hậu cho coi.

- Phụ hoàng và mẫu hậu sẽ không bênh vực muội đâu, ai bảo muội ham chơi quên nhà chứ. – Tĩnh Hàn nói.

- Đúng vậy. – Tĩnh Tuyết hùa theo.

Cả ba chuyện trò một hồi, Song Như vì bị chọc mà tức giận mặt đỏ cả lên. Tĩnh Hàn và Tĩnh Tuyết thấy vậy thì cười haha.

Song Như không chịu thua liền chạy đi cầu cứu Nhu Nhã.

- Oaoa! Nhã tỷ ui hai ca ca bắt nạt muội nè oaoa... – Nàng mè nheo với Nhu Nhã khiến Nhu Nhã cũng bật cười theo.

- Chuyện này tỷ chịu thua không giúp được muội đâu, vớ lại...hai huynh ấy nói đúng mà.

- Oa...cả tỷ cũng hùa theo hai huynh bắt nạt muội sao? Song Như giậm chân, nhăn mày tức tối, giãy nảy nói.

Cả 4 người tiếp tục cuộc trò chuyện vui vẻ cho đến tối mới dừng.

Tĩnh Hàn và Tĩnh Tuyết về phòng thu dọn hành lý.

Song Như cũng về phòng của nàng, Nhu Nhã đến phụ nàng sắp xếp hành lý lại và cùng nhau trò chuyện.

Sáng hôm sau

- Hix...muội đi đây, tỷ nhớ giữ gìn sức khoẻ nha, đừng vì công việc quá mà mất sức nha.

- Muội yên tâm, tỷ biết rồi. Muội cũng vậy nhé.

- Muội sẽ nhớ tỷ lắm

- Tỷ cũng vậy.

- Muội sẽ cố gắng trở về sớm.

Nói rồi Song Như chạy đến ôm Nhu Nhã rồi mới đi.

Tĩnh Hàn và Tĩnh Tuyết cùng Nhu Nhã chào nhau rồi đi.

Cả ba tạm biệt Nhu Nhã rồi lên xe ngựa trở về hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hồi Cung

Cả ba bước xuống xe ngựa.

Song Như đứng nhìn lại khung cảnh thân quen, gia đình thứ 2 của nàng – hoàng cung.

Mọi thứ vẫn như cũ không có gì khác biệt.

Chỉ đi có 10 ngày mà nàng cảm tưởng như đã lâu lắm rồi vậy.

Hít một hơi, vươn hai tay ra cảm nhận không khí trong lành, Song Như cùng hai huynh đệ Âu Dương cùng đi đến chính điện.

Hoàng thượng đang ngồi phê duyệt tấu chương, vẻ mặt rất nghiêm túc và chăm chú, không giống với vẻ bình thường ôn hòa của người.

Song Như trong lòng vui sướng không nói nên lời.

Gặp lại người như nàng gặp lại cha ruột của mình sau bao ngày xa cách vậy.

Nhìn người cô vẻ vẫn khỏe mạnh.

Nàng chạy nhanh đến, ôm chầm lấy người.

- Phụ hoàngggggggg.

Dù người biết cả ba đang đứng trước ngự thư phòng và đang lảng lảng nhìn người nhưng người muốn xem tiểu nữ oa này sẽ định làm gì, thật không ngờ nàng lại xúc động mà ôm chầm lấy người như vậy.

Bỏ cây bút đang cầm trên tay xuống, người xoa đầu nàng, mỉm cười nói:

- Bảo bối của ta về rồi sao?

- Vâng, nhi nữ thật rất nhớ phụ hoàng a.

- Hoàng cung chính vì con đi mà được yên tĩnh như xưa.

- Ooaoa....phụ hoàng muốn nói Như nhi nghịch ngợm, quậy phá làm hoàng cung náo loạn có phải không?

- Còn không phải sao?

- Hix...phụ hoàng nói vậy thì Như nhi đành đi thôi, oaoa....

- Nhưng ta lại thích a. – Một giọng nói của mỹ phụ vang lên.

Song Như đang mè nheo với phụ hoàng thì ngẩng đầu lên xem đó là giọng nói quen thuộc của ai. Nàng reo lên:

- OA! Mẫu hậu.

Nàng chạy tới ôm chầm lấy hoàng hậu một cách bất ngờ.

- Oaoaoa...phụ hoàng nói Như nhi nghịch ngợm làm náo loạn hoàng cung kia mẫu hậu ui, Như nhi phải đi thôi.

Hoàng hậu dỗ dành vỗ vỗ lưng nàng nói:

- Đúng là Như nhi những nhẽo của ta mà.

- HAHHA....

Cả 4 người hoàng thượng, hoàng hậu, hai huynh đệ Âu Dương cười rộ lên.

Song Như đang ôm hoàng hậu khóc huhu thì ngạc nhiên nhìn 4 người đang cười sáng khoái ở đây với đôi mắt khó hiểu.

- Oaoaoa...mọi người xúm lại bắt nạt Như nhi có phải không? Không chịu đâu.

- Ngoan nào, đùa thế đủ rồi, không khéo Như nhi của mẫu hậu bỏ đi thì mẫu hậu sẽ buồn lắm đó.

Song Như sụt sùi hỏi, ngược đôi mắt tỏ con lên hỏi:

- Thật không mẫu hậu?

- Đương nhiên là thật rồi. – Cả 4 người cùng trả lời khiến Song Như vui mừng trong lòng vô cùng, không ngờ nàng lại được mọi người yêu quý như vậy. Nàng được sống trong một gia đình hạnh phúc như vậy thì còn gì bằng nữa chứ, nàng quả thật là người may mắn nhất trên đời rồi.

- Thôi, đi đường đã mệt, các con trở về nghỉ ngơi đi. – Hoàng thượng nói.

- Chúng con xin tuân lệnh. – Song Như cùng Tĩnh Hàn, Tĩnh Tuyết đồng thanh nói.

Sau đó cả ba hành lễ, tạm biệt nhau rồi trở về nơi của mình.

Song Như chạy nhanh về Huyết Đơn Điện.

Nàng rất nhớ nơi này, cung điện xinh đẹp yêu quý của nàng cùng với tiểu muội Tiểu Vi đáng yêu.

Chạy đến nơi nàng liền kêu:

- Tiểu Vi uiiiiiiiiiiii.

Kêu hoài cũng không thấy người đâu, Song Như chạy vào tìm kiếm khắp phòng.

Cũng không thấy.

“Kì lạ, giờ này còn sớm, như thường lệ tiểu Vi sẽ vào dọn dẹp phòng cho mình mà, sao đi đâu rồi? Chẳng lẽ về phòng rồi?”

Nghĩ xong nàng chạy đến phòng tiểu Vi tìm kiếm.

Cũng không có.

“Chết tiệt! Rốt cục là ở đâu? Sao ta có linh tính chẳng lành chút nào vậy?”

Nàng đang tìm kiếm trong phòng tiểu Vi thì có một nha hoàn đi ngang qua liền chạy đến báo kiến.

- Nô tỳ tiểu Nha tham kiến công chúa.

Nàng xoay người nhìn cô nương tiểu Nha đó. Trên mặt nàng không giấu khỏi vẻ lo lắng liền chạy đến hỏi:

- Ngươi có thấy tiểu Vi ở đâu không?

Nô tỳ đó nghe nàng hỏi vậy liền giật mình hốt hoảng không dám trả lời.

Nhìn thấy vẻ mặt đỏ của nàng ta, nàng càng lo lắng thêm liền nắm lấy vai nô tỳ đó giật giật nói:

- Ngươi có biết hay không? Nói mau.

Nô tỳ đó càng thêm hốt hoảng, lắp ba lắp bắp nói:

- Nô... nô tỳ....

Song Như mất hết kiên nhẫn, nàng lên giọng :

- NÓI NGAY.

- Chuyện...chuyện này...là...là...tiểu...tiểu Vi bị...

Nô tỳ đó lần đầu tiên thấy nàng tức giận như vậy liền run lập cập nói không nên lời.

- BỊ CÁI GÌ?

- Là...là bị...bị công chúa Giai Mộng bắt đi rồi. (pretty: các tênh yêu còn nhớ bộ ba công chúa đáng ghét không? Giai Mộng chính là nhị công chúa)

- Chuyện này xảy ra khi nào?

- Dạ...dạ từ lúc công chúa đi khoảng một ngày. Kể từ khi đó tiểu Vi hay bị bắt đi đến một nơi nào đó không ai biết, khi trở về thì thương tích đầy mình.

- Tại sao không ai báo cho phụ hoàng ta biết.

- Là...là vì chúng nô tỳ bị ép buộc không được nói, nếu không...sẽ bị tử.

- Chết tiệt! Hiện giờ tiểu Vi có phải đang bị nhị tỳ bắt đi không?

- Dạ...dạ đúng.

- Được rồi, ngươi lui đi, ta đảm bảo ngươi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

- Dạ...đạ tạ công chúa. – Nói xong nàng ta mừng rỡ chạy đi ngay.

Song Như tức giận ngút trời liền đi ngay đến cung của Mộng Giai.

Cố đè nén cảm xúc, nàng nhẹ nhàng gõ cửa.

Một cung nữ của Mộng Giai liền chạy ra, nhìn thấy nàng thì tỏ ra một điệu bộ khinh bỉ nhưng vẫn mở cửa mời nàng vào.

“Đến cung nữ của ả ta cũng đáng ghét như vậy, dám xem thường ta để xem ta trị ngươi như thế nào” nàng nghĩ

Bước vào bên trong, nàng không khỏi loá mắt bởi “vẻ đẹp” nơi đây.

“Quá là xa xỉ đi! Chắc chắn có nguyên nhân ả mới có nhiều tiền mà trang hoàng nơi này như vậy. Phụ hoàng và mẫu hậu bận trăm công nghìn việc không thể xoay sở hết mọi việc thì ta sẽ giúp điều tra chuyện này cho ra lẽ”

Giai Mộng đang nhàn nhã nằm dài trên trường kỉ thì nghe cung nữ thông báo có nàng đến liền làm một bộ mừng rỡ đón tiếp như không có chuyện gì xảy ra mặc dù trong lòng vô cùng căm hận.

- Song Như muội muội, ngọn gió nào đưa muội đến đây. - Ồ ta niềm nở chạy ra chào đón nàng.

Song Như mỉm cười thật tươi nói:

- Con gió độc đưa muội tới đây a.

Một câu trả lời nhẹ tựa lông hồng nhưng làm ai đó cảm thấy lạnh lạnh trong lòng.

Giai Mộng ráng cười nói:

- Haha...muội muội thật biết nói đùa.

- Hihi tỳ tỳ quá khen.

- A tỷ thật khinh suất, mời muội muội ngồi xuống dùng trà bánh với ta nào.

- Cảm ơn tỷ tỷ.

Cả hai cùng ngồi xuống.

Song Như vẫn như vậy nở nụ cười thân thiện xinh xắn khiến ai đó càng lo lắng trong lòng.

- Mang trà bánh lên đây mời Song Như công chúa mau. – Giai Mộng lên tiếng sai cung nữ lúc này.

Nàng ta một lòng không muốn phục vụ nàng chút nào vì nàng chỉ là một dân nữ may mắn được hoàng thượng sắc phong làm công chúa thôi chứ chẳng phải là công chúa thật sự gì cả.

Dùng xong đi lấy trà bánh mang lên, nàng ta nói sẵn:

- Mời dùng.

Song Như mỉm cười hỏi:

- Ngươi tên gì?

Bất ngờ trước câu hỏi của nàng, nàng ta một lòng bức bối trả lời:

- Tôi tên tiểu Hoàn.

- Ngươi làm cung nữ cho tỷ tỷ ta được bao lâu rồi?

Giai Mộng cũng ngạc nhiên không kém. Tại sao nàng lại đi hỏi thăm nha hoàn của ả ta làm gì. ả ta lên tiếng:

- Muội muội sao phải để ý đến cung nữ của ta như vậy làm gì, hiếm khi muội muội ghé thăm, chúng ta cùng hàn huyên đi nào.

- Hi tỷ tỷ chờ một chút sẽ đến tỷ thôi mà.

Câu nói tuy ngắn gọn nhưng hàm ý rất không đơn giản chút nào khiến ả ta cũng im re không nói thêm gì.

Song Như lại quay sang cung nữ tiểu Hoàn bình thân nhìn, chờ câu trả lời.

Nàng ta thấy chủ tử của mình cũng im lặng như vậy nên cũng không dám mà không trả lời liền nói:

- Đã 14 năm.

- Khá lâu, quy tắc trong cung chắc ngươi đã rất hiểu rõ ?

- Đúng.

- Vậy tốt, vậy chắc ngươi cũng biết khi nói chuyện với chủ tử phải như thế nào đúng không?

- Nô tỳ biết.

- Hảo! Vậy thái độ và cách nói chuyện của ngươi với ta, ngươi thấy thế nào?

Lúc này nàng ta bắt đầu run lên nhưng vẫn cứng họng nói:

- Thừa công chúa, nô tỳ không hiểu ý của công chúa.

Song Như chậm rãi đứng lên, mỉm cười nói:

- Ngươi không biết thì để ta nói cho biết nhé.

BÓP.....

Nàng giáng một bạt tai xuống mặt nàng ta.

Nàng ta vì bị đánh bất ngờ liền choáng váng đứng không vững, tay ôm một bên má bị đau cắn hận nhìn nàng.

Giai Mộng cũng bị làm cho giật mình liền đứng lên theo nhưng chưa kịp nói lời nào đã bị nàng nói trước.

- Tỷ tỷ cứ để muội muội xử lý giúp.

Ả dù tức tối trong lòng vì nàng dám đánh cung nữ thân cận của ả nhưng cũng đành im lặng đứng một bên.

Nàng nhìn cung nữ tiểu Hoàn đỏ mím cười hỏi:

- Ngươi có biết vì sao bị đánh không?

Nàng ta im lặng không dám nói gì, nàng lại nói tiếp:

- Cái tát này là ta thay tỷ tỷ dạy dỗ ngươi vì quân giáo cung nữ không nghiêm.

Sau lời nói đó liền vang lên một tiếng khác.

BỐP.....

- Cái tát này ta đánh ngươi vì tội dám hỗn láo với chủ tử.

BỐP.....

- Cái tát này ta đánh ngươi vì tội cậy thế làm càn.

Nói xong nàng liền quay lại nhìn Giai Mộng nói:

- Có đúng không tỷ tỷ.

Mỗi cái tát nàng đều dùng hết sức để đánh thay cho những tức giận trong lòng nàng và mặt khác là để quân giáo cung nữ không biết thân biết phận dám cậy quyền ả Giai Mộng kia mà dám hỗn xược với nàng, đồng thời cũng muốn dằn mặt ả ta.

Cung nữ kia bị đánh tới tấp đến tới sầm mặt mày, trên miệng chảy ra một vệt máu, đôi mắt căm hận nhưng cổ giấu giếm, sợ hãi quỳ rạp xuống khóc lóc nói:

- Nô tỳ biết tội, xin công chúa tha tội.

Giai Mộng lúc này căm hận không kém nhưng cố kiềm nén bước đến đá mạnh vào cung nữ kia một cái, tức giận trừng mắt chỉ vào mặt nàng ta nói:

- Ngươi thật quá vô phép tắc, uổng công ta thu nhận ngươi làm cung nữ cho ta, ta sẽ dạy dỗ lại ngươi sau.

- Không cần dạy dỗ lại sau đâu tỷ tỷ, cứ để muội thay tỷ tỷ dạy dỗ cung nữ này luôn nhé.

- Không cần làm phiền muội muội như vậy đâu, cứ để ta....

Đang nói ả liền bị nàng ngắt ngang:

- Không phiền đâu tỷ tỷ.

Nàng mỉm cười nhìn cung nữ đang run rẩy quỳ dưới đất nói:

- Ngươi đã biết tội rồi sao?

Cung nữ kia nghe vậy liền mừng rỡ gạt đầu lia lịa nói:

- Nô tỳ biết tội xin công chúa tha tội.

- Được, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề, tội giấu giếm chủ tử thì bị xử phạt như thế nào?

- Bẩm công chúa, đó là tội... tội khi quân, nhẹ sẽ bị phạt trọng, nặng sẽ bị... bị tử ả.

- Tốt! Quân vương dù có phạm tội cũng sẽ bị xử phạt như thứ dân đúng không?

- Công chúa nói rất đúng ạ. – Cung nữ kia liền trả lời.

- Vậy cho muội xin hỏi, tiểu Vi giờ đang ở nơi nào vậy thưa tỷ tỷ. – Nàng nhìn Giai Mộng hỏi, trên mặt vẫn không mất nét cười.

Giai Mộng nghe xong thì giật mình run sợ.

Nở một nụ cười gượng gạo, ả nói:

- Muội muội, sao lại hỏi ta về cung nữ của muội chứ?
- Tỷ thật không biết tiểu Vi đang ở đâu sao?
- Phải phải.
- Tiểu Hoàn, người có biết không?

Tiểu Hoàn đang quỳ dưới đất chợt bị hỏi như vậy, nhận được cái trừng mắt của Giai Mộng, lấp bắp trả lời:

- Nô... nô tỷ....
- Ta đã có nói tội giấu giếm chủ tử sẽ thế nào rồi nhỉ.

Tiểu Hoàn nghe xong thì mồ hôi lạnh đổ ra ròng ròng, nàng ta còn quá trẻ, chưa muốn chết sớm như vậy đâu, mạng nhỏ này khó mà bảo toàn nếu dám giấu giếm chuyện này, đành run rẩy nói:

- Dạ...dạ...tiểu...tiểu Vi bị...bị nhị công chúa bắt giữ.
- Có đúng không tỷ tỷ?
- SẺNG BẬY! Ầ ta quát lên, hướng nô tỳ kia tát một cái thật đau lên mặt.

Nô tỳ kia choáng váng ôm mặt khóc.

Song Như vẫn bình thản, nhàn nhạt nói:

- Tỷ tỷ, sao lại nóng vội như thế? Nếu tỷ không làm thì sao lại bức xúc như vậy chứ?

Ầ ta nghe xong thì cứng họng, lấp bắp nói:

- Ta....ta.....
- Chuyện này nên giải quyết thế nào nhỉ? Bẩm báo lên phụ hoàng hay mẫu hậu đây?

Nàng tuy nói nhỏ nhưng vừa đủ nghe. Nhìn nàng một bộ dạng như thầm nói với mình nhưng lại làm cho ả cùng cung nữ kia xanh mặt.

Đến nước này ả ta làm sao mà chối tội đây? Tiểu Hoàn là cung nữ thân cận của ả, mọi chuyện ả làm nàng ta đều biết và đều là người đi thực hiện, muốn giấu cũng giấu không được nữa rồi. Huống hồ phụ hoàng và mẫu hậu đều là những người yêu dân như con, biết ả đối xử tệ bạc với hạ nhân mà còn là cung nữ thân cận của nàng – công chúa được sủng hạnh nhất trong cung, làm sao ả dám dắc tội đây? Ầ đang tức giận, không tên hạ nhân chết tiết nào dám dể lộ ra tin tức này để giờ đây ả đang trong tình thế này đây.

Vi hận nàng được sủng hạnh dù không phải là con ruột gì của phụ hoàng và mẫu hậu cùng với mỹ dung và tài năng của nàng nhưng ả không thể làm được gì nàng, mượn diệp nàng đi vắng nên đem cung nữ thân cận của nàng ra tra tấn, không ngờ nàng lại về bất ngờ như vậy làm ả không kịp thả tiểu Vi ra, càng không ngờ đã giấu giếm kĩ chuyện này rồi, đã căn dặn bọn hạ nhân nếu dám nói ra sẽ giết mà nàng vẫn biết mà tìm đến ả hỏi tội, thật là tức chết mà!

Thù hận lại càng tăng thêm, đến nước này ả đành van xin thứ tội, run sợ nắm lấy tay áo nàng mà cầu xin:

- Muội muội tha lỗi cho ta, ta sai rồi, ta sẽ thả tiểu Vi ra ngay, xin muội đừng báo với phụ hoàng và mẫu hậu.
- Còn không đi.
- Được được, tỷ đi ngay.
- NGƯỜI ĐÂU? Ầ ta lớn tiếng.

Bên ngoài, mấy tên lính gác cửa nghe kêu liền chạy vào quỳ xuống run sợ nói:

- Công chúa có gì sai bảo ạ.
- Đi thả tiểu cung nữ mới bắt về cho ta.
- Ần. –Hai tên lính liền tức tốc chạy đi thực hiện ngay.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Xử Lí

Sau vài phút, tiểu Vi đã được mang đến.

Hai tên lính, mỗi người một bên xách tay tiểu Vi bước vào thả nàng ấy xuống đất.

Trông bộ dạng của tiểu Vi lúc này thật quá thê thảm: toàn thân rướm máu thấm qua cả y phục, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt nhắm nghiền đầy đau đớn, những dòng nước mắt dường như đã chảy ra rất nhiều và giờ đây khô lại trên đôi má...

Song Như nhìn thấy cảnh tượng này mà lòng đau đớn khôn nguôi. Nàng liền chạy ngay đến đỡ tiểu Vi gối đầu lên chân mình, lay nhẹ nói:

- Tiểu Vi... em sao rồi? Tỉnh lại đi, tỷ tỷ đã về rồi đây, tiểu Vi...

Tiểu Vi đau đớn nhắm mắt, đang trong tình trạng hôn mê thì nghe thấy tiếng của Song Như gọi, nàng khẽ cựa mình cố gắng mở mắt ra nhìn:

- Công... chúa...

Nói được đúng hai chữ “công chúa” rồi nàng lại lâm vào hôn mê.

Giọng nói yếu ớt vang lên khiến lòng Song Như đau đớn. Nàng hận bản thân mình, chỉ có một tiểu muội mà không bảo vệ được để muội ấy ra nông nỗi này. Trong thời gian qua nàng đi, không biết tiểu Vi đã chịu bao nhiêu là hành hạ rồi, nàng thật đáng trách mà. Càng đau nàng càng hận, hận kẻ đã gây ra cho tiểu Vi những đau đớn này.

Nàng trừng mắt nhìn Giai Mộng đang đứng run rẩy bên cạnh cung nữ tiểu Hoàn kia.

À ta vừa nhận được cái trừng mắt của nàng thì giật mình kinh sợ, cười gượng nói:

- Muội muội đừng trách, tỷ chỉ thay muội dạy dỗ ả cung nữ lười biếng không chịu dọn dẹp tử tế cung của muội một chút thôi mà.

Nàng nhếch miệng cười khinh bỉ vẫn:

- Tỷ tỷ thật tốt như vậy sao....HẢ?

Nghe được giọng nói giận giữ xen lẫn căm hận của nàng mà Giai Mộng cứng họng, lắp bắp nói:

- Là thật mà, tỷ chỉ muốn giúp muội thôi.

- HAHA...từ khi nào tỷ tốt với ta như vậy hả? Đến nước này còn dám chối sao?

- Ta...ta...

- Được lắm, chuyện này ta không cần phiền nói phụ hoàng mẫu hậu làm gì, tự ta sẽ xử lí.

Ả giật nảy người lo sợ không biết được nàng sẽ trừng trị ả như thế nào. Chuyện này mà để ả tìm được ai dám mách leo với nàng ả sẽ giết không tha.

Song Như đứng dậy ra lệnh:

- Người đâu...

- Thuộc hạ có mặt. – Giọng nói của hai thị vệ vừa nảy vang lên.

- Cẩn thận mang tiểu Vi về Huyết Đơn điện của ta đồng thời mời ngự y đến khám cho nàng ngay.

- Thuộc hạ tuân chỉ.

Hai tên thị vệ liền lập tức mang tiểu Vi đi.

Còn lại nơi đây chỉ có Song Như, Giai Mộng và cung nữ tiểu Hoàn đang quỳ dưới đất không dám đứng lên từ nãy giờ.

Song Như nhẹ nhàng bước đến trước mặt Giai Mộng nhỏ nhẹ hỏi:

- Tỷ nghĩ sao nếu trên mặt của tỷ có vài vết sẹo nhỉ?

Nàng vừa hỏi vừa áp con dao nhỏ sắc bén lên mặt ả khiến ả run lấy bầy, mồ hôi lạnh chảy đầy, nói:

- Muội muội...đừng...đừng đùa như vậy...nguy...nguy hiểm lắm.

- Hihi ai nói muội đùa chứ? Muội là nói thật a.

- Muội...muội tha...tha cho ta.

- Tha được sao?

Lúc này đây tức giận của nàng đang dâng trào như núi lửa, găng giọng nói.

Ả ta không dám nhúc nhích gì vì con dao vẫn đang kề trên mặt, nhìn con dao sáng loáng mà mồ hôi ả túa ra như mưa.

- Như...Như...muội bình...tĩnh...

Thật ra nàng chỉ muốn hù dọa ả một chút mà thôi nhưng lần sau sẽ không chỉ là như thế này thôi đâu.

- Tiểu Hoàn. – Nàng gọi.

Tiểu Hoàn đang quỳ bên dưới thì nghe gọi tên mình, hồn vía lên mây lập tức đứng dậy cung kính nói:

- Công chúa...có...có gì sai bảo ạ?

- Ngươi và nhị tỷ của ta có vẻ rất thân thiết nhỉ?

- Dạ...dạ đúng ạ.

- Tốt! Vậy ta muốn cả hai cùng chịu chung một hình phạt.

- Muội...muội...muốn phạt gì? - Giai Mộng lo lắng.

- Cả hai cùng và mặt nhau cho ta.

- Công...công chúa...chuyện này...

Song Như cười mỉa mai vấn:

- Hình như hai người muốn hình phạt nặng hơn thì phải nhỉ?

- KHÔNG CÓ. – Cả hai cùng đồng thanh run sợ nói.

- Vậy mau thực thi ngay cho ta. Và cho tới khi ta bảo dừng thì dừng.

- Ân.

Nói xong cả hai thi nhau vả vào mặt nhau. Tiểu Hoàn không dám vả mạnh vì Giai Mộng là chủ tử của nàng ta, nàng ta không muốn bị chết đâu còn Giai Mộng vì tức giận mà trút hết bực tức lên mặt tiểu Hoàn khiến nàng ta đau đốn nhãn mày.

- Và mạnh lên cho ta, cả hai! Nếu không sẽ không có lúc dừng đâu.

- Ân.

Tiếng bốp bốp vang lên liên tục, âm thanh vang vọng khắp cung điện.

Cả hai không dám trái lệnh cố gắng tát nhau thật mạnh đến nỗi máu chảy ra cả khoe miệng, trên hai má bầm tím đầy vết máu và vết móng tay vì móng tay quá nhọn mà đánh phạm vào má, nhãn mày nhãn mặt, nước mắt túa ra đầy đau đốn.

Sau một quãng thời gian khi má của hai người mất luôn cả cảm giác vì quá đau, máu rỉ ra không ngừng, tay và má đều đau nhức thì Song Như mới nói:

- Được rồi, dừng lại đi.

Cả hai nghe được tín hiệu dừng lại thì mừng rỡ vô cùng như bắt được vàng liền dừng lại ngay, quỳ xuống cảm ơn nàng rồi rít.

- Từ này nếu còn chuyện gì phạm đến ta thì đừng trách ta có hình phạt nặng hơn gấp trăm lần như vậy.

Nàng là vậy. Cũng chỉ vì lòng thương người mà nàng bị Mộng Liên hãm hại đẩy xuống núi mà xuyên không đến đây, kể từ lúc đó nàng đã quyết tâm chỉ giúp những người mà nàng cho là thật sự đáng được giúp. Người không phạm ta, ta không phạm người. Người đã phạm ta, ta quyết không tha.

Nàng xoay người bỏ đi.

Giai Mộng nhìn theo với đôi mắt căm hận.

“Ta sẽ trả thù” Á ta tự nhủ.

Huyết Đơn Điện

Sau khi được thái y băng bó và bóc thuốc thì tiểu Vi đã khoẻ hơn một chút và đang nằm trên giường dưỡng thương.

Song Như nhanh chóng chạy về hỏi hai tên thị vệ lúc này về tình hình của tiểu Vi, được biết tiểu Vi đã đỡ hơn và đưa cho nàng một lọ thuốc để rắc lên vết thương.

Nàng cho cả hai lui xuống.

Cầm lấy lọ thuốc, Song Như chạy đến bên giường đỡ tiểu Vi ngồi dậy cho tiểu Vi uống thuốc.

Nàng đau xót hỏi:

- Muội có còn đau không?

- Dạ...không... - Tiểu Vi yếu ớt trả lời.

Thật sự tiểu Vi còn rất đau nhưng vì không muốn nàng lo lắng nên mới nói dối như vậy.

- Đừng gạt tỳ, bị thương nặng như vậy còn dám giấu tỳ sao chứ? Tỳ đã dặn trước khi đi rồi mà, nếu có chuyện gì phải nhờ người báo ngay cho tỳ nhưng sao muội lại không làm để ra nông nỗi này chứ? Có biết tỳ rất giận muội hay không hả?

- Công chúa...tiểu Vi...không muốn công chúa lo lắng, công chúa đừng giận em mà.

- Nhị tỳ đã làm gì muội trong những ngày ta đi?

- Công chúa...bỏ qua được không? Dù sao nhị công chúa vẫn là chủ tử, chủ tử muốn trách phạt hạ nhân như thế nào thì hạ nhân đều phải chịu, em không dám làm trái đâu.

- Không được! Em là muội muội duy nhất của ta, ta không để cho ai dám làm hại em đâu. Em đã không muốn nói, tỳ cũng không ép, tỳ đã trừng trị hai chủ tử họ rồi, họ sẽ không dám đụng đến em nữa đâu. Đừng lo nữa nhé! An tâm dưỡng thương đi.

- Công chúa...sao lại tốt với em như vậy? – Tiểu Vi nâng đôi mắt yếu ớt lên nhìn nàng cảm kích.

- Vì em là muội muội của ta mà. Con người sinh ra là một việc không dễ dàng gì, sinh mệnh rất quan trọng không có gì sánh bằng, vì vậy em phải biết quý bản thân mình, có biết không?

- Dạ, em biết rồi ạ.

- Ngoan! Giờ để tỳ bôi thuốc cho nhé. Ráng chịu đau một chút sẽ lành thương nhanh thôi.

- Ân.

Nàng thoa nhẹ lên các vết thương của tiểu Vi, sợ sẽ làm đau nàng ấy nên nàng làm rất cẩn thận. Đột nhiên lưng tiểu Vi run run làm nàng giật mình dừng lại lo lắng hỏi:

- Em sao vậy? Tỳ làm em đau có phải không? Cho tỳ xin lỗi tỳ vô ý quá.

- Không phải...bởi vì...bởi vì...em cảm động thôi.

Nàng cười hihi ôm tiểu Vi nói:

- Ngốc à! Đừng khóc nữa, cử động nhiều vết thương sẽ lâu lành a. Tỳ thoa xong rồi, muội ngủ đi nhé.

Tiểu Vi sụt sịt lau nước mắt ái ngại nói:

- Nhưng đây là giường của công chúa mà, để em về phòng của mình ngủ cũng được mà.

- Không sao, tỳ còn có việc phải đi, em cứ ngủ đi.

- Ân.

Nàng đặt tiểu Vi nằm xuống rồi ra ngoài khép cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Gặp Lại

Thời tiết hôm nay có vẻ tốt, trời khá mát mẻ nhưng tâm trạng Song Như lại không được tốt, nàng vừa đi dạo vừa suy nghĩ mãi

“Ta có quá nhân từ khi đối xử với Giai Mộng như vậy không? Thật sự ta cũng không hiểu nổi nữa, ả ta đối xử tàn nhẫn với tiểu Vi như vậy nhưng ta đối ả lại quá nhẹ tay, ta không đành lòng nhìn người khác đau khổ mà nguyên nhân lại do mình gây ra. Nhiều khi nhân tính làm ta tự trách mình, trách mình vì không nỡ xuống tay với những kẻ độc ác nhưng thật sự ta làm không được a. Haz. Lúc đầu con dao đó ta chuẩn bị sẵn vì muốn huỷ dung của ả, để ả không dám nhìn mặt ai nữa nhưng đến lúc muốn thực hiện ta lại dừng tay, ta biết thời cơ đại này đối với nữ nhân mà nói nhan sắc rất quan trọng, nếu thật sự ta xuống tay thì chẳng những ả căm hận ta mà ta còn hận chính mình nữa, hận mình vì mình tại sao lại ra tay ác độc như vậy? Làm như vậy thì mình cũng là một nữ nhân tâm địa độc ác như ả mà thôi. Qua chuyện này ả có sẽ biết sợ mà thay đổi bản chất con người ả không? Ta thật sự mong như vậy”

- AI DA. – Nàng xoa xoa trán nhỏ vừa bị tung phai một vật gì đó.

Vì mãi lo suy nghĩ mà nàng cũng quên chú ý cả đường đi luôn.

Ngẩng mặt lên nhìn “cái cây” nào đã làm trán nàng đau thì.

“OH NOOOOOOOOOOOO” Nàng hét lớn trong lòng.

Trước mặt nàng là một mỹ nam mặc y phục màu đỏ, một người nàng không-thể-quên-nổi. Hắn nhìn thấy nàng thì nở một nụ cười đẹp khiến nữ nhân gặp cũng phải ngất ngây nhưng trong mắt nàng lại là một NỤ CƯỜI ĐỀU.

- Đã lâu không gặp tiểu mỹ nhân. – Hắn nói.

Nàng thở phà chỉ tay vào hắn nói:

- SẮC LANG. – Nàng hét lớn trừng mắt nhìn hắn.

Hắn vẫn lộ ra nụ cười đều đó, nhìn nàng không chớp mắt nói:

- Sao lại trừng mắt với ta như thế? Nàng không vui khi gặp lại ta sao?

- Nhìn mặt ngươi là ta đã thấy đáng ghét lắm rồi.

- Tiểu mỹ nhân bớt giận, nàng càng giận trông càng xinh đẹp và đáng yêu hơn đấy..hahaha. ...

- Ngày “xử” ngươi ở Liễu Nhã lâu xong ta đã cảnh cáo ngươi đừng-đề-ta-thấy-mặt rồi mà.

- Ta lại không muốn như vậy, ta còn muốn gặp nàng dài dài. – Hắn vừa nói vừa cười.

“Nhìn cái nụ cười đều đó mà ta phát ghét. Aaaaaaaaaaaaa CÁI TÊN SẮC LANG ĐÁNG GHÉT”

Nàng tức giận bước đi tiếp, xẹt qua người hắn nhưng lại bị hắn dùng tay chặn ngang lại.

Nàng quát mắt trừng hắn:

- TRÁNH RA.

- Ta không tránh.

- Ngươi muốn làm gì hả sắc lang?

- Ủầy...sao nàng cứ gọi ta là sắc lang này sắc lang nọ thế? Ta có tên họ đảng hoàng mà. Ta tên Gia Kinh Dương.

- Ai hỏi mà khai. Ta không thèm biết tên ngươi. Bây giờ tránh ra cho ta đi.

- Được rồi tiểu mỹ nhân bớt giận, ta tránh là được chứ gì, chúng ta còn nhiều thời gian gặp nhau lắm. .hahaha.

- Như nhi, con...trong thời gian đó...có nảy sinh tình cảm với ai không?

Song Như ngơ ngác hỏi:

- Là sao ạ? Như nhi không hiểu ý mẫu hậu.

Hoàng hậu thở dài.

“Haz...sao tiểu công chúa này của ta lại quá ngốc trong chuyện tình cảm như vậy chứ?”

- Như nhi ngốc này, thật sự muốn mẫu hậu phải nói huyết tặc ra mới chịu hiểu hay sao chứ?

- Thật sự Như nhi không biết mà, mẫu hậu giải thích kĩ hơn đi.

- Được rồi. Mẫu hậu muốn biết, con...có thích hai huynh của con không?

- Dạ thích lắm ạ. Hai ca ca đều rất tốt với Như nhi, Như nhi rất yêu quý hai ca ca ạ.

- Còn yêu thì sao?

Song Như nghe thấy từ “yêu” thì giật mình. Nàng từ trước đến giờ có biết yêu là gì đâu, và lại hai huynh ấy là ca ca của nàng mà, làm sao có chuyện yêu đương ở đây chứ, hoàng mẫu thật thích đùa nàng mà.

- Mẫu hậu...sao lại hỏi chuyện này. Hai huynh ấy là ca ca của Như nhi mà.

- Thôi được rồi. Ta biết con rất ngốc trong chuyện này, thôi thì cứ để thời gian giải đáp cho con biết vậy.

- Ân. Vậy Như nhi đi thỉnh an phụ hoàng nha mẫu hậu.

- Ừ, con đi đi.

- Như nhi xin cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Nấu Ăn

Sau khi từ tẩm cung của hoàng hậu về, nàng một mạch chạy đến nhà bếp.

- Chúng nô tài xin thỉnh an công chúa. – Những hạ nhân trong nhà bếp thấy nàng liền cung kính hành lễ.

- Miễn lễ. Hi mọi người không cần phải thỉnh an Như nhi như vậy đâu. Chúng ta đều là người một nhà mà.

Nàng nở nụ cười trong veo, thân thiện chào hỏi tất cả mọi người ở đây khiến ai cũng cảm thấy ấm áp lạ thường. Một công chúa lại có thể đối xử tốt như vậy với chúng hạ nhân như họ sao? Họ thật không dám tin.

Trong số những người làm ở đây có một người tên là Trạch Phu chuyên phụ trách việc nấu ăn trong cung. Phu đại thúc là người nấu ăn giỏi nhất và cũng là người lão luyện nhất ở đây nên đều được mọi người rất tín nhiệm.

Phu đại thúc hỏi nàng:

- Không biết công chúa hôm nay đến đây có việc gì cần giúp?

- Dạ có ạ, cháu cần một ít nguyên liệu để làm vài món ăn ạ.

- Vậy công chúa cần những nguyên liệu gì để ta chuẩn bị.

- Cháu cần cháu, hành, tổ yến, bột.....

Nàng liệt kê ra một danh sách các thứ nàng cần, ai cũng ngạc nhiên không thôi, không hiểu nàng muốn nấu món gì và nấu cho ai?

Mọi người nghe xong liền chạy đi tìm kiếm các thứ đưa cho nàng.

Nàng vui vẻ cầm lấy các món rồi đến bếp bắt đầu công việc nấu ăn.

Tất cả mọi người liền chạy đến hỏi nàng:

- Công chúa có gì sai bảo không ạ?

Nàng đang loay hoay nhóm bếp, nghe được lời giúp đỡ thì ái ngại nói:

- Như vậy cháu thật làm phiền mọi người lắm ạ.

Mọi người nhón nhao lắc đầu hươ tay lia lịa nói:

- Không có đâu, được giúp đỡ công chúa là phúc phận của chúng tôi mà.

- Hìhì vậy cháu xin làm phiền một chút ạ.

Rồi sau đó nàng nhờ mọi người, mỗi người một việc phụ giúp nàng làm các món ăn. Nhưng các món ngon hay dở thì phụ thuộc nhất vào sự nêm nếm của nàng. Trong quá trình nấu ăn nàng được sự giúp đỡ không ít của Phu đại thúc.

Mọi người hì hục bắt tay vào việc, họ làm trong sự vui vẻ và trò chuyện rôm rả nhờ khiếu ăn nói hài hước của nàng.

Nàng vừa làm vừa kể cho họ những câu chuyện vui mà nàng đã xem, ai cũng nín cười không nổi mà lăn ra cười đến chảy cả nước mắt.

Bầu không khí vô cùng vui vẻ và sôi động, tiếng cười tiếng nói không ngớt.

Đây quả là ngày nấu ăn vui nhất mà họ đã từng gặp.

Sau một quãng thời gian khá lâu, đã đến giờ dùng thiện của hoàng thượng, hoàng hậu thì cũng là lúc mọi người đã nấu xong những món ăn của nàng nghĩ ra.

Các món ăn được bày ra. Số lượng rất đa dạng và phong phú và đặc biệt nhất là nhìn rất hấp dẫn, ai cũng chảy nước miếng thèm thuồng muốn nếm thử nhưng đây là những món làm riêng cho hoàng thượng và hoàng hậu được đích tay công chúa làm, họ nào dám có ý định đó.

Sở dĩ họ thích những món ăn này như vậy vì đây là những món ăn ở kinh thành, họ chưa từng được thấy bao giờ cả.

Nguyên liệu có vẻ đơn giản nhưng làm ra sản phẩm thì không hề tầm thường chút nào cả.

Hiểu được ý của mọi người, Song Như vui vẻ chạy đến sau bếp mang ra một mâm thức ăn đủ cho tất cả mọi người ở đây. Trong lúc làm nàng đã lấy ra một phần để riêng cho mọi người thưởng thức đồng thời cho ý kiến về tài nấu ăn này của nàng.

- Đây là Như nhi cố ý để tặng mọi người thay lời cảm ơn đã giúp Như nhi ngày hôm nay.

Mọi người hua hua tay nói:

- Công chúa đừng khách sáo như thế, giúp công chúa là bổn phận của chúng tôi mà.

- Hi Như nhi cảm ơn, bây giờ xin mời mọi người dùng và cho ý kiến ạ.

Mọi người nhìn các món ăn thì chảy cả nước miếng, chạy nhanh đến bàn ăn ngồi xuống thưởng thức.

- QUÁ NGON! - Mọi người nhất tề nói rồi tiếp tục hì hục ăn uống uống.

Nàng được khen thì hí hửng vô cùng. Thật may là lần thử nghiệm nấu ăn này đã thành công hơn mong đợi của nàng.

Nàng chào tạm biệt mọi người rồi lập tức cho người đem các món ăn đến ngự thiện phòng và cho người mời hoàng thượng và hoàng hậu đến thưởng thức.

Ngự thiện phòng

Hoàng thượng và hoàng hậu đã có mặt tại đây và đang ngồi chờ các món ăn được dâng lên.

Song Như chỉ đạo các cung nữ dâng lên các món ăn.

Các món nhìn rất bắt mắt.

Nàng tươi cười cung kính nói:

- Như nhi xin mời phụ hoàng và mẫu hậu thưởng thức ạ.

Hoàng thượng và hoàng hậu rất kinh ngạc, sao hôm nay Như nhi của họ lại xuống bếp và tự tay nấu các món ăn này dâng lên cho họ.

Nhìn các món thật rất hấp dẫn và đặc biệt đang bày ra trước mắt này khiến hoàng thượng và hoàng hậu không khỏi hiếu kì.

- Như nhi đây là món gì? - Hoàng hậu hỏi.

- Dạ đó là món “Mỳ Gánh” ạ.

- Tại sao nó lại có cái tên lạ như vậy, ta chưa từng nghe qua. – Hoàng thượng hỏi.

- Dạ vì các món ở đây Như nhi làm là các món dân gian chỉ có ở kinh thành thôi ạ. Sở dĩ món này gọi là “Mỳ gánh” vì nó thường được bán ở các gánh hay xe hàng, người dùng sẽ tự lựa chọn những món mà họ muốn ăn với mỳ trên xe hàng như nấm, há cảo, cánh gà... và người bán sẽ nấu và đem đến cho họ.

- Còn những món này. – Hoàng hậu chỉ tay vào tất cả các món rất ở trên bàn.

- Dạ đó là món com “Ba Vật Báu”. Nó cũng giống như “Mỳ gánh”, người dùng có thể lựa chọn ba “vật báu” mà họ muốn trong số các món gà nướng, vịt nướng, lạp xường, trứng muối, cải... .

- Đây là “com lợn quay” là món ngon đặc sản ở kinh thành. Thịt lợn quay đậm đà với màu đỏ cam đẹp mắt, điểm xuyết vài miếng rau xanh. Nước thịt rưới vào com ăn một lần không thể nào quên.

- Còn đây là món “mỳ xào vịt quay”. Mỳ xào sợi nhỏ ăn cùng thịt vịt quay và rau cải xanh thơm ngon tới miếng cuối cùng. Nhiều người ở các nước lân cận còn khẳng định họ ở lại kinh thành cũng vì món mỳ xào vịt quay này. Vịt nướng chín vừa, thơm đậm đà và không dai. Món ăn này cũng không cay và phù hợp với khẩu vị nhiều người.

Cuối cùng là món lẩu. Món ngon này khá đặc biệt vì khi ăn, một chiếc “ống khói” khá to được đặt giữa mâm để giữ nóng, các nguyên liệu để cho vào lẩu đặt quanh chiếc mâm và thường là thịt cừu, rau, nấm kim châm... .

Song Như vừa nói vừa giới thiệu từng món, đến khi nàng nói xong thì thấy các món ăn cũng đã voi dần đi vì hoàng thượng và hoàng hậu bị hấp dẫn quá, không chờ được nữa mà ăn ngay.

Nàng kinh hi nhìn thành quả của mình được phụ hoàng và mẫu hậu thích như vậy khiến nàng rất sung sướng và vui vẻ, cuối cùng sau những nỗ lực của nàng và mọi người đã đạt như ý nguyện.

Hoàng thượng đang ăn thì ngẩng đầu lên hỏi:

- Như nhi, những món này con học từ đâu?

- Dạ ở Huyết Đôn Các ạ. Ở đây có những đầu bếp vô cùng xuất sắc, nấu những món ăn ngon vô cùng khiến Như nhi rất khâm phục và xin học để khi hồi cung có thể nấu tặng phụ hoàng và mẫu hậu ạ.

- Con giỏi lắm, chúng ta rất thích, cảm ơn con.

Hoàng hậu nói xong thì lại cầm cùi vào ăn tiếp.

- Hìhì như vậy là Như nhi vui lắm rồi ạ.

Nàng hạnh phúc cười tít cả mắt.

Nhìn phụ hoàng và mẫu hậu ăn ngon miệng như vậy khiến nàng rất vui. Nàng nhớ lại khi ở hiện đại, nàng cũng vì ba mẹ mà cố gắng nấu những món ăn ngon để họ vui lòng. Lúc nàng hạnh phúc nhất chính là lúc họ ăn ngon miệng, lúc họ quên đi thời gian mệt mỏi của lượng công việc kinh doanh dày đặc mà hạnh phúc và vui vẻ trong bữa ăn gia đình ấm áp tình yêu này, giờ đây dù nàng có cố gắng cách mấy thì họ cũng đã không còn nữa, không còn tồn tại trên dương gian này nữa, không còn cơ hội cho nàng có thể tận hiếu, có thể báo đáp công ơn dưỡng dục của đấng sinh thành. Nàng thật sự nhớ họ lắm, thật nhớ quá!....

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạm Tiếu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Sứ Giả Liêu Quốc

Huyết Đơn Điện

- Tiểu Vi ui, dậy ăn cháo nào.

Sau khi dùng bữa cùng hoàng thượng và hoàng hậu tại ngự thiện phòng xong nàng liền cấp tốc trở về điện của mình để chăm sóc tiểu Vi.

Tiểu Vi đang mệt mỏi nằm trên giường.

Song Như dìu tiểu Vi dậy, đem cháo còn nóng hổi do nàng mới nấu dứt cho tiểu Vi ăn.

Tiểu Vi ái ngại, làm sao một nô tỳ hèn mọn dám để công chúa dứt cháu cho ăn chứ nhưng Song Như không cho tiểu Vi cự tuyệt được lời nào.

- Ngoan ăn hết chén cháo này cho tỳ mới được a.

- Ân.

Tiểu Vi dù bị đánh đau lắm nhưng tình cảm của công chúa dành cho nàng còn hơn cả việc bị đau nữa, nàng đã quên đi cơn đau của mình khi có Song Như chăm sóc như thế này, nàng quỳen cả đời này sẽ theo hầu hạ Song Như, cả đời nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Cháo này được nấu từ tổ yến và thịt gà, cách chế biến rất công phu và rất bổ, Song Như đặc biệt nấu riêng cho tiểu Vi mong tiểu Vi sẽ sớm hồi phục.

Dứt tiểu Vi ăn cháo xong, Song Như định ra ngoài để tiểu Vi ngủ tiếp thì tiểu Vi một mực không chịu.

Tiểu Vi kéo nàng lại bắt nàng phải nghỉ ngơi ở đây, tiểu Vi sẽ về phòng của mình ngủ, nàng đã mệt cả ngày hôm nay rồi, tiểu Vi không muốn nàng lại vì mình mà phải ngủ chỗ khác nữa.

Nàng thì không muốn tiểu Vi về phòng của nàng ấy vì sẽ không có ai chăm sóc, và lại hiện giờ tiểu Vi còn đang bị thương, trở về phòng sẽ làm động đến vết thương thêm nên nàng đành phải chấp thuận với tiểu Vi rằng nàng sẽ ngủ ở đây nhưng cũng không cho tiểu Vi về phòng mà cả hai sẽ cùng ngủ trên giường.

Vi là giường ngủ của công chúa nên rất rộng, hai người ngủ không thành vấn đề.

Tiểu Vi lúc đầu không chịu nhưng cuối cùng đành phải nghe lời công chúa thân yêu của nàng.

Sáng hôm sau

Song Như thức dậy.

“Haz...nấu ăn mệt thật, vừa tốn thời gian vừa tốn công sức a, nấu thì mệt mà ăn thì nhanh. Mệt mỏi ghê! Ngủ thêm một chút nữa vậy, hìhì”

Nhưng vừa định nằm xuống ngủ tiếp thì nàng chợt nhớ ra một chuyện: tiểu Vi đâu?

Quay qua quay lại tìm kiếm cũng không thấy a.

Từ ngoài, tiểu Vi bước vào:

- Công chúa.

- Tiểu Vi em còn bị thương mà sao sáng sớm đã đi đâu mất vậy.

- Nhờ công chúa chăm sóc, em đã khỏe rồi ạ. Em mang nước đến cho công chúa súc miệng rửa mặt đây.

- Em thật là...lúc này mới nên tịnh dưỡng mới đúng chứ, mới có một ngày làm sao mà hết bệnh cho được.

Bỗng có tiếng của một thái giám vang lên:

- Nô tài xin thỉnh an công chúa.

- Miễn lễ. Có chuyện gì vậy tiểu Thuận?

- Bẩm công chúa. Hoàng thượng cho gọi công chúa đến phòng khách có chuyện ạ.

- Được ta sẽ đến ngay. Cảm ơn tiểu Thuận. – Nàng mỉm cười.

- Vậy nô tài xin cáo lui.

Sau khi tiểu Thuận đi, nàng liền lật đật chuẩn bị sửa soạn.

“Có chuyện gì mà phụ hoàng gọi ta sớm vậy nhỉ? Bình thường đâu có chuyện này đâu ta. Thật kì lạ!”

- Công chúa đề tiểu Vi giúp công chúa thay y phục ạ.

- Được.

Tại phòng khách

Hoàng thượng, hoàng hậu, Tĩnh Hàn, Tĩnh Tuyết, Tĩnh Băng đã có mặt đầy đủ chỉ còn thiếu mỗi Song Như nữa thôi.

Song Như chuẩn bị xong xuôi liền đi đến phòng khách.

- Song Như bái kiến phụ hoàng, mẫu hậu và tam ca. - Nàng hành lễ.

- Bình thân. – Hoàng thượng khoát tay ý bảo nàng đứng lên.

- Như nhi con đến ngồi bên cạnh chỗ Tĩnh Hàn ca đi. – Hoàng hậu mỉm cười nói.

- Dạ.

Nàng bước đến chỗ của mình rồi ngồi xuống.

“Sao hôm nay có mặt đông đủ phụ hoàng, mẫu hậu và các ca ca thế nhỉ? Có chuyện quan trọng đến thế sao?” Nàng suy nghĩ.

Nàng hỏi nhỏ Tĩnh Hàn:

- Hàn ca ca, có chuyện gì vậy ạ?

- Huynh cũng không biết, từ sáng sớm phụ hoàng đã cho người truyền ta vào hoàng cung rồi.

Từ bên ngoài, thái giám tiểu Thuận hô to:

- SỨ GIẢ LIÊU QUỐC ĐẾN.

Một đoàn người bước vào.

Họ đều ăn mặc rất sang trọng, dáng đi có phần cao ngạo. Y phục khác với y phục của Âu Dương quốc, đa số toàn mang màu đỏ.

Họ bước vào đại điện đứng dàn thành hai bên nhường chỗ cho một người.

Từ trong đám người đó, có một người bước ra chấp tay nói:

- Thần sứ giả Liêu quốc xin thỉnh an hoàng thượng và hoàng hậu.

Người này phong thái cao ngạo, chỉ hơi cúi người chứ không hề quỳ xuống như những thần tử khác ở hoàng cung.

Vì bị dàn người che mắt nên Song Như không thể thấy được khuôn mặt của vị sứ giả này nhưng giọng nói có điểm quen thuộc.

- Bình thân, mời sứ giả và mọi người ngồi. – Hoàng thượng nói.

- Đa tạ hoàng thượng. – Vị sứ giả đó nói rồi đi đến ngồi chỗ ghế đối diện với Song Như.

Hắn thấy nhìn thấy nàng thì nở một nụ cười mà tất cả mọi người đều không hiểu được hàm ý của nó ngoại trừ nàng.

SỐC.....

Nàng giật mình không thể thốt nên lời, chỉ tròn mắt kinh ngạc khi đã nhìn thấy được dung mạo của hắn.

Tĩnh Hàn và Tĩnh Tuyết đều nhận thấy sự chuyển biến trong nét mặt của nàng.

Tĩnh Tuyết cũng ngồi ở đây ghế đối diện nàng, thấy nàng vẫn cứ trố mắt nhìn chằm chằm và tên sứ giả đó khiến hắn cảm thấy thật khó chịu.

“Hắn ta quen nàng sao?” Hắn nghĩ.

Tĩnh Hàn cũng nhận ra hình như tên sứ giả này và nàng quen nhau nên hỏi:

- Như nhi, làm sao vậy?

Nghe giọng nói của Tinh Hân vang lên nàng mới hoàn hồn.

- Muội....muội.....

- Có chuyện gì sao?

- Hân....hân.....huynh.....huynh.....có còn nhớ tên.....tên.....sắc...lang mà muội từng kể cho huynh khi ở Liễu Nhã lâu không?

- Như nhi.....là HÂN sao?

Tinh Hân tức giận bóp mạnh ly trà đang cầm trên tay khiến nó muốn vỡ tung ra.

- Dạ...dạ đúng a. – Song Như cũng nhận thấy sự chuyển biến của Tinh Hân nên nàng càng nhỏ giọng thêm.

- Chết tiệt. – Tinh Hân gầm giọng.

Hân là một người biết kiềm chế nên dù biết được chân tướng tên sắc lang mà hân quyết giết là ai nhưng vẫn bình tĩnh không làm điều gì mất hình tượng thái tử của mình.

Hoàng thượng quan sát những người Liêu quốc này. Một bộ dáng ngông cuồng tự cao tự đại, lần này đến Âu Dương quốc là nhằm ý gì?

- Không biết vì sao hôm nay các vị ghé thăm Âu Dương quốc của ta? - Hoàng đế hỏi.

Sứ giả Liêu quốc nhàn nhạt trả lời:

- Thần hôm nay mạo muội đến đây vì có một chuyện mong hoàng đế có thể chấp thuận để tăng thêm tình hữu nghị bang giao giữa hai nước của chúng ta

- Oh! Không biết là chuyện gì quan trọng đến nỗi làm phiền thái tử Liêu quốc đến đây? - Hoàng hậu hỏi.

“THÁI TỬ LIÊU QUỐC”

RẦM.....

“WHAT???? Thái....thái...từ.....OH NO! Tiêu ròi, kiểu này tiêu ròi, ta đắc tội với ai không đắc tội với THÁI TỬ Liêu quốc. OAOA MẸ UUUUUUUUU! Con chưa muốn chết a. Có khi nào hân qua đây đòi mạng ta vì vụ lần trước ta “xử” hân không a? Oaoaoa....tiêu cái mạng nhỏ rùi. Phụ hoàng có muốn bảo vệ ta cũng không được a.” Song Như thảm thán.

Đúng vậy! Sứ giả Liêu quốc này không ai khác chính là tên sắc lang nàng gặp ở Liễu Nhã Lâu và cũng chính là thái tử Liêu quốc – Gia Kinh Dương.

Gia Kinh Dương nhận biết được sự lo lắng trong lòng nàng, hân càng đắc ý thêm, nhìn nàng mỉm cười giao hoát rồi nói:

- Lần này, thần muốn thỉnh hoàng thượng và hoàng hậu liên hôn.

“Liên hôn? Hơ hơ đỡ quá cứ tưởng hân qua đòi mạng ta chứ không ngờ chỉ là muốn liên hôn. Phù! Đừng tim hà. Không biết hân muốn lấy ai nhỉ?”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng tươi tỉnh hẳn.

Tất cả mọi người ở đây đều bất ngờ.

Xưa nay Âu Dương quốc và Liêu quốc không hề có bất cứ quan hệ mật thiết nào, nước sông không phạm nước giếng nhưng sao hôm nay đích thân thái tử Liêu quốc lại ghé thăm và còn thỉnh ban hôn. Chuyện này xưa nay chưa từng có.

Hoàng thượng cười hiền hòa:

- Không biết thái tử Liêu quốc đã có ý trung nhân nào chưa hay cần trăm chọn thay?

- Cảm ơn hoàng thượng, thần đã có ý trung nhân. – Hân cười nói.

- Oh! Không biết người đó là công chúa hay thiên kim tiểu thư của vị quan nào? - Hoàng hậu hỏi.

- Đó là Song Như công chúa thừa hoàng thượng và hoàng hậu.

ẦM.....ẦM.....ẦM.....

“WHAT THE HELL????

OH NOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO.

Ta có nghe nhầm không? Tại ta hôm nay bị cái gì hả trời oy???” Song Như la hét trong lòng.

Nhưng thật làm nàng thất vọng đó là tất cả những đôi mắt ở đây đều đang hướng về nàng với vẻ kinh ngạc.

- Như nhi. Con quen thái tử Liêu quốc sao? - Hoàng hậu hỏi.

Nàng đỏ khóc đỏ cười.

“Nói quen thì không dám nói vì sao quen, chẳng lẽ khai gặp hần và ‘xử đẹp’ hần ở Liễu Nhã lâu? Cái này thành ra không đánh mà khai, bị ‘lời’ tội ra thì khổ nữa. Còn nếu nói không quen thì càng không đúng, nếu không quen tại sao hần đòi cưới ta được? Oaoa....WHO HELPS MEEEEEEEE?”

Nàng cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo nói:

- Dạ.....dạ....quen.....ạ....

- Oh! Thì ra là vậy. Con và thái tử quen nhau khi nào mà mẫu hậu không biết a?

- Dạ.....con.....con.....

Nàng ngập ngừng chưa biết phải nói sao, hai tay đan chặt vào nhau, mồ hôi cũng túa ra.

“Tiểu rùi! Kiểu này tiêu thiệt rùi.....oaoaoa.....”

Tên thái tử Gia Kinh Dương đó đang hứng thú đưa mắt chờ xem nàng sẽ nói như thế nào.

Nàng đưa đôi mắt cầu cứu sang Tĩnh Tuyết. Chỉ có nhị ca giúp được nàng thôi vì hai người đi chung mà nhưng lúc nàng nhìn hần mới phát hiện hần đang rất tức giận.

Từ lúc nghe thấy người mà thái tử Liêu quốc muốn liên hôn là nàng thì hần đã phần nộ vô cùng, mặt mày tối sầm lại không còn để ý đến cái gì nữa.

Haz.....cứu tinh duy nhất của nàng làm nàng hết hi vọng rồi.

Giờ chỉ còn Tĩnh Hân.

Hần giờ đây chẳng khác Tĩnh Tuyết là mấy, chỉ là rất ít biểu lộ ra bên ngoài nên cũng ít ai biết được, chỉ có bàn tay đã nắm lại thành quyền.

Nhiệt độ trong phòng giảm xuống đáng kể, không hiểu sao căn phòng trở nên lạnh hơn bình thường. Nhiệt độ thay đổi thật đột ngột khiến ai cũng muốn phát rét.

Nguyên nhân có phải do “ai đó” đã toả ra hàn khí vì tức giận chăng?

Thấy nàng cứ ú a ú ó không trả lời được, hoàng thượng cũng không ép. Người giải vây cho nàng một bàn thua trông thấy.

- Trẫm rất bất ngờ về chuyện này vì vậy cần có sự chuẩn bị lẫn sự đồng ý của công chúa Song Như. Chuyện này chỉ bằng trẫm sẽ tính sau. Cũng đã về trưa, trẫm mời tất cả các khanh hãy ở lại dùng thiện rồi dùng chân nghỉ ngơi vài ngày, các khanh thấy sao?

- Hoàng thượng đã nói vậy, chúng thần cũng không dám từ chối. Làm phiền ngài rồi.

- Tốt! Người đầu mau chuẩn bị yến tiệc. – Hoàng đế ra lệnh.

- Tuân lệnh. – Tiểu Thuận cung kính đáp rồi chạy đi chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Kế Hoạch 1

Bữa yến tiệc thịnh soạn được bày lên.

Tất cả mọi người trong cung đều có mặt từ hoàng thượng đến các văn võ bá quan.

Hoàng thượng nâng ly lên nói:

- Hôm nay, trăm rất vui vì có sứ giả Liêu quốc đến đây. Đó là niềm vinh hạnh cho Âu Dương quốc của chúng ta. Vì vậy bữa tiệc này xin mời các bằng hữu liên bang dùng tự nhiên. Trăm dùng ly rượu này để kính các khanh. Nào cạn ly!

Thái tử Liêu quốc Gia Kinh Dương cũng cầm ly rượu lên nói:

- Cảm ơn thịnh tình của hoàng thượng,, chúng thần rất vinh hạnh, thần cũng xin kính ngài ly rượu này. Cạn ly!

Tất cả mọi người bên dưới cũng đồng loạt cầm rượu lên nhất tề hô:

- CẠN LY.

Thái tử Gia Kinh Dương từ lúc đầu đến giờ đều vẫn quan sát nhất cử nhất động của Song Như và chỉ thấy nàng chú tâm ăn “mạnh mẽ” mà không có biểu hiện gì khác.

Chẳng lẽ nàng đã đồng ý cuộc liên hôn này sao? Dễ dàng như vậy à? Nếu không vì sao nàng lại chẳng có biểu hiện tức giận hay thay đổi nét mặt như vậy?

Trong khi đó, hần đâu biết được đầu nhỏ của nàng đang suy nghĩ cái gì. Có thần cũng đoán không ra vì sao nàng vẫn bình thản mà ăn uống được như vậy.

“Tức quá đi...tên sắc lang, tên khốn, tên đáng ghét.....aaaaaaaaaaaa.....tại sao lại đòi liên hôn và chọn ta chứ? Trong cung thiếu gì mỹ nhân chứ, chọn đại một người là được rồi, ta bình thường như vậy chọn ta làm gì oaoa.....”

Nàng tiếp tục cầm cúi ăn và suy nghĩ, à đúng hơn là hát một bài hát trong lòng

“Gia Kinh Dương là món ăn món ăn

Ta ăn ta ăn ta ăn

Tên sắc lang là con gà quay

Ta nhắm ta nhắm ta nhắm

Tên đáng ghét là cá chiên cá kho

Ta xé ta gấp ta ăn

.....”

Hề nàng ăn món nào là liên tưởng đến hần là món đó và thế là “khí thế” ăn ăn để trút giận.

Này thì gà quay, này thì sắc lang. Ta bẻ chân người, ta ăn ta ăn..

Này thì cá kho, ta xé thịt người ta nhắm ta nhắm ta nhắm

.....

Cứ thế nàng ăn hết món này đến món khác, trong đầu luôn tưởng tượng ra hình ảnh các món ăn đó là hần mà ăn vì nàng chỉ biết làm như vậy thôi, chỉ dám trút vào mỹ thực chứ không dám làm với người thật.

Thứ nhất vì nàng sợ đắc tội với hần, hần là thái tử Liêu quốc lận mà, nàng mà “lộn xộn” là kẻ như tiêu đời.

Thứ hai nàng cũng không có can đảm mà bẻ chân hay xé thịt hần ra như làm với các món gà,cá, nàng sợ làm người khác bị tổn thương vì mình lắm (pretty: cái này mới “khô” nè còn vì sao khô thì các tềnh yêu sau này sẽ biết :D)

Cuối cùng chỉ có món ăn là làm vui đi một ít nỗi giận của nàng.

“Oaoaoa....vừa ăn vừa nghĩ...phải có cách nào thoát được cuộc liên hôn này chứ....oaoa....chẳng lẽ số ta thảm vậy sao? Chắc chắn hần muốn cưới ta vì để đem ta về Liêu quốc hành hạ từ từ trả thù vụ đột trước đây mà....oaoa....ta thảm quá oaoa....”

Tĩnh Tuyết vẫn còn tức giận trong lòng, hần cứ liên tục uống rượu mà không ăn gì.

Tĩnh Hần vẫn một tư thái nho nhã uống trà nhưng trong lòng vẫn là nỗi giận không kém Tĩnh Tuyết.

Buổi tiệc hôm nay thật không vui.

Huyết Đơn Cung

- Oaoa....tiểu Vi ui tiêu tỷ rồi oaoa.....

Về đến cung của mình là Song Như đã la ầm lên với tiểu Vi rồi.

Tiểu Vi đang dọn dẹp liền cuống quýt chạy đến ngay.

- Công chúa....có chuyện gì vậy ạ....??

- Ooaoa.....tên sắc lang , à không tên thái tử Liêu quốc Gia Kinh Dương đó đòi liên hôn với ta óa...oaoa...

Tiểu Vi suy nghĩ

“Tên sắc lang....??? A....”

- Công chúa....có phải là người công chúa gặp ở Liễu Nhã lâu không ạ?

- Đúng rồi.....oaoa....

Song Như bức bối đi đến giường ngồi xuống, giãy nảy liên tục.

Tiểu Vi một thoáng giật mình.

Tiểu Vi không muốn xa công chúa đâu, dù công chúa có bị gả đi nàng cũng sẽ quyết đi theo nhưng mà người công chúa bị gả là sắc lang a, nàng ghét sắc lang lắm. Công chúa vừa xinh đẹp, vừa đáng yêu, thông minh như vậy, bị gả cho hán thật không thích hợp chút nào hết. Thật ủy khuất cho công chúa mà.

- Công chúa....đã có cách....giải quyết chưa ạ?

Song Như thất vọng lắc đầu.

Tiểu Vi nghe được lời này thì hi vọng chấm dứt. Công chúa thông minh như vậy mà không có cách thì tiểu Vi cũng đành bó tay thôi. Huhu....thật tội nghiệp công chúa.

Tiểu Vi bỗng dưng ôm mặt ô...ô...khóc lên làm Song Như cũng phải giật mình.

- Tiểu Vi, em làm sao vậy, có chuyện gì? Sao lại khóc...?

Song Như cuống quýt hỏi.

- Huhu...công chúa thật đáng thương, công chúa bị gả cho sắc lang mà....mà...tiểu Vi không giúp được gì,tiểu Vi thật có lỗi...ô...ô...ô....

- A...ra là vậy, em nín đi, ta sẽ cố gắng nghĩ ra cách mà....đừng khóc nữa. – Song Như dỗ dành.

“Haz...tiểu muội mít ướt này sao mà dễ khóc quá vậy?”

- Công chúa nói thật chứ? - Tiểu Vi ngược mặt đang tèm lem nước mắt lên hỏi nàng.

- Thật mà, nhưng trước tiên em phải nín khóc đi đã nếu không ta không còn tâm trạng mà suy nghĩ nổi nữa đâu.

Tiểu Vi nghe vậy lật đật lau nước mắt vui mừng nói:

- Dạ...tiểu Vi đã biết, em nín rồi đây, công chúa có cần dùng trà không ạ để em đi lấy.

Song Như gật đầu nhẹ.

Tiểu Vi rất hiểu ý Song Như. Mỗi khi cần suy nghĩ nàng đều dùng trà Bích Loa Xuân.

Hương trà thơm thoang thoang, hơi trà ấm nóng làm tâm hồn thư thái, nhẹ nhõm khiến nàng rất thích dùng.

Cầm ly trà trên tay, nàng tĩnh tâm suy nghĩ.

“Xem nào...để hủy hôn nếu chỉ nói ta không đồng ý thì sẽ gây thù chuốc oán cho cả hai nước vì vậy phải nghĩ cách khác. Hạ thấp hán, nói hán không xứng với ta thì không đúng sự thật. Hán đường đường là thái tử đương nhiên học vấn không thể thấp, võ công không tầm thường, cũng là một mỹ nam, nói như vậy thì không được, vậy chỉ còn cách hạ thấp ta vậy....

HẠ THẤP TA...OK”

Kế hoạch thứ nhất bắt đầu

Nghĩ xong nàng cảm thấy đỡ bức hơn.

Nàng quyết định ra đình ở Ngự Đôn Viên dạo chơi ngắm hoa mẫu đơn.

- WOA! Đúng là dễ chịu a!

Mỗi khi ngắm hoa mẫu đơn nàng lại nhớ về Huyết Đôn Các.

“Không biết giờ này Nhã tỷ như thế nào rồi? Không có ta chắc tỷ tỷ sẽ mệt lắm. Bây giờ có muốn xuất cung đến phụ giúp tỷ tỷ cũng không được rồi. Haz...tên sắc lang Gia Kinh Dương chết bẩm đó, vì hắn mà ta lâm vào tình cảnh này đây. Liên hôn thì ta không muốn mà hủy hôn thì cũng không xong, chẳng biết phải làm sao nữa...oaoa”

- Tiểu mỹ nhân đang nhớ ta sao?

Gia Kinh Dương không biết từ đâu xuất hiện, từ từ đến gần đình nhưng chính xác hơn là đến gần nàng.

“Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến rồi...haz...”

Khi hắn đã ngồi xuống chiếc ghế đối diện nàng, nàng cố gắng nặn ra một nụ cười hỏi:

- Không biết ngọn gió nào mang ngài đến đây thừa-thái-tử.

Hắn khá ngạc nhiên, mọi hôm gặp hắn nàng đuổi như đuổi tà nhưng sao hôm nay lại tươi cười niềm nở hỏi han hắn như vậy chứ? Chẳng lẽ thật sự nàng đã chấp nhận liên hôn?

Hắn vẫn cái nụ cười đều ấy trả lời:

- Vì tiểu mỹ nhân mà ta đến đây.

“Hừ...đáng ghét.....ta nhẫn...ta nhẫn...vì sự nghiệp “vĩ đại”...”

- Hi hi sao thái tử đột nhiên lại muốn liên hôn vậy ạ, tiểu nữ thân phận thấp hèn làm sao sánh với thái tử cao quý đây?

- Nàng là công chúa sao lại là thấp hèn được. – Hắn lại giờ cái nụ cười đẹp đó ra.

- Không phải thái tử đã biết thân phận thật sự của tiểu nữ rồi hay sao?

- OH! Sao nàng biết được.

- Nếu không phải thái tử điều tra lai lịch tiểu nữ thì làm sao biết tiểu nữ là công chúa Âu Dương quốc mà đến liên hôn “trả thù” được.

Haz...hai chữ trả thù đó nàng nào dám nói ra, chỉ dám suy nghĩ trong đầu thôi.

- Haha....thông minh, ta thích.

“Sax.....sao ta ngu quá vậy...oaoa...” Nàng khóc thầm vì lỡ miệng lý giải.

- Như vậy thân phận thật sự của tiểu nữ làm sao dám sánh với thái tử được a.

- Quá khứ là quá khứ, ta không để tâm chuyện đó.

Thật ra dù nàng có thấp hèn thì hắn vẫn sẽ muốn cưới nàng

“Tiểu.....”

- Tiểu nữ nhan sắc quá-bình-thường làm sao dám xứng với thái tử là một mỹ nam danh tiếng a.

Nàng cố gắng nhấn mạnh 3 chữ đó.

- Haha.....ta không quan tâm chuyện đó tiểu-mỹ-nhan à. – Hắn cũng cố tình nhấn mạnh ba chữ tiểu mỹ nhân để trả lời câu nói của nàng.

“Oaoa....thâm rùi.....”

- Thái tử cao quý uiiiiii, trong cung có biết bao mỹ nhân, tùy tiện chọn đại một người cũng đều hơn tiểu nữ rồi, sao ngài không quyết định lại đi, đi màaaaaaa.....thái tử aaaaaa.....

Nàng kéo nhựa giọng nài nỉ hắn bằng đôi mắt cún con long lanh. Mong chiều này có thể giúp được nàng làm hắn thay đổi ý định.

Đến nước này nàng chỉ có thể xuống nước năn nỉ hấn thôi.

Hấn ngắm nhìn tiểu mỹ nhân trước mắt.

Đôi mắt to tròn long lanh, miệng nhỏ chu chu không ngừng năn nỉ hấn.đáng yêu thật.

Hấn không trả lời mà vô thức đưa tay lên nâng cằm nhỏ của nàng, kéo về phía hấn, từ từ cuỗi xuống.hôn nàng.

Đang trong lúc nài nỉ, nàng đang mong chờ câu trả lời của hấn thì đôi lại là.là.hành động.khiến nàng giật thót mình.

Hấn.hấn.là đang làm cái gì a.

Nàng giật mình đứng bật dậy tránh xa cái bản mặt đang ngày càng gần sát mặt nàng của hấn.

- Đồ sắc lang đáng ghét...ngươi muốn làm gì hả???

Nàng tức giận hét lên.quên mất luôn kế hoạch xuống nước nài nỉ của mình.

“Tức quá....tức quá....đến nước này thì ta nhẫn không được nữa...aaaaaa....”

Hấn đang thất thần chợt nghe thấy giọng nói phẫn nộ của nàng vang lên thì hoàn hồn cũng đứng lên giở ra bộ mặt tươi cười nói:

- Đây mới chính là nàng, tiểu mỹ nhân à.

- Ngươi...ngươi...

Nàng muốn bốc khói.

Tên này ra là muốn chơi nàng. Thì ra hấn từ lúc đầu đã phát hiện ra mục đích của nàng rồi.

“Aaaaaaa....sao mà ta ghét ngươi quá đi...aaaaa.....tức quá.....”

Nhưng sự thật là hấn đã bị đôi mắt, cử chỉ của nàng hút hồn.

- Được lắm, ta không thua ngươi đâu, ta sẽ bằng mọi cách hủy cuộc liên hôn này.

Nàng nổi giận bực tức bỏ lại một câu rồi đi để lại hấn đứng đó nở một nụ cười.

- Nàng ghét ta vậy sao? Nhưng ta thật sự đã yêu nàng rồi. Ta nhất định phải có nàng- Song Như.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Người Là Ai?

Một ngày bực mình.

“Sao tên sắc lang đó không tha cho ta là sao a? Ta làm gì nên tội ?? Oaoa.....” (pretty: có thật là không làm gì nên tội không ta? *chóp chóp mắt*)

Thấy công chúa trở trong sự bực tức, về cung liền đi đến bàn trà ngồi xuống, tiểu Vi biết là có chuyện không hay rồi.

- Công chúa....kế hoạch....thế nào rồi ạ?

- Thất bại. – Song Như rầu rĩ trả lời.

“Bực mình! Đi ra ngoài hóng gió cho khoay khóa cũng gặp hấn nữa thiệt xui mà.....hừ.....”

- Tiểu Vi , ta đi ngủ đây, muội cũng đi nghỉ ngơi đi.

- Nhưng.....ân.

Tiểu Vi định nói gì đó nhưng thấy công chúa đang mệt nên lại thôi, ra ngoài nhẹ nhàng khép cửa lại.

Song Như tiến đến giường nằm xuống suy nghĩ mông lung.

“Haz.kì vậy ta, mọi khi ta áp dụng chiêu *cún con* này có hiệu quả lắm mà, sao với sắc lang lại chẳng có tí gì hiệu quả mà còn ngược lại nữa a??? Bây giờ ta vẫn chưa nghĩ ra cách đối phó, thật mệt quá đi, đại não của ta sao hôm nay năng suất hoạt động yếu quá vậy cả? Không biết phụ hoàng mẫu hậu cùng các ca ca có đang nghĩ ra cách giúp ta không? Mong là có.haz.”

Nàng suy nghĩ rồi lại thờ dài, suy nghĩ rồi thờ dài. ...cứ như vậy đến mấy chục lần cuối cùng lâm vào giấc ngủ khi nào không biết.

Sau vài canh giờ, trong phòng nàng, một trận gió từ cửa sổ truyền vào.

Một thân ảnh bạch y nháy mắt xuất hiện, nhẹ nhàng tiến đến gần nơi Song Như đang ngủ.

Hắn không nói gì, chỉ ngồi bên cạnh nàng, trong đôi mắt kia là trăm ngàn biểu tình khác nhau.

Hắn cứ ngồi đó, lẳng lặng nhìn nàng mà không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chiếc mặt nạ ngân sắc che đi nửa khuôn mặt tuấn mỹ, lại làm cho hắn tăng thêm vài phần yêu mị và băng lãnh.

Chỉ có đứng trước nàng, nét băng lãnh ấy mới không còn tồn tại, trong đôi mắt kia là sự yêu thương vô hạn.

Nàng nhú nhú mũi, từ cửa sổ truyền vào hơi lạnh khiến nàng có cảm giác lạnh lạnh, theo bản năng tìm kiếm nơi ấm áp.

Tay nhỏ bé vô thức hươu qua hươu lại tìm kiếm chiếc mềm, đôi mắt lười biếng vẫn một mực nhắm chặt.

Đột nhiên, tay nàng nắm được áo của hắn, vô thức cảm thụ là chiếc chăn nên lập tức kéo lấy.

Hắn đang si ngốc nhìn động tác đáng yêu như thỏ con của nàng, bất ngờ bị nàng kéo lại, cả thân mình nhỏ nhắn nhất thời cuộn tròn trong lòng hắn.

Cảm nhận được sự ấm áp lạ thường mà không thể là của chiếc chăn mang lại, nàng cũng không chút để ý mà tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Hơi ấm này thật dễ chịu khiến nàng ngủ thật ngon.

Hắn cứng người.

Nàng.....?

Nàng vẫn thủy chung nhắm mắt an tĩnh ngủ say trong lòng hắn, không hề có sự phòng bị hay cảnh giác nào.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào cuộn tròn trong lòng mình khiến hắn kiềm nén không được mà đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Khuôn mặt xinh xắn tựa thiên thần cùng làn da trắng hồng như da em bé truyền đến xúc cảm mềm mại, thoải mái đến các đầu ngón tay khiến hắn lưu luyến không muốn rời.

Thoảng thoảng mùi hương thanh khiết của mẫu đơn trên người nàng quanh quẩn chớp mũi hắn khiến hắn cảm thấy thật dễ chịu.

Mẫu đơn là loài hoa thanh cao, tao nhã, đặc biệt nhất là huyết mẫu đơn – một màu sắc rực rỡ nhất – màu đỏ – màu của máu nhưng không chói mắt, không gây cảm giác kinh sợ mà ngược lại mị hoặc lòng người, xứng danh vạn hoa chi vương.

Nàng cũng vậy, bản chất lương thiện, trong sáng như một tiểu oa nhi nhưng lại có một sức hút lớn, mê hoặc, đoạt hồn đoạt phách của bất kì nam nhân hay nữ nhân nào gặp được nàng, như một chú thỏ trắng ngây thơ với đôi mắt long lanh, như một tiểu yêu tinh mị hoặc chúng sinh.

Khẽ cúi xuống ngắm nhìn.

Loan loan hai hàng lông mi cong rập rờn như cánh bướm, sống mũi thanh cao, môi nhỏ chúm chím xinh xinh hồng nhuận thật không gì xinh đẹp, hấp dẫn bằng, hắn cũng không phải thánh nhân, cũng biết hi nộ ái ố, tâm tình hiện giờ đang gọn sóng, muốn cúi xuống vụng hờn vào nơi xinh đẹp kia nhưng lại sợ đánh thức nàng.

Hắn là một người luôn tự chủ được hành vi của mình, là một chính nhân quân tử thật sự nên dù duyên ngọc ôn hương đang nằm trong lòng hắn hắn cũng sẽ không làm điều gì khinh suất tổn hại đến thanh danh của nàng, chỉ là im lặng nhẹ nhàng ôm nàng chặt hơn một chút vào trong lòng để hắn có thể cảm nhận được nàng, cảm thụ được trái tim băng giá của mình đang đập mãnh liệt vì nàng.

Nếu mỗi đêm đều có thể nhìn ngắm mỹ nhân, ôm giai nhân vào lòng như thế này thì thật không gì bằng, đây là một loại cảm thụ tuyệt vời mà hắn hằng mơ ước từ lâu.

Nhìn nét ngủ ngây thơ trẻ con của nàng khiến tâm tình hắn tốt hẳn lên, quên đi công việc, quên đi thế sự nhân gian bộn bề.an tĩnh ngắm nhìn nàng.

Trong đôi mắt kia là tràn ngập nhu tình.

Bỗng nhiên.....

Nàng cảm thấy khát nước, lơ mơ tỉnh dậy.

Một mùi hương trúc quanh quẩn chớp mũi, thoảng thoảng trong gió, mùi hương thật dễ chịu khiến nàng vô thức muốn tìm kiếm.

Cũng không hiểu vì sao mùi hương này lại thôi thúc nàng phải tìm kiếm mặc dù không rõ là phải tìm cái gì, chỉ biết đi tìm mà thôi.

Khi nàng chaoàng mình thức dậy cũng là lúc một bóng trắng đang phi thân ra ngoài cửa sổ, nàng chỉ kịp nhìn thấy người đó một thân bạch y mang một chiếc mặt nạ ngân sắc che đi nửa khuôn mặt.

Là ảo giác sao?

Tại sao lại có người trong phòng của ta?

Mùi trúc hương vẫn còn quanh quẩn khắp nơi.

Là từ hán sao?

Tại sao đến nhưng lại không nói một lời liền rời đi?

Đột nhiên trong lòng nàng dâng lên một trận luyến tiếc. Là luyến tiếc khi hán đi hay vì lý do nào khác?

Cảm xúc này ?

Nàng phi thường không hiểu nổi, vì một người lạ mặt lại thấy luyến tiếc, thân quen ư? Có ngốc quá không?

Mắt đẹp mông lung nhìn về hướng cửa sổ.

“Người là ai.....?”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Không Thể Quên

Suy tư.....

Ngẩn ngơ.....

Bên ngoài trời cũng đã muốn tối nhưng Song Như vẫn cứ ngồi thẫn thờ nhìn ra hướng cửa sổ.

Nàng vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

- Công chúa. – Tiếng của tiểu Vi từ bên ngoài truyền vào.

Nàng giật mình mới biết trời đã tối.

- Tiểu Vi vào đi.

Từ bên ngoài tiểu Vi bước vào, mang theo thức ăn tối đặt trên bàn, mời nàng dùng.

Nàng đứng dậy đến bên bàn trang điểm nhẹ nhàng chải tóc rồi bước đến bàn ăn.

Ăn xong, nàng ra ngoài hóng gió cho khuây khỏa.

Bầu trời khá tối nhưng không khí vẫn rất trong lành.

Đúng là ở cổ đại, không có các chất thải trong các nhà máy hay trong cuộc sống của con người nên tí hạt bụi nhỏ cũng không có, nàng thật thích bầu không khí trong sạch này quá.

Tham lam hít không khí tươi mát, tâm tình nàng cũng thoải mái hơn.

Đi quanh quanh, nàng cũng không biết đã lạc đến chỗ nào nữa.

Aiz.....than thở

“Đúng là hoàng cung mà, ta lại bị lạc nữa rồi òa òa >__

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Song Như Tinh Ý

- Hi hi không ngờ huynh không đào hoa như mọi người đồn. _Song Như lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng suy tư của hắn.

- Muội nghĩ như vậy sao?

Nở nụ cười tà mị tựa tiểu phi tiểu, hắn vừa nói vừa tiến đến gần nàng, muốn áp sát nàng lùi ra phía sau, lấy tay nâng cằm nàng lên, hù nàng một phen.

Nàng chẳng những không hề sợ hãi mà còn ngẩng mặt, ưỡn ngực, tay chống hông, đôi mắt khiêu khích nhìn hắn ý bảo: Huynh dám không?

Hắn đã sai lầm.

Thấy chẳng thể hù dọa nàng được, hắn đành rút lui.

Nàng phá lên cười, ôm bụng cười sặc sụa.

Nàng đưa ngón tay ra lắc lắc ý nói: Ta không dễ dọa đâu a.

À nhưng sao nàng thấy vị nữ tử này có nét gì đó quen quen nhỉ? Đã gặp ở đâu sao? Tạm thời chưa có nghĩ ra a.

- Băng ca, chuyến đi đó ta đoán huynh không hẳn chỉ là đi ngao du sơn thủy thưởng ngoạn như mọi người vẫn thường nói về huynh đâu a.

Hắn lại chột dạ giật mình. Tại sao nàng có thể dễ dàng phát hiện ra như vậy chứ? Tiểu Như nhi này.....chắc.....khá lắm.....

Hắn lại âm thầm tán thưởng.

- Vậy muội thử nói xem.

Nàng làm một bộ dáng chắc nịch, kiên định nói:

- Huynh đi thị sát dân tình.

- Thông minh. _Hắn vỗ tay tán thưởng.

- Hihi không ngờ hoa hoa công tử đệ tam mỹ nam thích ngao du sơn thủy, không quản triều chính đều là lời đồn sai sự thật, là huynh tự tạo cho mình một cái mác hữu danh vô thực a.

- Đúng vậy, chỉ có muội là phát hiện, muội cũng cho ta không ít thay đổi cách nhìn về một tiểu oa nhi ngây thơ vô lo vô nghĩ.

- Huynh sẽ còn nhiều kinh hi khác a. _Nàng lém lỉnh nháy mắt.

Chợt, hắn hỏi:

- Như nhi, muội có phải đang buồn phiền vì chuyện liên hôn đó không?

Nhắc đến đây, nàng lại không khỏi ảo não, cúi sầm mặt xuống, xụ mặt gật gật đầu.

- Ta còn nhỏ, chưa muốn kết hôn a.

Đột nhiên hắn phá lên cười khiến nàng đang buồn bỗng ngẩng mặt lên nhìn cái tên “có duyên” đang cười sặc sụa kia.

Nàng trừng mắt nhìn hắn:

- Huynh cười cái gì?

- Haha.....ta cười vì ở độ tuổi của muối, các nữ tử khác đã thành thân, con đàn cháu đống rồi đây tiểu muối của ta ơi.....hahaha.....

“Ừ ha.....ta quên mất đây là cổ đại, 14 tuổi đã phải đi lấy chồng sinh con cả rồi.....haz.....sao người cổ đại lại có thể cho nữ nhi của mình xuất giá sớm như vậy chứ, không nhớ thương con cái sao?”

Nếu là cha mẹ ta thì còn lâu mới chịu cho ta kết hôn sớm a, ba mẹ đều cùng chung một quan điểm: “Còn nhỏ không nên có người yêu, sẽ làm ảnh hưởng đến việc học và lại tình yêu ở thời học sinh thường rất khó bền, khi đã vào đại học, mỗi người một ngã, không còn gặp nhau hay liên lạc được nhiều như khi còn ở gần nhau, xa mặt cách lòng, tình yêu cũng theo đó mà phai dần, sẽ không có kết quả lâu dài như mọi người vẫn mong đợi”

Ta rất nghe lời cha mẹ nhưng mà ta chưa muốn có tình yêu sớm một phần là do bản thân ta. Thứ nhất ta muốn chuyên tâm cho việc học là chủ yếu, nếu có tình yêu sẽ làm xao lãng việc học của ta. Thứ hai ta chưa biết yêu là gì? Tình yêu đối với ta mà nói còn xa vời quá. Ta còn nhỏ, không muốn vì chuyện này mà vướng bận. Vậy nên ta muốn khi mình đã thành danh, có nghề nghiệp vững chắc, đạt được niềm mơ ước của mình, ta sẽ tính đến chuyện này.

Nhưng là ta lại không ngờ, có một ngày mình lại bị xuyên không.....aiz.....

Cuộc đời ta rồi sẽ đi về đâu.....???”

Nàng bắt chợt thần thờ, suy nghĩ miên man, cũng không chú ý đến hắc y đang nhìn nàng khó hiểu.

- Như nhi, có chuyện gì sao?

Nàng giật mình, cười hi hi xoa xoa tay đáp:

- Chỉ là suy nghĩ chút chuyện thôi, không có gì đáng ngại đâu a.

- Vậy thì tốt. Vậy còn cuộc liên hôn này, muối đã có dự tính gì chưa? Chấp nhận hay tìm cách hủy bỏ?

- Đương nhiên là phải hủy bỏ rồi, ta không muốn phải thành thân vào lúc này đâu với lại ta không ưa gì tên “sắc lang” đó hết a.

Nàng nhăn mày nhăn mặt, chun chun mũi khi nhắc đến hắc.

“Đáng ghét, cứ nghĩ đến hắc là ta lại khó chịu. Ta ghét nhất chính là loại sắc lang ham mê nữ sắc như hắc, có gì số phận ta lại bị dính với hắc vậy chứ? Không cam tâm a oaoaoa.....>_<”

- Muối đã nghĩ ra cách?

- Tạm thời vẫn chưa. _Nàng chán nản thờ dãi.

Nhìn bầu trời cũng không còn sớm, nàng mở lời trước:

- Khuya rồi, ta về đây, huynh cũng đi nghỉ sớm đi nhé.

- Như nhi, cảm ơn muối.

- Sao lại cảm ơn ta? _Nàng chớp chớp mắt khó hiểu.

Hắc cười cười lắc lắc đầu, khẽ kí đầu nàng một cái, không nói gì chỉ phát tay tạm biệt rồi xoay người bỏ đi.

Nàng xoa xoa đầu nhỏ bị kí, ai oán nhìn hắc.

“Hừ.....cảm ơn người ta mà còn kí đầu người ta là sao? Đáng ghét.....!!! Sau này kiếm được nữ tử đó cho huynh, xem ta méc nàng huynh ăn hiếp ta như thế nào. Lúc đó đừng có trách ta tàn nhẫn a.....hắc.....hắc.....OA.....nghĩ tới lúc đó thật khoái, phải mau tìm cách kiếm nữ tử đó mới được a.....”

RẦM.....

Nam tử vận huyết bảo tức giận đập mạnh bàn khiến nó như muốn vỡ tung, nước trà trong ly văng ra ngoài tung tóe.

- Tại sao lại có chuyện đó, người mau nói rõ.

Tên thuộc hạ sợ hãi càng quỳ thấp xuống khiến mặt cũng muốn đụng vào sàn nhà, run lấy bầy lấp bắp bẩm báo:

- Thưa chủ tử.....theo như tình báo, quả thật là Tây Mãn quốc có mưu đồ tiến đánh nước ta, chúng đang kéo bè kéo cánh mưu đồ liên hiệp với các nước bên cạnh.

- TO GAN. Một nước thuộc địa bé nhỏ của Liêu quốc chúng ta lại có mưu đồ tạo phản, thật chán sống rồi. Người đâu.....

Bên ngoài phi thân vào một hắc y nam tử, chấp tay hành lễ:

- Có thuộc hạ.

- Người mau phải thêm người sang Tây Mãn quốc thu thập thêm thông tin xem chúng đã gửi thư liên hiệp cho nước nào, có tin tức mới quay về báo cáo gấp.

- Thuộc hạ đã rõ.

- Còn một chuyện. Bẩm báo ngay cho phụ hoàng ta biết, 3 ngày sau ta sẽ quay về nước phụ giúp người dẹp yên loạn đảng.

- Tuân.

Nói xong hần khoát tay cho hắc y nam tử lui xuống.

“Khá lắm Tây Mãn quốc, nếu ta không nghi ngờ các người từ lâu, kịp thời phải nội giám âm thầm theo dõi thì mục đích của người khả nắm chắc phần thắng. Bỏ hoàng tử quyết không cho người toại nguyện. ”

- Từ Nhan.

- Có thuộc hạ.

- Mau sắp xếp chuẩn bị ba ngày sau chúng ta quay trở về Liêu quốc.

Từ Nhan ngáp ngừng, muốn nói gì đó, huyết bào nam tử vì đang phẫn nộ nên cũng không chú ý cho lắm nhưng vẫn chưa thấy hần lĩnh mệnh liền vắn:

- Có chuyện gì?

- Thừa chủ tử, còn chuyện.....liên hôn.....thì sao ạ?

Nhắc đến hần mới sực nhớ, hần còn đang chờ kết quả của Âu Dương để để có thể đường hoàng mang tiểu mỹ nhân về nước nhưng đột nhiên lại có chuyện này xảy ra khiến hần nhất thời quên mất.

Hần đang là thái tử của Liêu quốc, chuyện đăng cơ là một sớm một chiều sẽ đến thôi nên hần cũng không lo nhưng là đất nước hiện đang có loạn đảng, hần lại là thái tử, là một người yêu giang sơn hơn mọi thứ trên đời, nếu không về phụ giúp Liêu đế, Liêu quốc sẽ có nguy cơ bị loạn đảng gây ảnh hưởng đến hoàng vị của hần, hần không thể không trở về.

Còn về tiểu mỹ nhân khiến hần vô cùng thích thú thậm chí là yêu, lần trở về này sẽ gây trở ngại không ít cho việc liên hôn lần này.

Thật là nan giải!

Hần chìm vào suy nghĩ.

Việc nước vẫn là quan trọng trước mắt, cuộc liên hôn lần này có thể dời lại sau vậy.

Sau nửa ngày suy nghĩ, cuối cùng hần mới mở miệng:

- Chuyện này tạm gác sang bên.

- Thuộc hạ đã rõ.

- Lui xuống đi.

Từ Nhan thi lễ rồi ra ngoài khép cửa lại, để hần ở trong phòng một mình suy tâm tính kế.

Nhưng hần sẽ không tài nào biết được, sự việc lần này không hề đơn giản.....

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạng Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Không Buông Tha

Công chúacó chuyện rồi.....

Từ bên ngoài, tiểu Vi hít hơ hít hải chạy vào.

Song Như đang ôm chăn ngủ rất ư là ngon lành thì bị giọng nói của Tiểu Vi làm giật bản mình.

Tiểu Vi chạy như bay phóng tới bên giường lay lay nàng dậy cho bằng được.

- Công chúa dậy đi thôi, có chuyện rồi a.

Nàng ngáp ngáp ngáp dài lơ mơ nhìn bóng dáng tiểu Vi đang đứng sát bên cạnh, lười nhác nói:

- Hix.....có chuyện gì a?

- Em không biết, hoàng thượng cho gọi công chúa gấp, công chúa mau dậy đi.

Nghe đến phụ hoàng gọi, nàng liền bật dậy ngay.

Hoàng thượng là người cha thứ hai mà nàng yêu quý và kính trọng nhất khi đến đây vì vậy nàng không muốn chậm trễ phút nào để Người phải chờ nàng.

Chuẩn bị xong xuôi, nàng chạy như bay đến phòng thư phòng.

d08-1

Ngự thư phòng

Nơi đây đang có sự có mặt đầy đủ của các nhân vật chính của chúng ta.

Song Như chạy vội vào, hành lễ rồi đến ngồi vào của mình.

Hoàng thượng mỉm cười hiền từ nói:

- Như nhi, chuyện liên hôn con đã quyết định chưa?

- Ách.....con.....con.....

Nàng cuối đầu, nắm chặt tà áo, không dám trả lời.

Nàng lúng ta lúng túng không biết phải nói sao cho phải bởi vì trong thâm tâm nàng biết nếu nàng từ chối liên hôn, hậu quả thật không nhỏ chút nào nhưng nàng không muốn cuộc liên hôn này phải xảy ra.

Hoàng hậu hiểu được ý tứ của nàng, ôn nhu mỉm cười dịu dàng nói:

- Như nhi, con cứ nói thật cho chúng ta biết ý muốn của con đi.

Nàng lấy hết dũng khí ngược lên nhìn hoàng hậu, thẳng thắn trả lời:

- Mẫu hậu, Như nhi muốn hủy hôn.

Đôi con ngươi to tròn long lanh, chớp chớp hàng lông mi đen dài uy khuất vô cùng.

Hoàng hậu và mọi người cũng đã biết trước được câu trả lời của nàng rồi, chỉ là muốn khẳng định thêm một lần nữa thôi.

Liêu quốc là một đất nước giàu mạnh không hề thua kém gì Âu Dương quốc cả, nhất là binh lực hùng hậu vô cùng. Từ trước đến nay hai đất nước lớn mạnh nhất này đều chưa đụng chạm hay gây hấn gì với nhau, nước sông không phạm nước giếng.

Đột nhiên, thái tử Liêu quốc đại diện Liêu quốc làm sứ giả đến Âu Dương quốc cầu thân, chuyện này chưa từng xảy ra trước đây gây kinh ngạc không ít cho mọi người nhất lần liên hôn này lại liên quan đến tiểu công chúa mới được phong – Song Như.

Mọi người cũng đã được Song Như nói hết về việc vì sao nàng và thái tử Gia Kinh Dương gặp nhau nhưng tất cả đều không thể ngờ, chỉ là một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên lại khiến thái tử Liêu quốc đem lòng yêu thích muốn cưới Song Như.

Và tất cả cũng đều biết rất rõ Song Như không thích vị thái tử này và nàng lại càng không muốn phải thành thân vào lúc này, một tiểu yêu nghịch ngợm như nàng làm sao lại chịu bước vào ‘nắm mồ hôn nhân’ chứ. Không đời nào.

Tuy nhiên, đề từ chối liên hôn là vấn đề nan giải cho tất cả nếu không có sự nhúng tay của một người.....

- Như nhi, ta biết con không muốn nhưng chúng ta vẫn chưa có cách nào để hủy hôn cả, điều này.....

Tuy hoàng hậu chưa nói hết nhưng tất cả đều biết có thể hậu quả của chuyện này như thế nào.

Song Như trong lòng rối bời, cứ kéo dài thời gian cũng không phải là cách hay, vấn đề hiện nay chính phải tìm cách giải quyết cho triệt để.

Nàng cũng đã suy nghĩ nhiều nhưng vẫn chưa thể có cách nào hay hết.

Aizzz.....

Thở dài.....

Từ bên ngoài, tiểu Thuận hô to:

- Thái tử Liêu quốc đến.

Tất cả đang chìm vào suy nghĩ chợt tỉnh lại, đồng loạt nhìn ra cửa chính.

Vẫn một thân huyết y đỏ rực, thái tử Gia Kinh Dương sải bước tiến vào.

Cúi người hành lễ, hần được an bài đến ngồi xuống chỗ dành cho khách nhân.

Mọi người ai nấy đều lo lắng, chẳng lẽ mới vài ngày mà hần đã không thể chờ được rồi sao? Liệu tiểu Như nhi phải quyết định ra sao đây?

Song Như len lén ngược nhìn hần, chỉ thấy hần hôm nay hần rất không vui, sắc mặt khá xanh xao chứng tỏ đêm qua không ngủ được. Có chuyện gì lại khiến hần như vậy?

Hần cũng chăm chú nhìn nàng, trong đôi mắt hần thoáng hiện lên nét tiếc nuối, không đành lòng nhưng rất nhanh liền biến mất.

Hoàng thượng ôn tồn vấn:

- Không biết hôm nay thái tử đến là có chuyện gì chăng?

Hần không nhanh không chậm từ tốn đứng lên chấp tay, hơi cúi người trả lời:

- Thần hôm nay có việc, kính mong hoàng thượng chấp thuận.

Hoàng thượng một thoáng sửng sốt.

- Thái tử mời nói. _Hoàng hậu mỉm cười nói.

Hần khẽ nhìn sang Song Như một chút rồi nói:

- Liêu quốc hiện đang chính sự cần thần giải quyết, vậy nên thần cần phải trở về gấp, chuyện liên hôn mong hoàng thượng chấp thuận cử hành sớm hơn dự định.

OANH.....

Từng lời nói của hần khiến căn phòng lúc nóng lúc lạnh.

Song Như cảm thấy đầu óc nàng choáng váng quay cuồng.

Nàng mở to mắt, cố gắng kiềm chế để miệng nhỏ không bị ngoác ra .

“Cái gì chứ? Ta còn đang nghĩ kế từ hôn mà giờ hần lại muốn liên hôn sớm là sao chứ? Oaoaoa die ta rồi.....phải làm sao bây giờ??? Ta không muốn a....không muốn đâu.....”

Hần sau một đêm suy nghĩ không ăn không ngủ rốt cục cũng đã quyết định, Song Như là người hần không thể từ bỏ, tuy Liêu quốc đang có loạn đảng nhưng chuyện thành thân này cũng có thể thu xếp nhanh chóng tiến hành mặc dù sẽ có nhiều khó khăn khi tổ chức.

Hoàng thượng chậm rãi mỉm cười nói:

- Thái tử chắc hần cũng đã biết, Như nhi tuy chỉ là công chúa được trầm thu nạp khi vi hành nhưng nàng lại là công chúa mà trầm yêu thương nhất, chuyện liên hôn này trầm không muốn ép buộc nàng nên trầm sẽ để cho nàng tự quyết định.

- Hoàng thượng..... _Hoàng hậu muốn nói gì đó nhưng hoàng thượng đã phát tay ngăn lại.

Song Như ai oán nhìn hoàng thượng một chút rồi nhìn sang hoàng hậu thấy nàng cũng không thể cứu nguy giúp liền nhìn sang ba vị ca ca cũng chỉ thấy cả ba đều im lặng.

Cả ba ca ca của nàng cũng đều bị hoàng thượng ngăn lại nên không mở miệng nói gì cả.

“Aiz.nguy to rồi.không ai giúp ta hết, làm sao đây? Sao phụ hoàng không giúp ta chứ ồ ồ.”

Cuối cùng nàng nhìn sang thái tử Gia Kinh Dương, thấy hắn cũng đang chờ quyết định của nàng, nàng nói:

- Thái tử thứ lỗi, có thể cho Song Như thêm thời gian suy nghĩ được hay không?

Hắn biết nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng đồng ý chuyện này nhưng không sao, chỉ cần hắn thích nàng là đủ rồi, rồi thời gian sẽ khiến cho nàng thay đổi cách nhìn về hắn thôi, hắn tin như vậy.

- Vậy ngày mai công chúa hãy cho ta một câu trả lời.

- Ân.

Song Như bần thần lê bước trở về Huyết Đơn điện.

Lần đầu tiên từ khi đến đây, đây là chuyện mà nàng khó giải quyết nhất.

Thật sự nàng không thể hiểu nổi, nàng và hắn mới chỉ gặp nhau nhất thời, vì sao cứ khăng khăng đòi lấy nàng cho bằng được chứ? Nàng cũng đâu có gì khiến hắn... ách.si mê.chứ?

Nàng cũng chỉ là một tiểu nữ nhân bình thường thôi mà.

Nhan sắc bình thường, tính tình thì nghịch ngợm ranh ma, chẳng có điểm nào là thực nữ cổ đại cả, có gì khiến hắn phải quyết lấy nàng chứ?

Aiz.không hiểu nổi mà.

Chỉ có 1 ngày để quyết định thôi, làm sao đây? Nàng chưa muốn lấy chồng càng không muốn lấy sắc lang a....hix.>_

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngợm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Quyết Định

Sau khi gặp Gia Kinh Dương trở về, Song Như vội nhấc tiến đến nhuyển tháp ngồi xuống.

Tiểu Vi nhanh nhẹn chạy đi pha một bình trà Bách Loa Xuân mời Song Như dùng.

Cầm tách trà, nàng chậm rãi suy nghĩ:

“Ta vẫn chưa thể nghĩ ra cách nào cho vẹn toàn, làm sao đây? Thật sự mà nói ta không hận ghét hắn, chỉ là không có cảm tình lúc lần đầu tiên gặp hắn ở Liễu Nhã Lâu thôi. Ấn tượng đầu tiên của ta về hắn chính là sắc lang a, mà sắc lang thì ta ghét nhất. Nhưng trong quãng thời gian khi ở đây, ta tiếp xúc hắn nói ít không ít, nói nhiều không nhiều nhưng đủ để ta có thể hiểu được phần nào tính cách của hắn. Hắn thật sự không xấu nhưng nếu yêu hắn, ta không thể đơn giản bởi vì ta không biết yêu là như thế nào? Cảm xúc ra sao?”

Gia Kinh Dương à Gia Kinh Dương.ngươi có biết rằng về tình yêu với ta là con số 0 hay không? Ta không biết yêu thì làm sao có thể yêu ngươi càng làm sao có thể gả cho ngươi chứ? Ngươi ép buộc ta như vậy, ta biết phải làm sao đây?

Nếu ta hủy hôn, ta tin ngươi sẽ không buông tha cho ta, chiến tranh sẽ xảy ra.

Mà ta là một người ngẫu nhiên xuất hiện ở thế giới cổ đại này, ta làm sao có thể để đất nước Âu Dương lẫn Liêu quốc này vì ta mà đắm máu chứ?

Nhưng nếu đồng ý liên hôn, ta phải rời xa mái ấm thứ hai này

Cuộc sống của ta những tưởng sẽ chẳng còn tốt đẹp khi cha mẹ mất đi nhưng không, ta còn có chú của mình – người tiếp quản gia sản của ba mẹ ta để lại, giúp ta gầy dựng lại sự nghiệp, mơ ước đang còn dang dở của cha mẹ. Ta còn có họ hàng, hàng xóm láng giềng và bạn bè, những người luôn bên ta, yêu thương, quan tâm ta bằng tình cảm chân thật. Như vậy với ta là quá may mắn rồi.

Nhưng không ngờ ta lại xuyên không – một chuyện mà ta chưa bao giờ nghĩ đến.

Vàta đã có một cuộc sống mới.

Một cuộc sống nơi thế giới cổ đại - một thế giới không có thật trong lịch sử.

Ta có một gia đình mới – một mái ấm mới.

Dù ta và phụ hoàng mẫu hậu không hề có bất cứ quan hệ ruột thịt nào nhưng ta lại có cảm nhận như họ là cha mẹ thật của ta. Cảm giác này đến giờ ta vẫn không tài nào hiểu nổi?

Ta được họ yêu thương, che chở, được họ dành tặng một gia đình mà bất cứ nữ nhân nào ở thời cổ đại này đều mong ước hơn bao giờ hết.

Và ta còn có ba ca ca với ba tính cách khác nhau nhưng đều sủng nịnh ta.

Mái ấm này ta có nằm mơ cũng không bao giờ dám nghĩ đến.

Vậy mà..... ta lại có được.

Như một giấc mơ cổ tích !

Ta yêu quý ngôi nhà này, không bao giờ muốn xa rời.

Nhưng.....hắn lại xuất hiện.

Gia Kinh Dương à Gia Kinh Dương.....ngươi có biết không?

Ta ghét chiến tranh, càng sợ thấy máu.

Chỉ cần thấy máu , ta lại nghĩ đến cái chết của cha mẹ ta. Đó là nỗi ám ảnh lớn nhất trong đời ta.

Cũng chính vì tham vọng, những con người không bằng cảm thù đó đã ra tay sát hại gia đình ta. Nếu hôm đó không vì đi picnic với các bạn thì ta cũng đã không còn trên cõi đời này nữa.

Niềm vui vẻ khi từ cuộc picnic trở về của ta đã đóng băng khi ta thấy thân xác của cha mẹ trên vũng máu lớn.

Trái tim đau thắt như ngàn mũi tên đâm.

Lần đầu tiên ta biết thế nào là trái tim rỉ máu.

Lần đầu tiên ta biết khóc trong uất ức, nghẹn ngào nói không thành lời.

Ta chỉ biết chạy đến ôm cha mẹ vào lòng và khóc.

Nước mắt

Máu. ...

Hòa quyện vào nhau.....

Trái tim non nớt của đứa trẻ 10 tuổi bị tổn thương nghiêm trọng.

Cha mẹ chết đi cũng như trái tim ta đang dần mất đi nhịp đập của sự sống.

Nước mắt lạnh lẽo rơi.

Chú ta chỉ có thể đứng bên cạnh không tiếng động cùng ta khóc.

Chưa bao giờ ta biết hận là gì?

Vậy mà ngày hôm đó, nỗi hận khiến ta trở nên điên cuồng.

Lần đầu tiên ta muốn giết người.

Và ta đã làm.....”

Nàng im lặng nhắm mắt.

Giọt nước mắt âm thầm rơi xuống, trượt dài trên khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu.

Nhớ lại quá khứ, nàng vẫn không thể nhìn được mà đau lòng.

Đau quá!

Tim nàng lại bắt đầu đau âm ỉ.

Nỗi đau đó lại ùa về trong tim.

Đưa tay chạm vào tim, nàng có thể cảm nhận được nó đang hỗn loạn.

Cha mẹ ơi.....con rất nhớ hai người!

507

- Công chúa, là thái tử và nhị vương gia đến. _ Tiểu Vi từ bên ngoài chạy vào thông báo.

Nàng từ từ mở mắt, chậm rãi nói:

- Đã biết, ta sẽ ra ngay, em ra thông báo đi.

- Ân.

Sau khi chỉnh lại quần áo, Song Như bước ra phòng khách.

Thái tử Âu Dương Tinh Hàn và Âu Dương Tinh Tuyết đã ngồi chờ.

Nàng bước đến, ngồi xuống một chiếc ghế, im lặng.

Cả hai đều ngược lên nhìn nàng.

Sắc mặt nàng không được tốt, đôi mắt trong trẻo thường ngày hôm nay lại hơi đỏ và có chút sưng. Gương mặt xinh xắn hơi trắng xanh.

Cả hai đều lo lắng liền vấn:

- Như nhi, có chuyện gì?

Nàng khẽ cười, lắc đầu không nói gì.

Tinh Hàn lại tiếp tục hỏi:

- Có phải vì chuyện liên hôn?

Nàng im lặng gật đầu.

Thực chất không hẳn vì chuyện đó nhưng quả thật chính vì nó mà nàng lại nhớ đến quá khứ đau thương đó.

Nàng là đang lo lắng không yên.

- Như nhi, đừng lo, có bọn huynh ở đây, chúng ta sẽ giúp muội giải quyết. _ Tinh Tuyết nói.

Nàng nở nụ cười thật tươi nhìn hai ca ca của nàng thay cho lời cảm ơn.

- Hai ca ca đừng lo lắng cho ta, ta không sao đâu. Ta đã quyết định rồi, ta sẽ chấp nhận cuộc liên hôn này.

- NHƯ' NHI..... _ Cả hai đều không kìm lòng được mà thốt lên tên nàng.

- Hai ca ca hãy nghe ta nói hết. Ta biết hai ca ca không muốn ta đến xứ người, rời xa mái ấm này, ta cũng không muốn nhưng ta biết nếu ta không đồng ý, thái tử Gia Kinh Dương sẽ không chịu bỏ qua. Chiến tranh sẽ xảy ra. Đó là điều ta không muốn nhất. ta không thể vì lợi ích của bản thân mà làm liên lụy đến cả hai đất nước, đến những người dân vô tội và nhất là đối với phụ hoàng, mẫu hậu và ba ca ca.

Tinh Hàn và Tinh Tuyết chỉ có thể im lặng lắng nghe nàng nói.

Dĩ nhiên cả hai cũng biết được hậu quả này to lớn như thế nào nhưng cả hai đều không muốn nghĩ.

Với thực lực của Âu Dương quốc hiện nay, dù có binh lực hùng hậu thì cũng chưa chắc có thể thắng nổi Liêu quốc.

Cho dù có thắng thì số người thiệt hại vẫn là quá lớn.

Là những người có địa vị cao nhất đất nước, Tinh Hàn và Tinh Tuyết đương nhiên không muốn con dân của mình phải hy sinh vô nghĩa như vậy.

Một đất nước mưa thuận gió hòa, thái bình thịnh trị như Âu Dương quốc hiện nay là quá trình gian khổ của thế hệ đi trước để lại và được duy trì đến tận hôm nay, nếu chiến tranh xảy ra chẳng phải công sức từ trước đến nay đổ sông đổ biển rồi hay sao?

Từ trước đến nay, đương nhiên đất nước nào cũng không thể tránh khỏi việc bị các nước khác nhòm ngó thèm thuồng mà quyết tâm xâm lược để chiếm lấy. Âu Dương quốc cũng vậy.

Nhưng những cuộc xâm lược trước đây đều là các nước nhỏ hiếu chiến muốn mở rộng bờ cõi. Dĩ nhiên, là một đất nước hùng mạnh, Âu Dương quốc dễ dàng đập tan âm mưu xâm lược của chúng với tổn thất vô cùng nhỏ.

Nhưng lần này lại là Liêu quốc – một đất nước hùng mạnh không hề thua kém Âu Dương quốc.

Nếu chiến tranh xảy ra, kết quả sẽ ra sao đây?

Không ai có thể biết được.....

Nàng là một cô bé thiện lương, nàng có thể để chuyện này xảy ra sao?

Kết quả là không bao giờ.

Vì vậy nàng đã quyết định.

Dù sao gả cho Gia Kinh Dương nàng cũng có thể biết chắc một điều rằng hán sẽ không bạc đãi nàng. Như vậy..... cũng đủ rồi.

Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Hai ca ca yên tâm, Như nhi sẽ cố gắng sống tốt, sẽ thường xuyên về thăm các ca ca và phụ hoàng mẫu hậu.

507

ĐÊM

Song Như nằm trên nhũn tháp, đôi mắt băng quơ ngắm nhìn ra bên ngoài.

“Số phận ta là vậy sao?”

Ông trời! Ông đưa ta đến nơi này để làm gì? Ông muốn kết cục của ta như vậy sao?

HA HA HA.....

KHÔNG CÓ CỬA ĐÁU EM.

Ta là ai? Là Uú Song Như nghịch ngợm, ranh ma trời không sợ đất không sợ, việc gì phải sợ cuộc liên hôn này chứ? Liên hôn thì liên hôn, ok.....

TA SẼ QUẬY TANH BÀNH LIÊU QUỐC CỦA NGƯỜI, GÀ CHÓ KHÔNG YÊN.

A HA HA HA”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngợm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ly Biệt

Phòng khách

- Thừa phụ hoàng, Như nhi đồng ý liên hôn.

Câu nói của Song Như khiến hoàng thượng, hoàng hậu và tam vương gia Tĩnh Bã không khỏi thoáng thốt.

Cả ba đều không ngờ nàng lại quyết định như vậy, chỉ có thể ngo ngác nhìn nàng.

Hoàng thượng cố gắng dụi xuống cảm xúc bất ngờ, hỏi:

- Như nhi, con chắc chứ?

Nàng mỉm cười trong veo nói:

- Dạ chắc.

Đáng lẽ.....thái tử Gia Kinh Dương phải là người vui vẻ nhất nhưng trong lòng hắn lại không cảm thấy dễ chịu chút nào.

Hắn biết nàng không tự nguyện gả cho hắn, là hắn ép nàng phải làm vậy nhưng biết làm sao đây, hắn không thể để mất nàng.

Dù có phải ép buộc nàng nhưng chỉ cần có nàng, hắn cam lòng làm vậy.

Hắn ôm quyền nói:

- Thịnh hoàng thượng thu xếp, ngày mai thần sẽ đưa công chúa Song Như về Liêu quốc tổ chức lễ thành thân.

- Được. _ Hoàng thượng gật đầu.

Thái tử Tĩnh Hàn và nhị vương gia Tĩnh Tuyệt dù đã biết trước kết quả này nhưng vẫn không thể nào chấp nhận nổi.

432022s1vheyatjs

Ngự thư phòng

- Như nhi, nói cho phụ hoàng biết, vì sao con lại đồng ý? _ Hoàng thượng vấn.

Nàng chạy đến phía sau Người, vừa xoa bóp vai cho Người vừa nói:

- Như nhi biết, phụ hoàng, mẫu hậu và các ca ca đã lao tâm khổ tứ vì Như nhi, vì vậy Như nhi không muốn mọi người phải phiền lòng nữa. Con biết dù con chỉ là công chúa được sắc phong nhưng mọi người đều rất yêu thương con, chính vì vậy con càng không muốn vì con mà để xảy ra chiến tranh, làm ảnh hưởng đến an nguy của mọi người và cả đất nước Âu Dương quốc thái bình thịnh trị này.

- Như nhi, con.....

- AIZ..... _ Hoàng thượng chỉ biết thở dài ngao ngán.

Từ xưa đến nay, chuyện liên hôn để kết tình bang giao giữa hai nước là chuyện bình thường. Tuy đã có nhiều công chúa được gả đến các đất nước khác nhưng lần này lại khiến Người khó xử.

Chỉ vì Song Như là tiểu công chúa mà Người yêu thương nhất.

Điều này, chính Người cũng không thể lý giải nổi là vì sao?

Người biết chứ, người biết nàng tuy về bề ngoài vô tư vô lự như vậy nhưng thật ra nàng lại rất biết suy nghĩ thấu đáo, luôn suy nghĩ cho từng người, không phân biệt cao thấp.

Nàng bản chất lương thiện như vậy, Người sao đành lòng để nàng đến Liêu quốc kia chứ? Thật không an tâm.

Trong hoàng cung, người lừa ta gạt, ta tranh người đầu, một mình nàng làm sao có thể đối phó hết đây. Dù nàng có thông minh bao nhiêu nhưng cũng không đủ để đối phó.

Ở Âu Dương quốc, nàng được cưng chiều hết mực, không ai dám làm xằng làm bậy, đụng chạm đến nàng nhưng đến Liêu quốc kia, liệu Gia Kinh Dương có thể bảo vệ nàng nổi không? Các phi tử của hắn khi biết nàng sắp trở thành thái tử phi, liệu họ có để yên chăng?

Hoàng thượng biết thái tử Gia Kinh Dương thật sự yêu nàng nhưng tình yêu này liệu có bền vững nổi không? Không thể nào biết trước được.

Hoàng thượng trầm tư suy nghĩ, sau một lúc lâu mới xoay người đối diện với nàng, xoa xoa đầu nàng hiền từ nói:

- Như nhi, ta sẽ phái ám vệ giỏi nhất hoàng cung theo bảo vệ con, sẽ không bao giờ để con xảy ra chuyện gì. Có chuyện gì phụ hoàng nhất định sẽ phái người qua đón con trở về, không để con bị bất cứ một tổn hại nào.

Nàng cảm động, đôi mắt rung rung, nhào vào lòng Người, ôm chầm lấy Người khóc.

- Cảm ơn phụ hoàng.

432022s1vheyatjs

Tâm cung của hoàng hậu.

- Như nhi, ta không muốn con đi đâu, oaoaoa~~~~~

Song Như mới bước vào tẩm cung của hoàng hậu đã bị nàng ôm chầm khóc lóc ì ỏi.

- Mẫu hậu, con.....

Nàng con chưa nói được lời nào là hoàng hậu lại tiếp tục khóc sụt sùi nói:

- Như nhi, con đừng đi mà, mẫu hậu không thể không có con. Công chúa bảo bối của ta, con đi rồi còn ai chơi với mẫu hậu nữa, con ai giúp mẫu hậu massage, làm đẹp, nói chuyện phiếm nữa.....oaoaoa~~~~~

Đôi mắt của Song Như cũng bắt đầu đỏ đỏ, ôm chặt lấy hoàng hậu khóc.

- OAOA Như nhi cũng không muốn xa mẫu hậu đâu nhưng mà nếu Như nhi không làm vậy chiến tranh sẽ xảy ra a.....oaoaoa~~~~~

- Oaoa mẫu hậu biết, mẫu hậu biết nhưng mà ta vẫn không chấp nhận được oaoaoa~~~~~

- Mẫu hậu đừng buồn, các ca ca sẽ thay Như nhi chăm sóc cho mẫu hậu mà.

- Bọn hần.....ta không cần, chỉ cần con thôi, bảo bối của ta.....oaoa~~~~~

- Như nhi~~~~~

- Mẫu hậu~~~~~

- OAOAOAOAOAOA~~~~~

.....

Tiếp sau đó chính là màn ôm nhau khóc lóc của hai mẹ con như con nít nhà Song Như mà tác giả ta đây cũng bó tay.....>_

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Lạc Hoa

Sau khi rời khỏi hoàng cung Âu Dương quốc, Song Như theo Gia Kinh Dương đến nơi đã được hần chuẩn bị sẵn.

Nàng bước lên kiệu, hần đưa tay muốn đỡ nàng lên nhưng nàng cố tình lảng tránh như không thấy, âm thầm liếc hần một cái.

Dù gì cũng là hần hại nàng phải xa gia đình, nàng vẫn còn ghét hần nhiều lắm >__< số xui chứ sao? Lần trước cũng là bị té núi nhưng không chết mà còn được xuyên không, mong là ta mạng lớn. Đáng vậy.”

Nàng quyết tâm xoay lại nhìn bọn hần y nhân nói:

- Các ngươi muốn có mạng của ta sao? Không dễ dàng vậy đâu. Mạng của ta không phải do trời, do đất hay do các ngươi quyết định MÀ LÀ DO TA.

Nói xong nàng liền xoay người nhảy xuống núi.

- KHÔNG.....

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Nàng Thuộc Về Ta

- KHÔNG.....

Tiếng hét lên đau đớn từ xa vọng đến.

Là thái tử Gia Kinh Dương.

Vừa nghe tiếng Vi chạy đến kêu cứu, hấn lòng như lửa đốt ra roi giục ngựa chạy thật nhanh, chỉ cầu mong sẽ đến kịp lúc.

Vậy mà.....

Khi hấn còn chưa đến nơi thì từ xa đã chứng kiến một màn thương tâm.

“Thái tử phi” của hấn nhảy xuống núi.

Hấn không thể làm được gì, chỉ có thể hét lên một tiếng.

Hấn đã không thể cứu được nàng.

Hấn đã đến quá trễ.

Bọn hắc y nhân hoảng hốt quay lại phía sau.

Chỉ thấy hấn một thân huyết y đỏ rực, giờ đây đang điên cuồng gào thét.

Hấn cắn phần.

Đôi ưng mâu sắc bén như tia lửa đảo quanh một lượt.

Hắc y nhân không rét mà run bởi đôi mắt quá nguy hiểm kia.

Hấn không nói lời nào, chỉ giơ cao tay ra hiệu.

Thuộc hạ của hấn liền hiểu ý, không chần chừ một giây nào, thúc ngựa chạy đến bọn hắc y nhân.

Màn chém giết lại tiếp tục.

Hắc y nhân trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc.

Chúng cũng giờ kiếm lên tiến vào chém giết.

Số lượng của bọn chúng ngày càng giảm.

- Giữ lại tên chỉ huy. _ Gia Kinh Dương âm hàn lên tiếng.

Y lệnh, tất cả hắc y nhân đều bị giết sạch, chỉ còn lại đứng một tên.

Thuộc hạ của hấn kẻ kiếm lên cổ tên hắc y nhân đó, kéo đến hất ngã trước mặt hấn.

Hấn nhảy xuống ngựa, bước đến gần.

Mỗi bước đi là một cỗ sát khí mãnh liệt.

Tên hắc y nhân chỉ biết trừng mắt nhìn, không thể động đậy.

Hấn bước đến gần, âm lãnh vấn:

- Là-ai-phái-ngươi-đến.

Hắc y nhân một mực im lặng không chịu khai.

Hấn ngửa cổ lên trời cười ha ha.

Tiếng cười vang vọng đến tận trời.

Sau đó hấn quay đầu xuống nhìn thẳng vào hắc y nhân, đôi mắt đầy lửa giận như muốn thiêu cháy người bên dưới nói:

- Nếu ngươi không nói, đừng trách ta ra tay độc ác với gia đình ngươi.

Hắc y nhân run rẩy, cúi thấp đầu không dám mở miệng.

Hắc y nhân biết, thái tử Gia Kinh Dương đã nói là làm, không chuyện gì hắn không làm được, mức độ tàn nhẫn âm ngoan của hắn càng không ai không biết đến. Nếu hôm nay y không nói, chắc chắn gia đình y sẽ thiệt mạng.

Nhưng y cũng đang trúng độc, nếu y khai ra, chắc chắn chủ nhân sẽ không đưa thuốc giải.

Dù y có tự tử thì gia đình y vẫn là không thoát khỏi cái chết.

Suy nghĩ một lúc, y ngẩng đầu lên nói:

- Là tể tướng Hoắc Kiên.

- HOẮC KIÊN.....HA HA HA.....LẠI LÀ NGƯỜI.

Thái tử Gia Kinh Dương ha hả cười mỉa mai.

“Ngươi tưởng rằng chức vụ tể tướng của ngươi là kiên cố lắm sao? Nhiều lần ngươi đã chống đối với ta nhưng chỉ vì thế lực của ta còn quá yếu, chưa thể đầu lại ngươi nhưng bây giờ.....ngươi dám làm hại người mà ta yêu, ta quyết không để cho ngươi sống yên. Hoắc Kiên.....thù này không trả ta quyết không làm người.”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, tay nắm thật chặt, móng tay khăm sâu vào da thịt, máu chảy ra nhưng không hề thấy đau bởi giờ đây, lòng hận thù đã khiến hắn quên đi tất cả.

“Dám chống đối ta, chỉ có một con đường - TỬ”

97u2rs

Nói đến Y Kiểm. Sau khi rời khỏi trận chiến, hắn một mạch chạy đi.

Tìm kiếm được nhà của một thôn dân, hắn lết thân xác đến, ngã trước nhà.

Nhà người thôn dân đó rất nghèo nhưng rất tốt bụng, thấy hắn bị thương liền mang vào nhà cứu chữa ngay.

Vết thương khá nặng nhưng hắn vẫn cố gắng chiến đấu để bảo vệ Song Như nên vết thương càng bị rách lớn hơn, máu chảy không ngừng khiến sắc mặt hắn trắng bệch, mồ hôi vã ra như tắm.

Đôi mắt dần trở nên mờ mịt, hắn ngất xỉu.

97u2rs

Roi.....

Một thân ảnh hồng y đang rơi tự do xuống núi.

Hồng y tinh khiết, thướt tha cùng suối tóc đen dài óng ánh như cánh bướm xinh xắn đang bay lượn giữa không gian mênh mông rộng lớn của núi rừng của vực sâu vạn trượng.

Màn sương mỏng manh bao phủ lấy thân ảnh nàng càng khiến nàng trở nên mỏng lung, kì ảo, tạo cảm giác như thực như ảo, muốn níu giữ nhưng không tài nào giữ được.

Nàng như thiên tiên lạc vào cõi nhân gian.

Vì sao cảm giác bây giờ của nàng lại chân thật đến như vậy?

Nàng có thể cảm nhận được tiếng gió vù vù bên tai với tốc độ rơi xuống cực nhanh của mình.

Gió như gào thét, như quét vào mặt khiến nàng cảm thấy rất rất đến không thở nổi.

Thật khác với lần trước khi xuyên không, nàng không hề có cảm giác nào.

Chẳng lẽ nàng phải chết sao?

Nếu là như vậy, nàng đành phải chấp nhận.

Chết đi có thể gặp lại cha mẹ trên thiên đường, không phải sao?

Nàng thật nhớ cha mẹ lắm, nàng muốn gặp cha mẹ, rất muốn.....

Luyến tiếc?

Nàng thật sự luyến tiếc cuộc sống này, luyến tiếc cả thế giới hiện đại nàng đã từng sống và thế giới cổ đại Âu Dương quốc với những người nàng yêu quý.

Nếu phải chết, nàng mong nó sẽ đến nhanh chóng và sẽ không phải bị đau đớn gì.

Nàng rất sợ đau .

Nàng càng quý tính mạng mình.

Cuộc sống ai mà không muốn có chứ? Chỉ có ngục tù mới không cần thôi.

Nàng yêu cuộc sống này.

Nàng thật không muốn chết đâu.

Nhưng nàng cũng không hề hối hận về quyết định tự vẫn này của mình bởi cuộc sống của nàng phải do nàng quyết định, không có bất cứ ai được quyết định nó. Nàng không thuộc về ai cả.

Nàng đang rơi.

Nhưng sao nàng lại không cảm thấy sợ hãi gì?

Rất thanh thản.

Nàng mỉm cười, nhắm mắt đón nhận cái chết đang đến rất gần.

Liệu ông trời có tàn nhẫn với nàng vậy không?

.....

Thân hình nhỏ nhắn rơi vào một vòng ôm ấm áp .

Nàng mệt rồi.

Nàng cảm nhận được nhưng lại không tài nào mở mắt ra được.

Chỉ nghe loáng thoáng bên tai giọng nói êm dịu ni non của ai đó.

Giọng nói đó cứ len lỏi vào sâu trong tim, vào sâu trong tâm hồn nàng, vang vọng mãi không dứt.

- Nàng thuộc về ta, Ưu Song Như.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngâm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Bạch Y Nam Tử

- Hix.....chóng mặt quá.

Song Như đưa tay xoa xoa đầu nhỏ đau buốt.

Nàng lơ mơ tỉnh dậy.

Nhìn xung quanh.

- OA.....đây là đâu ?

Nơi nàng đang nằm, xung quanh toàn cây cối cổ đại, bên cạnh còn có một đồng củi đã cháy tàn.

Đây chắc chắn là một cái hang.

“OA.....sao ta lại ở đây a????”

Nàng ngồi suy nghĩ, hảo hảo hồi tưởng lại sự việc.

Nàng và Gia Kinh Dương dừng chân nghỉ tại một túp lều, buổi tối nàng đi hóng gió, gặp phải một đám hắc y nhân, bỏ chạy, té núi.ách.ta té núi sao???

Nàng giật mình nhìn khắp toàn thân mình xem có bị sứt mẻ gì không?

Không có!

Phù! May quá!

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà.sao nàng lại ở đây?

Thật kì lạ nha!

Nàng đứng dậy, đi nhìn ngắm xung quanh.

Lúc đứng dậy, có vật gì đó rơi ra khỏi người nàng.

Cuối xuống nhìn.

Là một chiếc áo lông choàng trắng tinh.

Nàng cẩn thận nhặt lên.

Thật ấm!

Hơi ấm này sao mà thân quen quá.

Nàng đã từng thấy ở đâu rồi.

Chiếc áo lông trắng tinh, thoảng thoang trúc hương khiến tâm hồn thật thư thái, bình yên.

Vô thức, nàng nâng lên, đưa vào mũi ngửi.

Mùi trúc thanh mát, tinh khiết thật dễ chịu.

Cọ cọ mặt vào chiếc áo, nàng nhắm mắt hưởng thụ sự mềm mại của lớp lông áo đem lại.

Nó như đang vuốt ve bầu má phúng phính của nàng.

Cảm giác mềm mềm như bông vậy!

Chiếc áo này khiến nàng nhớ đến bé thỏ heo dễ thương của nàng khi ở hiện đại.

Đó là món quà sinh nhật cuối cùng nàng được nhận từ cha mẹ của nàng.

Cha mẹ nàng biết nàng rất thích thú bông và nàng rất sợ ma, ban đêm sẽ không bao giờ dám ngủ một mình cả, vì vậy đã tặng nàng bé thỏ heo hồng trắng xinh xắn để mỗi đêm nàng có thể an tâm chìm vào giấc ngủ yên bình.

Tối nào nàng cũng ôm thỏ heo để ngủ, riết rồi thành quen.

Từ khi xuyên không, không có thỏ heo để ôm, mấy đêm đầu nàng không hề chợp mắt được tý nào cả nhưng rồi nàng hồi tưởng về cha mẹ, nhớ đến hình ảnh cha mẹ vẫn luôn kề bên khiến nàng an ổn ngủ.

Lấy tay vuốt nhẹ chiếc áo.

Lời nói đó lại vang vọng bên tai nàng.

Nhưng nàng lại không thể nhớ ra nó như thế nào.

Mơ hồ quá!

Nàng muốn tìm chủ nhân của chiếc áo này.

Chắc chắn hán đã cứu nàng.

Cầm áo choàng, nàng bước ra ngoài hang động tìm kiếm.

Bên ngoài, không khí vô cùng tươi mát.

Toàn bộ được bao phủ bởi một màu xanh của rừng cây.

Mùi hoa cỏ thơm ngát.

Hương vị của thiên nhiên khiến nàng thật thích.

Nàng chậm rãi bước đi.

Cây cối tuy nhiều nhưng đường đi cũng không gây khó khăn nhiều cho nàng.

Đang muốn tiếp tục đi, thình lình một trận tiếng tiêu du dương vang lên, uyển chuyển dễ nghe, tuyệt đẹp êm tai, như trăm hoa đua nở, như trăm điệu tề minh, lại mang theo nồng đậm ưu thương.

Cầm áo choàng, nàng bước nhanh đến hướng tiếng tiêu truyền đến.

Rất xa, một thân ảnh màu trắng thon dài đang đưa lưng về phía nàng thổi tiêu, nàng chậm rãi bước đến.

“Chẳng lẽ lại là Tuyết ca?” Nàng chợt nghĩ.

Nàng khẽ gọi:

- Tuyết ca.

Một trận gió thổi qua, tiếng tiêu im bặt.

Bạch y nam tử chậm rãi buông tiêu trong tay xuống, nhẹ nhàng xoay người.

Gió lớn tán đi, cầm bào trắng của nam tử từ từ buông xuống, trên áo thêu hình trúc xanh lóa mắt lạ thường.

Lúc này hán đứng đón gió một cách rất ưu nhã, ánh nắng xuyên qua cành lá rơi trên người hán, giống như được phủ một lớp ánh sáng bạc, tóc được bó bằng một cây ngân trâm, mái tóc đỏ dài hơn những nam tử bình thường, mềm mại bóng mượt như tơ lụa thượng đẳng, mặt nạ ngân quang che đi nửa khuôn mặt trên, chỉ lộ ra một chiếc mũi rất cao, môi đỏ tự nhiên, cảm hơi nàng lên, loại khí phách này là hoàn toàn bẩm sinh.

Nếu thật sự nhìn kĩ, trên người nam nhân này tràn ngập một loại khí phách cường đại, giống như sinh ra đã là bậc chí tôn trong thiên hạ.

Ánh mắt kia, u u như những đốm lửa nhỏ, dưới ánh sáng của mặt trời lại càng toả ra li ti tia lửa, lóe lóe nhưng không kèm phần lạnh lạnh, u ám, sâu không lường được, còn có sát khí khát máu, chỉ cần lẳng lặng tồn tại như thế cũng giống như ám dạ Tu La.

Tuy rằng nàng không biết hán là ai nhưng nàng biết hán tuyệt đối không phải Âu Dương Tĩnh Tuyết – ca ca của nàng, tuy rằng khuôn mặt hán bị che khuất nhưng nàng vẫn có thể xác định được.

- Xin lỗi, ta nhận sai người. _ Nàng ngượng ngùng mỉm cười nói.

Người này mặc dù không phải Tuyết ca của nàng nhưng hán cùng Tĩnh Tuyết tiêu kĩ thế nhưng tương xứng, vừa rồi cũng là nàng nhầm lẫn.

Tĩnh Tuyết tiếng tiêu trong treo lạnh lùng còn nam tử này vừa băng lãnh vừa chứa bi thương, ám chôn ở trong lòng.

Bạch y nam tử không chút nào trách móc, nhẹ nhàng cười, trong phút chốc, thiên địa vạn vật nháy mắt thất sắc.

Không biết có phải nàng lầm không nhưng nàng cảm thấy nam tử kia cười, cũng không bình thường, mà là cười khổ, hơn nữa, có như vậy trong nháy mắt, nàng thậm chí có thể rõ nét cảm giác được hán trong lòng nồng đậm ưu thương: Đây là có chuyện gì.

- Nàng đã tỉnh.

Ngữ khí mềm nhẹ, tao nhã, êm tai dễ nghe nhưng nàng lại có thể cảm giác được thanh âm đó lại ẩn chứa nét lạnh như băng.

Nàng hồ nghi, nhíu nhíu mi hỏi hán:

- Huynh.biết ta.

Nam tử đậm cười, nụ cười rất nhẹ, thoáng qua như một cơn gió nhưng lại khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Sao lại thế này? Khi gần hần, nàng liền có thể rõ ràng cảm giác được cổ nòng đậm ưu thương trên người hần truyền đến, lòng nàng mặc danh kỳ diệu khó hiểu.

Bất giác, tim nàng bỗng nhói lên khiến nàng bóp chặt chiếc áo choàng.

Đưa tay chạm nhẹ vào tim, khép hạ mi mắt, nàng nhủ mảy may nghi hoặc.

Đây là loại cảm giác gì?

- Nàng...không sao chứ?

Nam từ bước nhanh đến bên nàng, giọng nói tuy vẫn lạnh lùng nhưng đã có một chút ôn nhu.

Nàng không nói gì, chỉ lắc lắc đầu, ngược lên nhìn hần, hỏi sang chuyện khác:

- Là huynh đã cứu ta sao?

Hần nhẹ nhàng gật đầu.

- Cảm ơn. _ Đơn giản nói một câu.

Khoảng cách của hai người bây giờ khá gần khiến nàng không được tự nhiên, nhìn chiếc áo lông đã bị bẩn một chút, nàng ái ngại nói:

- Xin lỗi, ta đã làm bẩn áo của huynh rồi, để ta đi giặt cho huynh nhé.

Nói rồi nàng liền một mạch chạy đi.

Nàng cũng không hiểu nổi nữa, chỉ là cảm giác gần hần khiến nàng không thờ nổi, nàng cảm thấy hần vô cùng quen thuộc nhưng nàng không thể nhớ ra được điều gì.

Giờ phút này, nàng chỉ muốn trốn tránh, cách xa hần thôi.

Nỗi ưu thương của hần nhưng nàng lại cảm nhận được vô cùng rõ ràng, nó vô tình bóp nghẹt tim nàng.

Chuyện gì lại khiến hần ưu thương đến như vậy chứ?

Sau một quãng đường đi, cuối cùng nàng cũng tìm được một con suối nhỏ.

Suối chảy róc rách, nước suối trong veo có thể thấy cả đáy.

Hai bên bờ suối, hoa cỏ mọc ngay ngắn, đủ sắc màu vô cùng đẹp.

Nàng vui vẻ chạy ào đến.

Đưa tay chạm vào làn nước, nàng yêu thích không thôi.

Nước suối không lạnh như nàng tưởng, nó ấm ấm và mát lạnh.

Trong đầu nàng chợt nảy ra ý định đó là nàng muốn đi tắm.

Hiếm khi gặp được nước suối trong và tuyệt thế này, nếu bỏ phí thì thật đáng tiếc với lại đã hơn một ngày nàng không được tắm kể từ khi té xuống núi rồi.

Quan sát xung quanh thật kỹ để chắc chắn rằng không có ai, nàng thoải mái vắt áo choàng trên một nhánh cây rồi bắt đầu cởi y phục.

Tuy đã quan sát kỹ rồi nhưng nàng vẫn phải phòng hờ cẩn thận vẫn hơn nên để y phục không cách xa quá.

Giờ nàng mới thấy y phục cổ đại cũng có cái hay nha, nhiều lớp nên cũng thuận tiện cho việc đi tắm bởi vì bây giờ nàng chỉ mặc 2 lớp nhưng vẫn còn 2 lớp y phục bên ngoài cho nàng thay, cũng đỡ hơn là phải chờ giặt xong mới mặc được.

Từng lớp y phục buông xuống chỉ còn lại nội y và một lớp áo khoác trắng mỏng manh.

Nàng đưa đôi tay trắng như ngọc lên gỡ bỏ trâm ngọc, làm cho mái tóc dài óng mượt buông xuống, nhẹ nhàng như thác nước chảy xuống, xỏa ra ôm lấy hai bờ vai.

Xong xuôi, nàng chạy ào ra con suối trong vắt đó, nhảy xuống tung tăng bơi lội.

Ở hiện đại, nhà riêng của nàng có một chiếc hồ thủy tinh cực to được ba thiết kế cho riêng nàng bởi ba nàng viết nàng rất thích bơi.

Đến cổ đại chi được ngồi trong đục bồn (thùng gỗ) để tắm nên chẳng bơi lội gì được cả, bây giờ nàng phải tranh thủ cơ hội không thể bỏ qua này mà tha hồ tắm tấp.

Làn nước ấm áp ôm trọn lấy cơ thể khiến nàng cực kì thoải mái.

Cọ cọ, kì kì khắp toàn thân xong, nhắm mắt, nàng trầm sâu mình vào trong làn nước ấm hưởng thụ, cảm giác thật thanh thản dễ chịu khó có được này.

Một lúc lâu sau.

Bạch y nam tử đã lâu vẫn chưa thấy nàng trở về liền lo lắng đi tìm kiếm và đã có một màn khiến hắn không bao giờ quên được.

Hắn biết nàng đi giặt áo choàng cho mình nên liền hướng con suối gần đây mà đi đến.

Đến nơi, hắn nhìn khắp xung quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng nàng đâu.

Thấp thoáng trên cành cây, màu trắng ánh vào mi mắt hắn.

Là áo choàng của hắn.

Hắn bước đến thì thấy ngoài chiếc áo ra còn có một bộ y phục hồng phấn quen thuộc của nàng.

Chưa kịp suy nghĩ gì, một tiếng động vang lên. ...

HA....HA....HA....

Tiếng cười thanh thúy ngân vang như tiếng chuông bạc.

Nữ tử từ dưới nước trôi lên, vùng vẫy bơi lội.

Nụ cười rạng rỡ dưới ánh nắng lại càng tỏa ánh sáng lấp lánh đến lóa mắt. Dung nhan tuyệt mỹ tươi cười rạng ngời.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn trắng mịn chột ửng hồng thấp thoáng sau hơi nước ấm từ suối nhỏ tỏa ra, làn da tuyết trắng nháp nhô ẩn hiện sau làn nước sóng sánh, mái tóc mượt mà buông xỏa ôm trọn bờ vai, từng giọt nước tí tách từ trên gương mặt ửng hồng nhỏ xuống mặt nước.

Những giọt nước lấp lánh, long lanh như châu ngọc trên thân thể nàng chậm rãi chảy thành dòng, những giọt nước còn đọng lại trên gương mặt trong suốt như pha lê, long lanh như ngọc.

Nước sau đó lại mon man, lăn chảy xuống phía dưới, mon trốn vòng eo thon nhỏ nhắn và phần bụng bằng phẳng, rồi từ từ chảy xuống bên dưới.

Nước vẫn còn thừa dịp theo từ trên thân thể xinh xắn của nàng tí tách rơi trên làn nước, làm mặt nước xao động, gợn thành những vòng tròn to nhỏ lăn tăn miên man.

Suối tóc đen dài óng mượt ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nàng như thiên tiên rơi lạc vào nhân gian, ưu nhã thanh thoát không nhiễm chút bụi trần.

Nàng như tiểu yêu tinh mị hoặc chúng sinh, có thể hút mất hồn của bất cứ ai.

Hắn thất thần, đứng lảng ngốc si mê ngắm nhìn.

Hắn đã bị trầm mê trong tiên cảnh trước mắt này.

Hắn là người luôn luôn tự chủ được hành động của mình nhưng lần này, hắn không thể.

Tiểu mỹ nhân vẫn chưa hề biết gì, vẫn tung tăng bơi lội thỏa thích.

Cho đến khi.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA

Cảm giác dưới chân nhồn nhột, nhìn xuống nàng thấy đang có một con rắn nước quấn lấy chân nàng.

Kinh khủng.quá kinh khủng.

Nàng hoảng hồn quờ quào cố gắng thoát khỏi con rắn nhon nhót dưới chân nàng kia nhưng càng vùng vẫy nàng càng không tránh được chỉ có thể thất thanh la lên.

Bạch y nam từ bưng tỉnh, thoát khỏi tiền cảnh, lập tức phi thân đến, đập nước vòng tay qua chiếc eo mảnh khảnh, ôm nàng lên bờ.

Khuôn mặt trắng hồng của nàng giờ đây cơ hồ không còn chút máu.

Nàng run rẩy vô thức nắm chặt lấy tay áo của hắn.

Khoan.....

Tay áo???

Ngạc nhiên, nàng ngẩng mặt lên nhìn.

Đập vào mắt nàng là khuôn mặt đã bị che khuất một nửa bởi chiếc mặt nạ ngân sắc.

- A....A.....A.....AAAAAAA.....

Nàng tiếp tục hét lên, vội vàng buông tay áo hắn ra, lùi ra sau vài bước.

Đáy mắt hắn xẹt qua một tia mất mát nhưng rất nhanh liền biến mất.

Tại sao hắn lại ở đây?

Hắn đến đây khi nào, vì sao nàng không biết?

Nhìn nhìn y phục của mình, nàng không khỏi muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

Lớp y phục mỏng manh vì bị thấm nước nên dính sát vào người nàng để lộ ra từng đường cong cơ thể tuyệt mỹ.

Nàng quýnh quýng lấy tay che lại trước ngực, trừng mắt nhìn hắn.

- Khụ.....khụ.....

Hắn ho lên vài tiếng để che lấp đi tình huống ngượng ngập lúc bấy giờ.

- Vì lâu quá không thấy nàng trở về nên ta.....ta.....

Hắn bỗng dưng đỏ mặt, ấp úng không biết nói gì.

Thật may hắn đang đeo mặt nạ nếu không chắc hắn không còn mặt mũi nào làm nam tử hán đại trượng phu nữa.

PHỤT.....

Thân ảnh bạch y nháy mắt biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Buồn Bực

Sau khi thân ảnh bạch y rời đi, Song Như vội vàng mặc y phục vào.

Nàng buồn bực cảm áo choàng của hắn và y phục đã bị ướt của nàng đến tuổi nhỏ giặt.

Vừa giặt nàng vừa cảm thấy khó chịu

“Tại sao hắn lại đến lúc ta đang.....tắm chứ? Thật phiền chết!”

Đây là lần đầu tiên nàng bị nam nhân nhìn thấy bộ dáng lúc đó như vậy khiến nàng không khỏi xấu hổ.

Nàng vốn là người kỹ tính nên ở hiện đại, mặc cho bao nhiêu nữ nhân chạy theo xu hướng sexy girl nàng cũng chẳng bao giờ màng đến bởi nàng thích ăn mặc kín đáo mà vẫn thời trang và teen. Nàng có gu thẩm mỹ cực cao.

Thân thể của nàng, ngoại trừ phụ quân của mình ra, nàng quyết không bao giờ để ai có thể thấy được, vậy mà.....dù lúc này nàng vẫn có choàng một

chiếc áo bên ngoài nhưng nó dù sao vẫn là tấm y nên rất mỏng manh, hướng hồ nàng vừa mới tắm, nước đương nhiên sẽ vì thế mà khiến y phục bám sát vào người.

Aaaaa.

Nàng xấu hổ ôm mặt, lắc lắc đầu

Nàng bực mình lấy tay nghịch loạn trong nước, nhăn mặt. ...

Bỗng dưng nàng cảm thấy mình bị úy khuất muốn khóc.

Thấy ghét hấn quá hà. >__

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngờn Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Về Nhà

Bước ra khỏi hang động, bạch y nam tử một đường đi thẳng về phía trước một cách vô định.

Tâm tình hấn gọn sóng không yên.

Phi thân lên một cái cây gần đó, ngồi xuống một nhánh cây, tựa lưng vào thân cây, hấn rút bạch ngọc tiêu trong tay áo ra, đặt nhẹ lên môi thổi.

Hấn luôn thả tâm hồn mình vào trong tiếng tiêu. Từng đợt tiếng tiêu phát ra lan tỏa trong không gian dường như cũng giống tâm tình của hấn đang xao động, trống rỗng.

Tâm tình của hấn xưa nay chưa bao giờ vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi nhưng nay lại vì nàng mà trở nên như vậy.

Có phải là nàng không?

Có phải là nàng không?

Câu hỏi này hấn đã tự hỏi mình cả trăm lần rồi từ lần kiến ngộ một năm về trước.

Chỉ một cái nhìn thoáng qua nhưng bỗng khiến trái tim hấn đập mạnh liệt.

Chỉ là bóng dáng từ xa thôi.

Nàng xuất hiện bất ngờ và cũng biến mất rất nhanh chóng.

Vậy mà suốt nhiều năm nay hấn vẫn luôn không ngừng tìm kiếm.

Hấn biết, hấn ngu ngốc.

Chỉ vì một phút thoáng qua nhưng lại quyết tìm bằng được thân ảnh hồng y ấy.

Tìm kiếm đã nhiều năm rồi, chưa đêm nào hấn ngủ yên.

Bóng dáng nàng cứ mãi lặp đi lặp lại hằng đêm khi con mơ kéo đến.

Vươn tay ra nhưng không bao giờ với tới.

Bóng dáng ấy tưởng như gần nhưng lại xa xôi quá.

Cố gắng níu kéo vẫn là vô vọng.

Qua một khoảng thời gian sau, hấn quay về hang động.

Dù có đi cách xa hang nhưng hấn vẫn luôn dõi mắt về hướng này.

Bởi vì nơi này có nàng.

Hắn luôn lo lắng cho an nguy của nàng dù biết nơi đây sẽ khó gặp được kẻ thù muốn hại nàng.

Thấy thoáng y phục màu trắng trên nhánh cây gần đó.

Hắn bước đến nhẹ nhàng kéo xuống.

Đưa tay vuốt ve y phục, hắn cảm thấy ấm áp lạ thường.

Y phục này là do chính tay nàng đã giặt cho hắn.

Tâm hắn như có dòng nước ấm từ từ chảy qua.

Y phục vẫn còn vương hương hoa mẫu đơn đặc trưng của nàng, trong trẻo mà thanh cao.

Bất giác khẽ môi nở nụ cười.

Dù chỉ nhẹ thôi nhưng lại vô cùng tuyệt mỹ.

Liếc mắt nhìn vào trong hang động.

Thân ảnh hồng y đang nằm ngủ say sưa trên tấm đệm rom hắn đã chuẩn bị cho nàng.

Dù ở một nơi không mấy tốt đẹp như nơi này nhưng nàng vẫn ngủ thật an tĩnh.

Đơn thuần nhưng đáng yêu.

Hắn bước vào trong đem áo choàng lần nữa khoác lên người nàng.

Như cảm nhận được hơi ấm, nàng liền kéo lấy áo choàng ôm chặt vào người, cuộn cuộn thân hình nhỏ nhắn lại, tiếp tục say sưa ngủ.

Hắn khẽ cười.

Thật giống tiểu oa nhi...

Thơm.....

Một mùi hương thật hấp dẫn tỏa ra thơm phức khắp cả hang động.

Song Như đang trong giấc ngủ liền choàng tỉnh dậy.

Tay nhỏ đưa lên che miệng ngáp ngáp mấy cái, chớp chớp mắt nhìn xung quanh tìm kiếm.

OA~~~~thơm quá!

Cách đó không xa là thân ảnh bạch y đang ngồi bên đồng lửa.

Trên tay hắn là con gà nướng thơm nứt mũi.

Động tác vô cùng khéo léo cầm xiên gà xoay đều trên ngọn lửa đỏ rực.

Thấy có động tĩnh, hắn liền lên tiếng:

- Như nhi, đến đây ăn nào.

Bụng đang đói meo, đương nhiên nàng không chần chừ gì mà liền chạy ngay đến ngồi xuống đối diện hắn.

Đứng dậy, đột nhiên có cái gì đó rơi khỏi người nàng.

Là áo choàng của hắn.

Không phải nàng đã giặt rồi sao.

Nhíu nhíu mi, cúi người xuống nhặt lên, nàng len lén nhìn hắn.

Là hắn đã đắp áo cho nàng sao?

Lại nhìn cái áo.

May quá không có bản.

Phù.

Thở ra một hơi, nàng đặt áo xuống, chạy đến chỗ hắn.

- Đã đói rồi phải không? _ Hắn hỏi.

Nàng chăm chú nhìn xiên gà thơm lừng trên ngọn lửa.

Nàng gật gật đầu sau đó lại hồ nghi chớp chớp mắt ngược lên nhìn hắn.

- Huynh.biết tên ta sao.

Hắn không nói gì, chỉ khẽ gật đầu nhưng vẫn chuyên tâm nướng gà.

Nàng càng mở to mắt hơn, thắc mắc nhìn hắn.

Nàng là lần đầu tiên gặp hắn nha, sao hắn lại biết nàng chứ? Lạ thật nha.

Hắn biết nàng muốn hỏi hắn vì sao hắn biết nàng nhưng giờ không phải là lúc để nói.

Như nhi.sẽ có một ngày.nàng sẽ biết.

Biết hắn sẽ không nói, nàng đành ngậm ngùi im lặng xem như đồng ý.

“Thái độ của hắn thật lạ nha. Chẳng lẽ giận ta chuyện gì sao? Hay là bản tính của hắn xưa nay đều âm trầm như vậy nhỉ? ” Nàng âm thầm nghĩ.

Sau khi con gà đã được nướng chín, hắn bẻ một cái đùi gà đưa cho nàng.

Nàng đưa tay nhận lấy rồi vui vẻ ăn ngon lành.

Chẹp.yummy~~~

Hương vị gà nướng này thật lạ, thơm ngon giòn giòn nhưng không quá béo. Thịt dai mềm vừa phải, cắn vào lập tức cảm nhận được hương thơm xâm nhập khắp miệng.

“Không biết hắn làm cách nào nhỉ? Ta cũng muốn học để sau này làm cho hoàng cung ăn a. Thật thích”

Thấy nàng ăn hết, hắn lại tiếp tục đưa cái khác, cứ như vậy nàng chén gần hết cả con gà.

Nhưng giờ nàng mới để ý, hắn hầu như chẳng ăn gì, chỉ toàn nàng ăn không hà.

Ai da~~~ thật ngại nha~~~

Hắn ăn thật ít a.

Thấy nàng ăn ngon miệng như vậy, tâm tình hắn bỗng vui vẻ lạ thường.

Vì gà cũng có mỡ nên khi ăn, miệng nhỏ của nàng cũng dính không ít mỡ xung quanh.

Đôi mắt thâm thúy của hắn đang nhìn nàng chăm chú khẽ chuyển hướng.

Hắn rút trong tay áo một chiếc khăn trắng với họa tiết rất đơn giản,, chỉ có một cành lục trúc ở một góc nhỏ của khăn nhưng lại vô cùng nổi bật, ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên.

- Sao lại không cẩn thận như vậy?

Lời nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại tràn đầy sùng nịch mà chính hắn cũng không hề phát hiện ra.

Tiếp theo, hắn đưa chiếc khăn lụa thoàng thoàng trúc hương lên nhẹ nhàng lau qua khóe miệng của nàng.

Bị hành động thận mật này của hắn dọa cho giật mình, nàng ngo ngác mở to mắt nhìn chăm chăm hắn, trên tay vẫn đang cầm cái cánh gà bất động thanh sắc.

Tim nàng đập thình thịch, hai gò má lập tức phi hồng xấu hổ không dám nhìn thẳng hắn, nàng chỉ dám đưa tầm mắt nhìn xuống cái đùi gà trong tay mình, mặt hắn lau miệng cho mình.

Bên ngoài, đôi hắc mâu sắc bén quan sát nhất cử nhất động người bên trong động ả ả ý cười.

Sau khi đã ăn no nê, trời cũng đã về đêm, hấn thu dọn chỗ nướng gà xong thì ra ngoài tìm thêm củi khô đốt sưởi ấm.

Nàng nhàm chán ôm áo choàng, ngồi tựa lưng vào vách đá, mắt đẹp mông lung nhìn bên ngoài trời.

Đêm nay trên trời chỉ có lác đác vài ngôi sao nhưng mặt trăng lại rất tròn và đẹp, tỏa ánh sáng màu vàng lấp lánh cả bầu trời đêm.

Thờ dài.....

Nhớ nhà quá.....

Sáng hôm sau.

Nàng cùng hấn thu dọn một vài thứ rồi bắt đầu lên đường.

Ra đến cửa hang, cầm bạch ngọc tiêu đưa lên miệng, hấn khẽ thổi một tiếng lập tức có một con tuần mã chạy đến.

Nó nhồm nguời, cong hai chân trước lên hí vang, vô cùng dũng mãnh và uy phong.

Nàng chăm chú quan sát nó.

Quá ấn tượng!

Đột nhiên nàng muốn tiến đến sờ nó a.

Thấy nàng thích ý nhìn nó, hấn cũng cảm thấy vui vẻ trong lòng, hỏi:

- Như nhi, có muốn đến xem nó không?

- Thật sao?

Nàng kích động xoay người nhìn hấn, đôi mắt long lanh vô cùng đáng yêu.

Hấn gật gù đầu cầm tay nhỏ bé của nàng đặt vào lòng bàn tay hấn, tiến đến tuần mã, đặt tay nàng lên đầu nó.

Lúc đầu có hơi sợ vì nhìn nó có vẻ không dễ gần nhưng khi tay nàng chạm vào nó, nó lại rất ngoan ngoãn, còn cúi đầu cho nàng chạm nữa.

Nàng cười tí mắt, tay nhỏ qua lại vuốt ve đầu nó.

Nàng vô thức chân thật nói:

- Lòng của nguời thật mượt và sạch như lông mèo nha, chắc là được chăm sóc rất thường xuyên a.

Tuần mã trong phút chốc mặt tối đen lại, uất ức nhìn chủ nhân.

Từ khi nào một con ngựa cao lớn, hùng dũng như nó trở thành một con mèo như vậy a?

Đường đường là một con ngựa oai phong, khỏe mạnh như nó mà thành một con mèo mướp trong mắt nàng.

Ô.....Ô.....Ô.....nó khóc không ra nước mắt a.....

- Nó thích nàng rồi. _ Hấn cười nói, bỏ qua biểu tình ủy khuất của tuần mã.

Nàng mỉm cười khoái chí nói:

- Tuần mã này rất dễ gần sao?

Hấn không nói gì, chỉ cười cười.

Thật ra con tuần mã này, ngoại trừ hấn ra, chưa một ai chạm được vào nó cả.

Nó đã theo hấn từ khi hấn được năm tuổi, đến bây giờ đã quá lâu.

Hấn đã cứu nó trong một lần đi lạc trong rừng.

Tuy một người một vật nhưng hấn và nó không khác nào huynh đệ, luôn luôn bên cạnh nhau.

Lúc hấn bị thương, nó luôn đứng bên cạnh lắng nghe tiếng tiêu của hấn, đôi lúc hí vang như muốn nói điều gì đó.

Chính hấn cũng không ngờ nó lại dễ dàng tiếp nhận nàng như vậy, dễ dàng để nàng thân cận mà còn tỏ ra rất thích nữa.

Quả không hổ là sủng vật của hấn!

- Như nhi, chúng ta đi.

Nàng gật gật đầu, nhìn hấn rất gọn gàng phi thân yên vị trên lưng ngựa, nàng cũng muốn bắt chước làm như thế nhưng sự thật phũ phàng là nàng làm không được.

Bởi vì nàng quá thấp so với con ngựa, muốn trèo lên là việc không thể.

Nàng chỉ có 1m65 còn hấn ước chừng cũng 1m85, nàng như thế nào có thể leo lên thật dễ dàng như hấn a.

Mím môi ủy khuất nhìn con ngựa.

Nàng còn đang bối rối đứng bên dưới thì hấn đã đưa tay, một đường ôm lấy eo nhỏ của nàng, nhấc bổng nàng lên, đặt nàng ngồi lên phía trước hấn, thúc roi ra hiệu cho ngựa chạy.

Con ngựa hí vang một tiếng liền phi nước kiệu thẳng tiến về phía trước.

Nàng còn đang thất thần vì hành động của hấn, đến khi con ngựa bắt đầu chuyển động nàng mới hồi phục lại tinh thần.

Oa.....sợ muốn chết.....

Nàng hơi hơi xoay người ra sau hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Đưa nàng về nhà.

Cũng ngay tại thời khắc hai người rời cũng là lúc Gia Kinh Dương cùng thuộc hạ tìm kiếm đến nơi.

Thật đáng tiếc là hấn đã chậm một bước.

Trên đường đi, nàng vô tư ngắm phong cảnh hai bên đường còn hấn luôn âm trầm im lặng. Cả hai đều không nói tiếng nào.

Dừng chân tại một tửu quán, tiểu nhị mắt thấy liền lập tức nhanh nhẩu chạy ra mời khách vào quán.

Hấn chưa có định dừng lại đây nên quyết định xoay ngựa tiếp tục tiến về phía trước.

Thấy thế, tiểu nhị không nói hai lời liền chạy đến mời mọc nàng ở lại.

- Tiểu thư, hãy ở lại quán của ta nghỉ ngơi một ngày rồi hãy đi tiếp cũng không muộn mà. Quán của ta tuy bình dân nhưng các món ăn đều là đặc sản của nơi này, mỗi món một hương vị riêng, đảm bảo ăn vào lại muốn ăn nữa.

Mắt nàng tỏa sáng nhưng vẫn không nói gì.

Tiểu nhị lại tiếp tục nói:

- Còn có, ngày mai sẽ có một lễ hội đặc biệt ở địa phương này, phần thưởng vô cùng hấp dẫn và giá trị, nếu tiểu thư ở lại sẽ có cơ hội nhận thưởng ngay.

Mắt sáng rỡ....

Suy nghĩ, suy nghĩ.....

Quay sang, nàng hỏi hấn:

- Chúng ta dừng lại đây nha?

Tinh trẻ con ham vui của nàng lại nổi lên rồi.....

Hấn âm thầm liếc mắt một cái nhìn tên tiểu nhị khiến hấn rét cóng nhưng vẫn âm thầm chờ đợi câu trả lời của hấn.

Thấy nàng đã quá hưng phấn như vậy, hấn cũng không nỡ phá hỏng nên đành chấp nhận.

Đưa ngựa cho gia nô dẫn vào chuồng ngựa, nàng và hấn tiến vào quán.

Quán ăn quả đúng chất bình dân nhưng bù lại số thực khách rất đông chứng tỏ tiểu nhị này nói không sai, chắc hẳn quán này nấu ăn rất ngon.

Tên quán chỉ có đúng một chữ “Lục” nhưng nhìn nét chữ được khắc trên tấm gỗ lim với đường nét rồng bay phượng múa thì cũng đoán ra phần nào, chủ nhân của quán là người có học thức.

Chọn một bàn có thể quan sát bên ngoài, nàng và ăn cùng ngồi xuống chờ đợi món ăn được mang đến.

Nàng nhìn xuống dưới đường, người qua kẻ lại khá nhiều dù nơi này khá heo lánh.

Nàng đang mơ màng đến lễ hội ngày mai, không biết sẽ như thế nào nhỉ, thật tò mò~!

Nàng không biết rằng đang có vô số cặp mắt đang quan sát nàng, hắc ám.

Ăn uống xong xuôi, nàng và hắn được sắp xếp ở hai phòng sát cạnh nhau.

Sau khi giới thiệu một chút cho nàng biết về nơi đây, tiểu nhị đóng cửa lại, mắt hắn âm thầm lóe sáng.

Ngủ một ngày trong hang động thật chẳng thoải mái gì, nàng mệt mỏi muốn chết liền đánh một giấc, đi gặp Chu công ngay.

- Nói, vì sao các ngươi ở đây? _ Giọng nói lạnh như băng trong đêm đen càng trở nên rét lạnh khiến ba người đang quỳ bên dưới không lạnh mà run.

Một nữ nhân trong ba người đó bình tĩnh trả lời:

- Bẩm chủ tử.....là chúng thuộc hạ muốn chuẩn bị cho chủ tử và “nàng” một chỗ tốt nên.....

- Từ khi nào ta cho phép các ngươi tự ý quyết định như vậy?

Bạch y nam tử vẫn lạnh lùng chấp tay sau lưng lạnh lùng hỏi.

- Thuộc hạ biết tội..... _Cả ba vừa nói vừa dập đầu xuống.

- A.....chủ tử.....

Khi cả ba ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

- Hazz.....chủ tử thật là, làm ta muốn rút tim _ Một nam tử nói.

- Phải a.....chúng ta cải trang kỹ thế này mà vẫn bị phát hiện. _ Nam tử khác nói.

- Nếu không nhận ra chúng ta thì đã không phải là chủ tử rồi. _ Nữ tử nói.

- Phải...phải.... _Hai nam tử kia gật đầu lia lịa.

- Thôi....chủ tử chắc không trách chúng ta lâu đâu....trước mắt chúng ta hãy phục vụ chủ tử và “nàng” thật tốt đi, chỉ cần “nàng” vui thì chúng ta cũng thoát nạn a, hai huynh nói đúng không?

- Đúng.....đúng..... _Hai nam tử kia lại tiếp tục gật đầu như bằm thịt.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Nguồn bị nhây chương. Mời các bạn đọc chương tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 47: Đoạt Đèn Như Ý

Cốc...cốc...cốc...

Là tiếng gõ cửa phát ra từ bên ngoài phòng Song Như.

- Ai vậy? _ Nàng lên tiếng hỏi.

- Là ta, Từ Thanh.

Nghe vậy, nàng liền quán chân vào người, chạy ra mở cửa.

Từ Thanh tươi cười nói:

- Tiểu thư, đây là y phục vị công tử đi cùng tiểu thư đã căn dặn ta mua.

Vừa nói Từ Thanh vừa đưa y phục cho nàng.

Nàng đưa tay ra nhận lấy, cảm kích nói lời cảm tạ rồi vội vàng chạy vào bên trong thay y phục.

Đóng cửa lại, nàng cầm y phục lên ngắm nghía.

Nhìn tất cả y phục này, nàng không khỏi sửng sốt.

Tất cả đều là màu hồng....là màu nàng vô cùng yêu thích.

Tại sao Từ Thanh tỷ lại biết việc này?

Thật sự là kì lạ!

Chắc chỉ là suy đoán thôi!

Không suy nghĩ nữa, nàng vội vàng cầm lấy một bộ mặc vào.

Y phục rất vừa vặn với nàng. Chất liệu vải rất mềm mịn, chắc chắn phải là loại vải đắt tiền rồi.

Chải tóc, tùy ý cột lại một chút, nàng chạy đến gương xăm soi, rất là hài lòng.

Màu hồng phấn thanh nhã vô cùng hợp ý nàng nha. Hồng y như ôm vào thân thể nàng càng làm tôn lên những đường cong xinh xắn.

Thích thú nàng cười tít mắt, gật gật đầu vừa ý.

Cốc....cốc....cốc....

Lại là một tiếng gõ cửa vang lên.

Lần này nàng không hỏi mà là chạy đến mở cửa.

Là bạch y nam tử.

Ngắm nàng một chút trong bộ y phục mới, hấn cũng rất vừa lòng. Từ Thanh quả là biết chọn, rất hợp với nàng.

Sau một lúc hấn mới chậm rãi mở miệng:

- Như nhi, có muốn đi dạo phố không?

Nghe thế, mắt nàng liền sáng rỡ.

Hôm nay gần cả một buổi sáng nàng đều ở trong phòng, chán muốn chết rồi nên liền lập tức đồng ý.

Sau đó hai người cùng xuống bên dưới.

Chỉ thấy bạch y nam tử căn dặn chủ quán vài chuyện gì đó rồi liền cùng nàng bước ra ngoài.

Chợ ở đây khá vắng, chắc vì đây là nơi hẻo lánh nên ít người sinh sống chăng? Nhưng nói về đồ buôn bán thì không hề ít chút nào mà còn rất đa dạng đủ

thứ.

Nàng bị thu hút, hết nhìn đông đến nhìn tây, chạy đến quầy bán này đến quầy bán khác, ngắm nghía thích thú nhưng tuyệt lại không mua bất cứ cái gì.

Từ lúc đi chung với nàng, hắn chỉ chú tâm đặt tầm mắt trên người nàng, không quan tâm điều gì khác. Vì vậy mọi biểu tình hay hành động của nàng đều ở trong mắt hắn. Thấy nàng tuy có vẻ hưng phấn nhưng lại không hề mua món gì, hắn cảm thấy rất lạ. Nhịn không được liền hỏi:

- Như nhi, vì sao lại không mua?

Nàng ngược mắt lên nhìn hắn, chỉ cười cười, lắc đầu không nói gì rồi lại tiếp tục xem đồ.

Hắn nhíu nhíu mày, suy nghĩ.

Vì sao hôm nay nàng lại như vậy? Chẳng lẽ bởi vì đêm hôm quá muộn và nàng đã bỏ qua nam nữ thụ thụ bất thân mà cùng ngủ chung giường sao? Nàng là vì ngại chuyện này nên không muốn tiếp xúc với hắn nữa sao? Thật sự hắn chỉ sợ để nàng một mình ở trong phòng, nàng sẽ hoảng sợ, tâm thần bất an, hắn rất lo lắng vì vậy mới ôm nàng để nàng điều chỉnh tâm thần, lúc vừa định rời đi thì tay nàng vẫn nắm chặt áo hắn, hắn vì sợ nàng sẽ thức giấc nên không nỡ gỡ tay nàng ra, bất chợt cùng nàng chìm vào giấc ngủ khi nào không hay. Hắn thật là sơ suất mà, nàng là nữ nhi, khí tiết rất quan trọng, vì sao hắn lại vô tình bỏ quên mất chuyện này chứ? Đáng lẽ hắn nên phái Từ Thanh vào ở cùng nàng, dù sao nữ nhi với nhau vẫn thuật tiện hơn. Hắn thật đáng trách quá.

Hắn chợt xoay nàng lại, nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt hàm chứa sự hối hận lẫn bất an. Nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng, hắn chỉ có thể thốt lên ba từ:

- Thật xin lỗi.

Nàng khó hiểu, nhìn chằm chằm hắn.

Vì sao hắn lại nói như vậy chứ? Nàng biết ơn hắn còn không hết nữa. Nếu không có hắn mạng nhỏ này của nàng chỉ sợ đã không còn rồi. Hắn tuy rất lạnh lùng nhưng hành động của hắn đối với nàng lại rất ôn nhu, hắn rất tốt với nàng nha. Nàng thật sự rất cảm kích từ tận đáy lòng.

- Huynh sao lại nói như vậy? _ Nàng nhỏ giọng hỏi.

Hắn im lặng hồi lâu mới nói:

- Có phải nàng muốn tránh mặt ta vì chuyện tối hôm qua không?

Lúc này mới hiểu ra vấn đề, nàng không khỏi bật cười:

- Hi hi...không phải đâu. Tuynhưng mà vì có huynh nên ta mới có thể an tâm ngủ như vậy a, nếu không ta cũng sẽ không biết mình sẽ ra sao nữa a. Ta phải cảm ơn huynh nhiều lắm a. _ Tuy nàng thật sự ngượng ngùng, mặt đỏ ửng khi lần đầu tiên nằm ngủ chung với nam nhân thật >_<”

Hắn sững người ngốc lăng nhìn nàng.

Từ Thanh đứng một bên tủm tỉm cười, len lén nhìn sắc mặt băng sơn vạn năm chủ tử.

“Oa~~ chủ tử bị làm cho ngây ngất rồi...hắc hắc~~”

Rồi Từ Thanh lại len lén lách người xuống lầu trước.

Chủ tử mà biết có mặt nàng ở đây chắc sẽ tức giận lắm nha vì chủ tử đang.....thất thố vì công chúa Song Như. Một người luôn sống nội tâm, không bao giờ biểu hiện bất kỳ sắc thái nào ngoài lãnh ngạo như chủ tử cũng có lúc ngây ngốc như vậy thật là đáng vui nha. Nàng tin chắc rồi đây khi có công chúa bên cạnh, chủ tử sẽ không còn tịch mịch nữa. Mong rằng công chúa sẽ mãi ở bên chủ tử thì có bao nhiêu hảo a. Nàng âm thầm cảm thán.

Ngượng ngùng cúi đầu hồi lâu mà không thấy hắn có động tĩnh gì, nàng len lén ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Đêm nay hắn vẫn một thân bạch y thanh nhã nhưng lại giảm đi nét lạnh lùng, thêm một phần thanh cao tao nhã.

Hồi phục tinh thần, hắn tiến đến bên nàng, chần chừ đưa tay lên muốn nắm đôi tay nhỏ bé của nàng nhưng lại bỏ xuống. Hắn không muốn nàng lại nhớ đến chuyện đêm qua, không muốn nàng phải khó xử.

- Như nhi, chúng ta đi thôi.

Nàng không nhìn thấy biểu tình của hắn nên vui vẻ gật đầu rồi cả hai cùng tiêu xái bước xuống lầu.

Thị trấn này tuy không lớn nhưng lượng người đi chợ đêm lại khá nhiều.

Đường sá vô cùng tấp nập người qua kẻ lại không ngớt, kì lạ là họ cứ hay thăm liếc mắt nhìn nàng và hắn, chuyện này là vì sao chứ?

Nhưng thôi, nàng cũng không để ý nhiều, vui vui về về hết nhìn đông tới nhìn tây, lượn qua hàng quán này đến hàng quán khác xem đồ.

Đột nhiên dòng người tấp nập đổ xô chạy về phía trước, chen lấn đẩy ngã nàng. Nàng mất thăng bằng không kịp phản ứng liền bị ngã ra phía sau nhưng rất may hấn rất nhanh tay đã chụp được nàng, ôm vào trong lòng.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng mộng sắp kiss đất rồi chứ!

Nàng xoay ra sau nhìn hấn, mỉm cười.

Lúc nàng bị ngã, nàng không biết hấn có bao nhiêu lo sợ. Bởi vậy, từ đó hấn luôn ôm nàng, dang hai tay chắn những người xung quanh, không cho họ chạm phải nàng.

Hấn như tấm lá chắn cứng cáp. Bờ ngực vững chãi, hơi thở toát ra mùi trúc hương thanh nhã, nhịp tim đập trầm ổn hữu lực, bình tĩnh mang đến cho nàng một cảm giác an toàn không nói nên lời khi ở trong lòng hấn, ấm áp vô cùng.

Nàng thuận theo hấn, không hề bài xích sự gần gũi mang đến cảm giác an toàn này.

Nhưng mà sao mọi người lại vội vã chạy về phía trước như vậy nhỉ?

Hiếu kì nàng huơ đại tay túm được một thiếu nữ, nhanh nhẩu hỏi:

- Tỷ tỷ, có chuyện gì vậy?

Nữ nhân ánh mắt kì hoặc nhìn nhìn nàng, hơi sùng sốt một chút rồi hỏi:

- Cô nương từ nơi khác đến sao? Ở đây hằng năm đều có tổ chức lễ hội Lưu Nguyệt Đăng dành cho những cặp tình nhân tham gia. Nếu thắng giải nhất sẽ được tặng chiếc đèn hoa đăng độc nhất vô nhị, có tiền cũng không mua được do tiểu thư của Danh gia thiết kế. Thôi không nói nữa, ta phải đi đây nếu không sẽ hết chỗ đứng mất.

Nói rồi nữ nhân chạy đi mất.

Oa ~ nghe hay quá nhỉ! Nghe nói sắp đến lễ hội hoa đăng rồi, nếu giành được chiếc đèn hoa đăng này thì thật tuyệt không gì bằng nha.

Hứng khởi, nàng vô cùng vui vẻ, tay nhỏ nắm lấy tay hấn, một đường kéo hấn chạy đến lễ hội.

Hấn giật mình thoáng nhìn tay của mình được nàng nắm, khỏe miệng nhất câu, cũng âm thầm tăng lực đạo nắm chặt tay nàng, cùng nàng chạy đi.

WOA WOA WOA ~~~

Nàng không khỏi cảm thán.

Lễ hội này thật hoành tráng! Mọi người dường như đều tụ tập ở đây, đông không kể xiết. Ai ai cũng cố chen chúc để đến gần hơn nơi tổ chức lễ hội.

Đó là một lễ đài được dựng lên bằng thảm đỏ, vô cùng nổi bật, được treo hàng chục chiếc đèn hoa đăng xinh đẹp. Đặc biệt nhất là chiếc đèn hoa đăng được treo cao nhất ở trên cây cột đỏ bắt ngang giữa hai cây trụ thật to nằm bên trái và phải. Nó vô cùng nổi bật bởi độ lớn và vẻ đẹp long lanh, rực rỡ của nó.

Quả đúng là tuyệt phẩm!

Nàng ngốc ngốc ngược đầu lẳng lẳng nhìn say mê.

Đẹp quá! Đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến chiếc đèn hoa đăng đẹp và to như vậy. Dù trước đây có được nhìn những chiếc đèn hoa đăng đủ màu đủ vẻ khi du lịch qua Trung Quốc nhưng chưa có chiếc đèn nào đẹp đến lóa mắt như vậy.

- Như nhi thích sao? _ Giọng nói nhẹ nhàng trầm ấm của hấn vang lên bên tai nàng.

Nàng liền mãnh liệt gật đầu:

- Ân.

- Ta giành cho nàng nhé?

- Sao? _ Nàng xoay người lại nhìn hấn.

- Thật sự?

Hấn khẽ cười, gật gật đầu.

- Chúng ta đến tham gia nào.

Vừa nói hần vừa nắm tay nàng đi đến chỗ đăng kí dự thi. Từ lúc nàng nắm tay hần thì hần vẫn chưa buông ra bao giờ, vẫn luôn nắm chặt như vậy, như sợ rằng chỉ cần hần thả tay ra, nàng sẽ biến mất vậy. Hần rất sợ cảm giác này.

Sau khi tất cả các cặp đôi đã đăng kí hoàn tất, người chủ trì buổi lễ này, Diêm lão gia – Danh Luật Nghiêm thông thả bước ra giữa lễ đài, từ tốn mỉm cười, cất cao giọng nói:

- Tại hạ là Danh Luật Nghiêm. Vẫn như hằng năm, tại hạ tổ chức buổi lễ này để tìm ra chủ nhân sở hữu chiếc đèn hoa đăng vô giá được treo trên cây cột đồ kia, rất cảm ơn thịnh tình của mọi người đã đến tham dự.

Nói xong, Danh Luật Nghiêm hơi cúi người xuống thay cho lời cảm tạ chân thành.

Bên dưới mọi người nhao nhao lên, không ngừng trầm trồ nhìn ngắm chiếc đèn hoa đăng có một không hai được treo trên kia khi nó bắt đầu được thắp sáng, rạng rỡ sinh huy, đẹp đẽ vô cùng. Tất cả những đường thêu mũi chỉ trên nó đều được hiện lên rõ ràng thông qua ánh đèn ở bên trong, mọi người không khỏi cảm thán bởi từng đường nét vô cùng tỉ mỉ, khéo léo của nó. Mỗi đường nét đều như rồng bay phượng múa, uyển chuyển, mềm mại tạo nên từng bức tranh qua từng góc độ khác nhau.

Mọi người đổ rút một ngụm khí lạnh. Quả là tuyệt phẩm hiếm thấy! Ai nấy đều búng búng phấn chấn, quyết tâm giành bằng được phần thưởng này.

Song Như vẫn còn đang im lặng thưởng thức.

Đẹp quá!

Đôi con ngươi của nàng lấp lánh, tỏa sáng, vô cùng rung động lòng người.

Ngắm nàng, khoe miệng hần khẽ cong lên. Như nhi thật là đáng yêu! Nàng không biết, chỉ cần nàng cười lên cũng đủ mị hoặc không gì sánh bằng, đừng nói đến là chiếc đèn hoa đăng kia. Nàng đã thích như vậy đương nhiên hần sẽ không phụ lòng nàng, chiếc đèn đó hần sẽ quyết thắng được.

- BUỔI LỄ BẮT ĐẦU.

Một tiếng hô đồng dục vang lên.

- Mời tất cả các thí sinh bước ra phía trước khán đài.

Từng cặp tình nhân dắt tay nhau bước đến mang theo vẻ tự tin phấn chấn đầy mình.

Song Như cũng được bạch y nam tử nắm tay cùng nhau đi đến.

Sau khi mọi người đã an định chỗ ngồi, người chủ tọa cũng là quản gia của Danh gia bước ra giữa đài, tuyên bố thể lệ từng vòng thi:

Vòng 1: Bắn cung.

Mỗi cặp đôi sẽ được cấp một cung tên cùng 3 mũi tên. Ba mũi tên sẽ lần lượt được bắn vào hai mục tiêu ở hai khoảng cách khác nhau là 6m và 8m. Hai mục tiêu đó là hai chiếc đèn hoa đăng khác nhau, được treo ở từng tiêu cự khác nhau. Nam tử phải bắn đứt dây treo đèn, khi đèn rơi xuống thì nữ tử có nhiệm vụ nhặt lấy, không để đèn bị tắt đi ánh sáng. Bắn hụt một mục tiêu thì thí sinh sẽ bị loại khỏi vòng thi. Những chiếc đèn được bắn rơi sẽ thuộc về thí sinh và trong hai chiếc đèn đó sẽ có hai yêu cầu tiếp theo cho hai vòng thi sau.

Vòng 2: Ngẫu phối

Ở vòng này, nữ tử và nam tử sẽ phải thực hiện kết hợp yêu cầu trong chiếc đèn hoa đăng ở mục tiêu 6m.

Vòng 3: Đoạt đèn Như Ý

Yêu cầu ở vòng thi này sẽ ở bên trong chiếc đèn thứ hai.

- Thể lệ đã đọc xong, cặp đôi nào thấy không muốn tiếp tục tham dự có thể rời khỏi để nhường chỗ cho cặp thí sinh khác.

Nghe nói vậy, rất nhiều cặp thí sinh đều lần lượt rời khỏi chỗ ngồi rồi khỏi cuộc thi. Những thí sinh lúc đầu tham dự rất nhiều nhưng sau khi nghe thể lệ thi thì số lượng người tham dự đã vơi đi rất nhiều.

Bên dưới bàn tán, xì xầm to nhỏ không ngớt:

- Sao lại như vậy? Ta nhớ mấy năm trước chỉ có một vòng thi duy nhất thôi mà, năm nay lại có đến ba vòng thi, vòng nào vòng nấy đều rất khó.

- Ta cũng không hiểu.

- Hai người đúng là ngu, các người cứ nhìn chiếc đèn hoa đăng năm nay xem, so sáng với các năm trước như thế nào?

- Quả thật đẹp hơn rất nhiều.
- Không chỉ có đẹp mà còn có giá trị lớn.
- Phải, phải, hèn chi năm nay lại khó như vậy.
- Ta nghĩ chẳng cặp đôi nào thắng nổi đâu, nhất là vòng 1, các khoảng cách quá xa đi.
- Ta lại thấy vòng 2 mới thật là khó, ai cũng biết Diêm tiêu thư cảm kì thi hoa đều tinh thông nên yêu cầu của nàng ấy sẽ rất cao, sợ rằng không ai có thể được lòng nàng.
- Vòng 3 sẽ không biết còn khó hơn cỡ nào....
-

Mọi người lắc đầu tiếc nuối. Chiếc đèn Như Ý năm nay chắc không ai giành được rồi nhưng mọi người vẫn rất háo hức mong chờ nhân tài sẽ xuất hiện chẳng?

Bên chỗ ngồi dành cho thí sinh, các thí sinh cũng lo sợ không kém, cũng lo lắng, sợ sệt rất nhiều.

Song Như cũng không ngoại trừ.

Kiểu này tiêu! Nàng không ngờ cuộc thi này lại khó như vậy nha, chắc là nàng thắng không nổi rồi.

“Hix...hix....đèn Như Ý ời, ta với người không có duyên rồi >< “

Bạch y nam tử và nàng quen biết cũng không được bao lâu, không biết được hẳn có thể thắng nổi hay không nữa nhưng chẳng hiểu sao, trong lòng nàng vẫn vô cùng tin tưởng vào hẳn nên nàng cũng chỉ im lặng suy nghĩ về những vòng thi, cầu trời khẩn phật cho nàng thắng được.

Bạch y nam tử vẫn thái độ bình tĩnh, lạnh lùng như thường ngày.

Theo thói quen, nàng cúi đầu xuống, tay của nàng xiết chặt vào nhau. Đó là biểu hiện lo lắng của nàng.

Đột nhiên, tay nhỏ bé được cầm lấy bởi đôi bàn tay thon dài, trắng nõn của một nam nhân.

Đôi mắt to tròn của nàng ngược lên nhìn.

Là bạch y nam tử đang nắm tay nàng, cái nắm tay đầy ấm áp và vững chắc.

Tìm nàng đập thịch một cái.

Hắn khẽ cười, một nụ cười nhẹ nhàng thoáng ẩn thoáng hiện, lướt qua ấm áp như làn gió xuân.

- Tin tưởng ta.

Nàng ngây ngốc nhìn hắn, vô thức gật đầu.

Cuộc thi cuối cùng cũng bắt đầu, ai nấy đều hồi hộp vô cùng.

Hiện giờ chỉ còn lại vòn vẹn mười cặp thí sinh tham dự.

Song Như cảm thấy nhẹ nhàng vô cùng, dù sao càng ít đối thủ thì càng có cơ hội thắng mà, phải không?

Hai mươi chiếc đèn hoa đăng được treo thành mười hàng, mỗi hàng hai chiếc dành cho mười cặp thí sinh.

Mười cặp đôi đứng theo số thứ tự của mình vào từng hàng, Song Như và bạch y nam tử xếp số 10.

Đã ổn định xong, quản gia Danh gia – Át Ngô nghiêm trang chấp tay sau lưng đứng trên lễ đài phát tay ra hiệu bắt đầu.

Các nam tử cầm cung tên lên, lắp mũi tên vào chuẩn bị giương lên bắn. Nữ tử cầm thanh trúc đứng đợi cho đèn rơi sẽ đến nhặt.

Các mũi tên theo hiệu lệnh bắt đầu lao đi vun vút.

Nam tử bắn huyệt đến hai lần, đến lần ba mới trúng nên chỉ bắn rơi được một chiếc đèn, bị loại.

Nam tử bắn rơi cả hai chiếc trong ba mũi tên, nhưng khi đèn rơi xuống thì bị tắt ánh sáng, bị loại.

Nam tử bắn cả ba mũi tên, cả ba đều trật, bị loại.

Nam tử dùng đúng hai mũi tên, bắn trúng được hai chiếc đèn, được vào vòng trong.

Danh lão gia ngồi trên chiếc ghế gỗ lim sang trọng trên lễ đài, chỉ mỉm cười vuốt râu chăm chú xem, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà bên cạnh.

Đột nhiên, bên dưới mọi người đều la lên:

- TRỜI ƠI TÀI QUÁ...

- KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC.....

- NAM TỬ ĐÓ.....

-

Danh lão gia cũng theo ánh mắt mọi người tập trung nhìn vào vị nam tử trẻ tuổi mà họ đang bàn tán, chỉ thấy hắn dùng đúng một mũi tên bắn rơi cả hai chiếc đèn hoa đăng cùng một lúc.

Khí phách bình thân, ung dung, hành động mạnh mẽ, dứt khoát, nhanh chóng khiến có người còn không nhìn kịp thấy hắn giương cung lúc nào, mũi tên bay đi lúc nào mà chỉ thấy được hai chiếc đèn đã được treo trên thanh trúc được cầm trên tay của một vị nữ tử tuyệt sắc.

Mọi ánh mắt di chuyển từ cây cung của bạch y nam tử đến mũi tên của hắn rồi đến hai chiếc đèn hoa đăng bị bắn rơi và cuối cùng là trên người Song Như. Dân chúng nhao nhao lên để được chiêm ngưỡng nàng.

Bởi vì từ lúc đến đây cho đến khi tham dự nàng cùng đứng chung chỗ với bạch y nam tử, luôn được hắn che chở trong khoảng cách cách hắn chưa đầy một bước chân nên nàng đều bị che bởi hắn, không ai nhìn thấy được khuôn mặt nàng, đến bây giờ mới có thể tận mắt chứng kiến khiến họ không khỏi trầm trồ cảm thán.

Bạch y nam tử sắc mặt khẽ trầm xuống, đặt cây cung vào khay đựng của tỷ nữ đứng bên cạnh rồi tiêu sái bước đến bên cạnh nàng, kéo nàng theo hắn trở về chỗ ngồi.

Dân chúng bên dưới vô cùng tiếc nuối vì chưa ngắm nàng được lâu một chút đã bị bạch y nam tử đó che lại mất rồi.

Danh lão gia vẫn giữ nét ôn hòa, đôi mắt ánh lên vẻ tán dương tài bắn cung của hắn.

Thật ra nàng cũng đang ngỡ ngàng chưa hoàn hồn lại bởi mũi tên của hắn nên tùy ý hắn ôm nàng đến vị trí thì lúc nào cũng không biết.

Sau vòng thi 1, năm cặp thí sinh bị loại, năm cặp thí sinh được bước vào vòng trong, Song Như âm thầm vui mừng.

“Hắc....hắc....đỡ quá!”

Song Như đưa tay gỡ lấy tờ giấy đỏ thấm được treo ở đuôi đèn của chiếc đèn thứ nhất ra, cùng bạch y nam tử xem. Yêu cầu trong mảnh giấy này chính là ngẫu phối trong bốn mục cầm, kì, thi, họa.

Sau khi thảo luận, nàng sẽ múa, hắn sẽ thổi tiêu.

Thật may, thời gian rảnh rỗi ở hoàng cung nàng đã luyện tập chăm chỉ các bài hát Trung Hoa nói về tình yêu thời cổ đại cùng với các điệu múa nàng đã xem trên tivi.

Nói về thổi tiêu, nàng đã có dịp nghe được tiếng tiêu của bạch y nam tử, hay như Tuyệt ca của nàng thổi vậy.

Vòng hai bắt đầu.

Từng cặp thí sinh lại tiếp tục thi thử tài năng cũng trong bốn mục cầm kì thi họa: người chơi đàn, người chơi cờ, người ngâm thơ, người vẽ tranh.

Cuộc thi diễn ra khá vất vả đối với năm cặp thí sinh, ai cũng cố gắng nhưng chưa thấy Danh tiểu thư đang ngồi ở sau màn trướng trên tầng lầu của lễ đài vẫn chưa có dấu hiệu chọn lựa nào khiến các cặp thí sinh cũng cảm thấy áp lực lo lắng miên man.

Song Như lại vô cùng tự tin bởi nàng đã rèn luyện rất kĩ tiết mục múa này ở hoàng cung, được hoàng đế và hoàng hậu khen ngợi không ngớt.

Trước khi nàng thi, bạch y nam tử đã kéo nàng lại, nhẹ nhàng đeo lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một chiếc khăn màu hồng phấn, bên má phải có thêu một bông hoa mẫu đơn đỏ rực yêu kiều.

Nàng chớp chớp mắt thắc mắc, hắn chỉ mỉm cười kéo nàng cùng bước lên lễ đài.

Bên dưới lại một ảo não tiếc nuối, cứ tưởng có thể lại nhìn thấy mỹ nhân chứ, không ngờ....Nhưng dù có đeo chiếc khăn này, mỹ nhan của nàng vẫn như ẩn như hiện càng khiến lòng người si mê.

Màu hàm xuân thủy thanh ba đảo mắt khắp chung quanh, trên đầu cài huyết đơn đẹp rực rỡ, hương kiều ngọc nộn môi yêu diễm, so với hoa đào còn đẹp hơn, nhất nhẵn mày cười mỹ động lòng người. Mím cười hướng đến mọi người, cuối cùng nàng nhìn bạch y nam tử lém lỉnh nháy mắt một cái.

Nhạc khởi!

Vũ bước của nàng thật độc đáo, với thời gian rèn luyện ngày ngày chăm chỉ, điệu múa nàng cũng ngày càng tiến bộ, không ai có đủ kháng cự nổi vũ bước liêu nhân này.

Bạch y nam tử đứng bên cạnh, mỉm cười.

Tiếng tiêu chậm rãi vang lên, đầu tiên nàng tùy bước nhẹ nhàng nhảy, thân mình như nhu liễu chớp lên, nàng hướng trong không trung tung một cái màu hồng dài sa, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị trong tay áo. Mang theo tiết tấu chậm rãi êm dịu nhẹ nhàng của tiếng tiêu, tuyết trắng cánh tay giơ lên, thân mình cũng theo tiếng tiêu vũ động, suối tóc đen dài mượt mà mang theo cảm giác say mê chậm rãi vung, nhảy. Thân mình nàng xoay tròn phối hợp cùng đôi chân nhịp nhàng và cánh tay phần nộn cảm hồng trù khê tung lên, hồng trù cũng theo bước nhảy của nàng xoay tròn xung quanh nàng, hồng y nhẹ phi vũ trong gió, xinh đẹp yêu diễm.

Mọi người đứng bên dưới nhìn không dám chớp mắt, sợ sẽ đánh mất màn biểu diễn tuyệt vời này.

Tiếng tiêu lúc nhẹ nhàng như nước chảy, lúc nhanh như sóng cuộn, điệu múa của nàng cũng theo đó mà uyển chuyển, khéo léo thay đổi linh động.

Chân nhỏ nhẹ nhảy, hồng trù tung lên không trung mang theo nhè nhẹ mùi hoa của huyết mẫu đơn, mùi hoa thấm nhân phế phỉ, theo gió vũ động xoay tròn, hai tay nắm hồng trù, những cánh hoa xung quanh như mưa nhẹ nhàng rơi xuống quanh nàng. Trong mưa hoa, nàng lại xoay tròn vài vòng, tay áo vung lên, hồng y tung bay, suối tóc bay bay, liên tiếp những kỹ thuật tinh mỹ bày ra. Cuối cùng, nở nụ cười nghịch ngợm, nàng tung hồng trù về phía bạch y nam tử, hồng trù quán vào tay hắn, nàng khê kéo, hắn liền theo hướng hồng trù thu về bay đến bên cạnh nàng.

Hắn chỉ sửng sốt một chút liền nhanh nhẹn ôm lấy eo nhỏ của nàng, phi thân bay lên không trung tạo thành một vòng tròn uốn lượn trong mưa hoa vô cùng đẹp mắt rồi nhẹ nhàng đáp xuống lễ đài, kết thúc phần biểu diễn.

Sắc mặt nàng không có gì thay đổi, hô hấp vững vàng, nụ cười khê mở mang theo lúm đồng tiền đáng yêu, cúi đầu cảm ơn, trên mái tóc phiêu nhu có một chút hồng nhạt cánh hoa. Những cánh hoa trên y phục lúc này mới từ từ rơi xuống.

Nhạc dứt, hồng trù thu

Vũ đình, nhân đã si.

Hoa rơi, mỹ nhân cười

Khuynh đảo, vạn chúng sinh

Một trận lời minh thanh âm lòng bàn tay chạm vào nhau.

Tiếng vỗ tay vang lên không dứt.

BÓP.....BÓP.....BÓP....

Tiếp sau đó là vô số tiếng tán dương, khen ngợi.

Một tiểu cô nương nhanh nhẹn chạy đến trước mặt Song Như và bạch y nam tử, cung kính dâng nói:

- Chúc mừng hai vị đã chiến thắng ở vòng thi này.

Bên dưới lại vang lên một tràng pháo tay.

Tiểu cô nương cung kính đưa lên chiếc đèn hoa đăng thứ hai.

Song Như mỉm cười cảm ơn rồi cầm lấy, đưa cho bạch y nam tử.

Hắn nhận lấy, mở ra yêu cầu thứ hai được treo bên trên chiếc đèn rồi đưa cho tiểu cô nương đó đọc.

Tiểu cô nương cầm tờ giấy, đồng dạng đọc to vòng thi cuối cùng.

- VÒNG THI NÀY SẼ ĐƯỢC RA ĐỀ BỞI DÂN CHÚNG.

Bên dưới mọi người vỗ tay hôn hô vui sướng, ai nấy đều nhao nhao lên muốn mình là người được ra đề cho cặp đôi tài sắc này.

Tiểu cô nương lại tiếp tục nói:

- Mời mọi người hãy hô to yêu cầu lên.

Bên dưới đều nhất tề đồng thanh hô to:

- HÔN ĐI.....HÔN ĐI.....HÔN ĐI.....

Song Như choáng váng, bạch y nam tử trầm mặc.

“Chuyện gì vậy? Đây....đây....là thời cổ đại mà? Sao dân chúng ở đây lại bắt ta và hấn thực hiện cái chuyện kinh thiên động địa này trước mặt họ được chứ? Chẳng lẽ ta trở lại thời hiện đại rồi sao? A.....sao kì vậy???”

Bên dưới vẫn hô lên yêu cầu không dứt.

Nàng nhất thời đỏ mặt.

Hix.....sao bây giờ, ngưng chết mắt. Nàng với hấn vốn dĩ đâu phải là tình nhân thật đâu, chỉ là giả để đi thi thôi. Nàng ngại lắm, không làm đâu >~

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngạc Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Bích Quân

Tại thư phòng của Thái Tử phủ:

Nam tử vận lam y từ tốn cầm bút xử lí công việc, nam tử vận thanh y bên cạnh tao nhã cầm tách trà lên ngửi rồi nhấp một ngụm, đặt xuống bàn.

- Đại ca, huynh có chủ kiến gì?

Lam y nam tử nghe vậy, đặt bút xuống nhìn thanh y nam tử, vẻ mặt không còn vẻ bình thản như trước nữa, khẽ nhíu mày nói:

- Phụ hoàng đã phong tỏa mọi tin tức về nàng, đệ cũng biết, ám vệ của chúng ta không thể bằng của người được.

- Như vậy, huynh vẫn chưa thể điều tra thêm tin tức gì về nàng ngoài đêm hôm đó sao?

- Đúng là như vậy.

Thanh y nam tử lúc này đã tức giận, nắm tay siết chặt nhưng không nói gì. Lam y nam tử thấy thế nhẹ giọng nói:

- Đệ bình tĩnh đi, chuyện đâu còn có đâu, ta tin chắc Như nhi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

- Đệ làm sao bình tĩnh được nữa, giờ phút này đã gần mười ngày rồi, vậy mà một chút tin tức về nàng cũng không có, phụ hoàng thì không cho chúng ta biết gì cả, phải làm sao chứ? Đệ không chịu được nữa, đệ phải đi tìm phụ hoàng.

Nói xong, thanh y nam tử lập tức đứng dậy bước ra ngoài.

- Nhị đệ, chính vì người luôn lạnh lùng, thờ ơ với mọi chuyện như đệ nhưng khi nhắc đến nàng, đệ luôn không khống chế được mình nên phụ hoàng mới phải làm như vậy. _ Lam y nam tử vẫn từ tốn nói nhưng đã ngăn được bước chân của thanh y nam tử.

- Tình Hàn, huynh nói đi, chúng ta nên làm sao? _ Thanh y nam tử xoay người lại hỏi.

- Phụ hoàng chắc chắn sẽ có cách, chúng ta cứ chờ đợi đi vậy. Trước tiên, đệ hãy tìm tung tích số ám vệ chúng ta đã phải đi theo bảo vệ nàng xem, có thể sẽ biết được thêm thông tin gì đó. Còn ta sẽ tiếp tục giúp phụ hoàng một tay xử lí quốc sự để người có thời gian điều tra tung tích của nàng.

- Được. _ Thanh y nam tử phi thân biến mất.

Thái tử Âu Dương Tình Hàn khẽ lắc đầu. Nhị đệ của hắn không ngờ khi luyện ái lại mất bình tĩnh đến vậy sao? Lại khẽ cười chính mình. Chính hắn cũng đâu khác là bao.

z10573842

- Haha.....cảm ơn nhiều, lần sau có mối khác nhớ mướn bọn ta tiếp nha. _ Một đám người vừa nói vừa cảm ơn rồi rít một nữ tử vận tử y.

Nữ tử cũng vô cùng vui vẻ cùng hai nam tử phát tiền cho những người đó. Vẫy vẫy tay chào tạm biệt, nữ tử quay sang nói với hai nam tử:

- Coi như các người lần này làm đúng.

- Còn phải nói sao, haha. ... _ Hai nam tử đắc ý cười.

Nữ tử đột nhiên nghiêm mặt lại:

- Hai người các người cũng phải cẩn thận, đừng để công tử phát hiện nếu không là chết cả đám. Công tử đã nghiêm cấm chúng ta xen vào việc của công tử rồi.

Một nam tử cười xòa:

- Ai da. ... người cứ yên tâm, công tử đang hạnh phúc với tiểu mỹ nhân rồi, còn đâu mà để ý đến chuyện này nữa chứ phải không lão đại. _ Nói xong hất mặt, huýt vai nam tử đứng bên cạnh cười gian.

- ĐÚNG. ...RỒI...HẮC HẮC.... _ Cả hai nam tử cùng nói cùng cười khoái chí.

- Ba người các người thật quá đáng, quên cả ta rồi sao? _ Từ xa vọng lại tiếng nói thanh thanh của một nữ tử.

Ba người đang đứng đây lập tức xoay lại cùng tập trung nhìn về hướng phát ra tiếng nói đó, cùng nhìn nữ tử đang tiến lại gần.

- Ủầy... chúng ta làm sao quên nhị chủ tử được chứ? _ Lão đại nói.

Lão nhị nhanh nhẩu đáp lời:

- Phải rồi phải rồi, chúng ta đang nhắc đến người đây mà phải không lão tam?

Từ Thanh trừng mắt nhìn hần rồi quay qua nhìn mỹ nhân đã đến trước mặt ba người vui vẻ nói:

- Chuyện lần này, thật cảm ơn nhị chủ tử rất nhiều. _ Vừa nói vừa chấp tay cảm tạ.

- Các người sao cứ gọi là chủ tử. Ta đã nói rồi, nếu không có mẫu thân của ta ở đây thì chúng ta cứ xưng hô bằng hữu đi. _ Mây đẹp khẽ nhủ lại, hờn giận nhìn ba người.

- Ai...ai... người đừng giận, là bọn ta lỡ lời thôi. _ Lão nhị cười hề hề nói.

Mỹ nhân hừ một tiếng, oán trách nhìn ba người:

- Chỉ vì các người mà năm nay đến lễ hội Lưu Nguyệt Đăng này ta phải tốn thật nhiều ngày mới thiết kế ra chiếc đèn Như Ý đẹp như vậy, còn có các vòng thi cũng phải khó hơn đề loại nhanh các đối thủ cho hần, làm dân chúng oán giận ta, vòng thi cuối còn phải làm theo ý của các người, hần lại chẳng biết ơn mà chỉ biết ôm giai nhân đi về, hừ...uổng công ta...

Đúng là mỹ nhân, ngay cả oán trách cũng xinh đẹp như vậy khiến hai tên nam tử chỉ biết cười trừ chỉ có Từ Thanh bình tĩnh giải thích:

- Aiz... chúng ta là lén lút làm việc, đại chủ tử làm sao biết được a, người không thể trách hần được.

Lúc này hai tên nam tử mới gạt đầu lia lịa phụ họa.

- Hừ... được rồi. Ta về trước đây.

Loáng cái, mỹ nhân lại yếu điệu trở về.

Mỹ nhân này không ai khác chính là Danh tiểu thư của Danh gia – Danh Phát.

z10573842

Song Như và Bạch y nam tử vừa trò chuyện vui vẻ vừa nắm tay nhau trở về tửu quán. Trên đường đi, người dân đã dần thưa bớt, không còn nhộn nhịp như lúc trước nữa, hần là vì cuộc thi đoạt đèn Như Ý đã kết thúc.

Về đến tửu quán, Song Như tung tăng chạy đến quầy thu ngân – nơi làm việc của Từ Thanh để khoe chiếc đèn Như Ý xinh đẹp. Nàng lú lú như chim nhỏ kể cho Từ Thanh nghe quá trình chiến thắng chiếc đèn, Bạch y nam tử tài giỏi ra sao, tất tần tật đều kể hết, vô cùng phấn khởi khiến không khí vốn yên ắng trong tửu quán cũng trở nên sôi nổi hơn.

Từ Thanh âm thầm cao hứng, chủ tử nhà nàng đã gây được ấn tượng rất tốt với công chúa rồi. Chủ tử của nàng mà, sao mà không tài giỏi được chứ.

Kể xong hết, Song Như tạm biệt mọi người rồi cùng Bạch y nam tử nắm tay bước lên lầu. Bên dưới, chỉ cần ai có mắt đều trở ra ngoài. Chủ tử của họ không những mỉm cười sáng lạn mà còn cùng tiểu công chúa nắm tay, tiến triển có vẻ thuận lợi lắm đây. Tất cả thầm cười gian.

Aiz...nhưng mà ngày mai chủ tử phải cùng công chúa trở về rồi, họ thật là luyến tiếc a, không thể giữ được nàng ở lại cạnh chủ tử được nữa rồi...

Vẫy tay chúc ngủ ngon với bạch y nam tử xong, Song Như vào phòng của nàng, đóng cửa lại, cẩn thận treo chiếc đèn lên giá treo rồi thay bộ tắm y màu hồng nhạt chuẩn bị đi ngủ. Vừa thay nàng vừa hát nghêu ngao, vô tình đưa mắt ra cửa sổ, nàng chợt nhớ ra một chuyện.

HÔM QUA NÀNG ĐÃ THẤY GHOST A.....

Oaoa....làm sao đêm nay nàng dám ngủ đây?

Run rẩy cố gắng thay xong y phục, nàng chầm chậm tiến đến, nhắm mắt đóng cửa sổ thật nhanh rồi chạy ngay đến giường nằm xuống trùm chăn kín mít chỉ còn chừa đôi mắt, lo lắng quan sát xung quanh vừa thầm chấp tay cầu nguyện: “Phật Tổ Như Lai, Quan Thế Âm Bồ Tát, Tôn Ngộ Không...phù hộ cho con được bình yên, không phải gặp những điều kinh dị nữa....nam mô a di đà Phật....”

Tuy là đã cầu nguyện nhưng nàng vẫn còn sợ, không thể chợp mắt được...

Suy nghĩ một lát, nàng quyết định xốc chăn lên đi tìm Từ Thanh tử. Bình thường tử ấy rất tốt với nàng, mong là tử ấy chịu ngủ chung với nàng, hix...hix...

Cùng lúc đó, ở một căn phòng vẫn còn sáng ánh đèn, một nam tử đứng xoay lưng về phía ba người đang quỳ bên dưới lạnh lùng vẫn:

- Là ai?

Vẫn là nữ tử trả lời:

- Bẩm chủ tử, đó là...tam chủ tử.

Im lặng trong chốc lát, nam tử phát tay cho cả ba người lui xuống, không nói bất cứ lời nào. Điều này làm cho Từ Thanh càng thêm lo lắng cho tam chủ tử, dù nàng có muốn giúp tam chủ tử cũng e rằng rất khó khăn, tam chủ tử đã chọn không đứng người.

z10573842

- Tại sao lại im ắng như vậy? Từ quán đêm nay đều ngủ sớm như vậy sao?

Song Như dò dẫm bước xuống lầu, đi tìm Từ Thanh.

Aizz....một vấn đề hết sức quan trọng, đó là nàng không biết phòng của Từ Thanh ở đâu, phải làm sao đây?

Các phòng đều đã tắt đèn đi ngủ hết rồi, cửa cũng đóng chặt, nàng không biết phải tìm ai để hỏi nữa. Cứ mò mẫm trong đêm như vậy cũng không phải cách hay, nàng sợ a.

Thất vọng lui thui trở về phòng, nàng tuy không dám tắt đèn nhưng mà vẫn không dám đi ngủ a. Thu mình vào một góc, nàng lại ôm chân, trùm chăn kín mít nhìn đảo đảo xung quanh, không dám đi ngủ.

Bỗng có một tiếng động

Aaaaaaaaaa.....

Tiếng bước chân vội vã đẩy cửa phòng nàng bước vào.

Bạch y nam tử nhìn thấy nàng đang ôm chân la lên, hấn lập tức đi đến ngồi xuống bên cạnh, lo lắng hỏi:

- Như nhi, làm sao vậy?

Nàng lắp bắp kinh hãi nói:

- Hình như.....có.....ma.....

Tay nàng vẫn ôm chặt mặt, không dám mở mắt ra nhìn. Tuy vậy nàng vẫn biết là ai đang ở bên cạnh nàng.

Hắn nhìn đến góc tủ nơi nàng chỉ tay, đi đến xem xét rồi quay trở lại:

- Như nhi, đó chỉ là con chuột thôi.

Bình thường thì những tiếng động này, nàng cũng chẳng sợ hãi gì vì gan nàng rất to nhưng mà vì đang ám ảnh chuyện tối qua nên nghe tiếng động gì nàng cũng nghĩ là ma hết, vô cùng sợ hãi. Nghe hắn nói đó là chuột nên nàng cũng tạm hòa hoãn chút ít, bỏ tay xuống không che mắt nữa, đáng thương nhìn hắn.

- Làm sao vậy Như nhi?

Điều bộ của nàng thật giống như thỏ con, đôi mắt to tròn long lanh đáng thương nhìn hấn nhưng lại chẳng dám nói gì cả. Hấn nhủ mày nhìn khắp một lượt căn phòng này. Cửa sổ đóng rất chặt, rèm lại được vén lên trên, không để rủ xuống, ba cây đèn được thắp lên để khắp phòng. Nhìn lại nàng, nàng đang quần xắn kín mít, ngồi thu lu vào một góc, đôi mắt luôn sợ sệt nhìn quanh và giờ thì đang đáng thương nhìn hấn, không hiểu nổi hấn bỗng nhiên muốn cười. Tiểu công chúa gan dạ không sợ trời không sợ đất của hấn đây sao?

Hấn cố gắng kìm nén khỏi bật cười, ôn nhu hỏi nàng:

- Nàng không ngủ được sao?

Gật đầu.

- Ta đứng bên ngoài canh cửa cho nàng ngủ nhé?

Lắc đầu.

Nàng nghĩ nếu hấn đứng bên ngoài thì ma sẽ từ cửa sổ xông vào bắt nàng đi, hấn làm sao vào cứu kịp chứ. Phòng không có người thì nàng vẫn sợ lắm, hix....

- Như vậy....ta sẽ ngồi canh trong phòng nàng?

Lại lắc đầu.

Đêm hôm khuya khấp là lúc đi ngủ của người ta, nàng lại bắt người ta ở bên cạnh giường mình thức để canh cho mình khỏi sợ, sao nàng đồng ý được, phiền hấn lắm a.

Hấn khẽ cười. Nhắc đến ma, nàng sợ đến như vậy sao? Ngay cả hấn đứng bên ngoài canh cửa nàng cũng vẫn bất an. Nhưng dù vậy vẫn lo nghĩ cho hấn sợ hấn vì nàng mà không ngủ. Nàng nào biết, hấn vì nàng mà rất nhiều lần đều không thể ngủ được, những ngày được ở cạnh nàng hấn mới biết một giấc ngủ ngon có tư vị thế nào. Dù có phải vì nàng mà không ngủ cả đời hấn vẫn nguyện ý.

Thấy hấn nhìn mình nghi vấn, nàng đành lấy hết dũng khí rụt rè nói:

- Huynh....ngủ....ở đây...được không. Ta....ngủ dưới đất, huynh ngủ....trên giường.

Nói xong lập tức cúi mặt xuống. Nàng rất là ngại nha. Nhờ một nam tử ở chung phòng còn theo ngủ giúp mình như vậy, quả thật nàng không biết lấy đâu ra dũng khí nữa nhưng mà nàng phải hi sinh thôi, nếu không chắc chắn nàng sẽ không thể ngủ được đâu, mà nàng lại cần ngủ vô cùng. Chỉ cần một đêm không ngủ, nàng sẽ nhức đầu lắm, mà ở đây lại chẳng có thuốc gì trị nhức đầu, nàng không muốn uống thứ thuốc đắng ngắt kia đâu.

Hấn hơi ngần ngại ra một chút. Im lặng trong chốc lát, hấn nói:

- Nàng cứ ngủ giường đi, ta sẽ ngồi bên cạnh.

- Nhưng mà.....

- Không sao cả, ngoan ngủ đi.

Nói rồi hấn túm nàng ra khỏi đồng chăn bông, để nàng nằm ngay ngắn trên giường, cẩn thận kéo chăn lại rồi nói:

- Ngủ ngon.

Nói xong đi thổi tắt bớt đèn, đến chiếc bàn đối diện giường nàng, tao nhả ngồi xuống, thuận tiện cầm cuốn sách lên đọc.

Nàng vẫn mở mắt nhìn chằm chằm hấn, không ngăn cản hành động của hấn. Quả thực nàng mỏi lưng lắm rồi, cứ ngồi ôm chăn hoài như vậy cũng không thể duy trì được lâu. Đặt lưng lên giường êm ái thật khỏe ghê. Có hấn trong phòng nàng vô cùng an tâm, quyết định nhắm mắt ngủ.

Một lúc sau.....

Nàng vẫn ngủ không được.

Cứ nghĩ đến cảnh hấn phải ngồi đó suốt không được ngủ vì nàng còn nàng thì ngon lành ngủ, nàng không thể chợp mắt được. Nàng đưa mắt sang chiếc bàn thấy hấn vẫn còn ngồi đọc sách, tư thế vẫn vậy chưa hề thay đổi. Là sợ nàng sẽ lo lắng hấn mệt sao?

Lại lấy hết dũng khí, nàng ngồi dậy, khẽ gọi hấn:

- Huynh....qua đây ngủ chung đi. Dù sao ta cũng rất bé, chiếm cũng ít giường lắm, cũng.....đủ cho hai người nằm a. _ Nói xong ngốc nghếch cười.

Hix....ngại quá đi mất >_

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngâm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thỏ Con

Đi đường mệt mỏi rồi gần hết một ngày, nàng uể oải lết về Huyết Đơn điện cùng Tiểu Thuận Tử. Bỗng nhiên, mắt nàng sáng lên chạy ngay vào điện.

- Tiểu Vi! _ Nàng kích động cầm chặt tay Tiểu Vi hỏi.

Tiểu Vi đang dọn dẹp phòng, nghe thấy tiếng nàng liền quay phắt người lại, thấy nàng liền ôm chầm lấy, nước mắt đầm đìa nói:

- Huhu... cuối cùng em cũng được gặp công chúa rồi. Từ cái ngày chia tay ở thôn trấn đó, em cứ lo lắng mãi mà không yên, sợ công chúa xảy ra chuyện gì thì em không sống nổi quá.

- Em về được đây bằng cách nào? _ Nàng vừa vỗ lưng dỗ dành Tiểu Vi vừa hỏi.

- Thái tử Gia Kinh Dương vì lo tìm kiếm công chúa nên không để ý đến em, em liền tự mình bỏ trốn về. Trên đường về thì tá túc vào một nhà người dân gần đó, không ngờ gặp được ám vệ Y Kiểm của hoàng thượng phái theo bảo vệ công chúa đang bị thương nên khi hần bình phục đã mang em về theo. Em lo cho công chúa chết đi được nhưng không biết làm gì, chỉ biết kể hết tình hình cho hoàng thượng nghe.

- Ngoan! Không có chuyện gì đâu, ta đã an toàn trở về rồi nè.

- Công chúa không biết đâu. Khi nghe tin này, đây là lần thứ hai em thấy hoàng thượng tức giận như vậy đó.

- Phụ hoàng lo lắng cho ta như vậy sao? _ Nàng cảm động vô cùng.

Tiểu Vi gạt đầu lia lia rồi nói tiếp:

- Không chỉ có hoàng thượng mà còn có thái tử và nhị vương gia cũng vô cùng nóng ruột, định đích thân đến hỏi tội thái tử Gia Kinh Dương và tìm kiếm công chúa nhưng đều bị hoàng thượng cản lại hết. Tam vương gia thì vẫn đang du ngoạn nên chắc chưa biết gì về chuyện này.

Nàng “Ừ” một tiếng rồi im lặng.

Nếu như hôm đó nàng chết, nếu như lúc đó không có Bích Quân ca ca thì người thân nàng sẽ ra sao đây? Chiến tranh sẽ xảy ra chăng? Nàng không dám tưởng tượng nổi. Đến bây giờ nàng vẫn chưa thể biết được là ai ám sát nàng và với lý do gì. Đến nơi này, kẻ thù của nàng không phải không có nhưng có đến nỗi muốn lấy mạng nàng như vậy không? Nhưng cũng chưa chắc đó là kẻ thù của nàng, có thể là kẻ thù của thái tử Gia Kinh Dương hoặc là phụ hoàng, muốn mượn cơ hội lần này gây sát mẻ tình hữu nghị giữa hai nước.

Nàng mệt mỏi quá, không muốn nghĩ tiếp nữa...

- Tiểu Vi, em đi nghỉ ngơi đi.

Nói rồi nàng vào phòng, đi ngủ. Tiểu Vi đứng ngẩn một hồi rồi nhẹ nhàng khép cửa lại đi ra ngoài.

Nói đi ngủ chứ thực chất nàng nào ngủ được. Cứ nghĩ đến những chuyện tranh đấu cung đình, nàng lại mệt mỏi. Số phận nàng dường như đã được định sẵn như vậy rồi, nàng chỉ biết an phận chấp nhận thôi, không muốn gây bất cứ một ảnh hưởng nào đến đất nước Âu Dương quốc mà nàng quý này nhưng đó cũng không phải do nàng quyết định. Cứ nghĩ đến khi về lại hoàng cung, nàng sẽ rất vui chứ nhưng mà nghe Tiểu Vi nói sơ lại tình hình những ngày nàng mất tích, nàng không thể vui được.

Lúc nói chuyện với phụ hoàng và mẫu hậu, nàng cũng rất thành thực kể hết đầu đuôi sự việc nhưng còn tên của bạch y nam tử, nàng không thể nói và phụ hoàng cũng không có ý muốn dò hỏi nàng. Dù Bích Quân ca không nói nhưng nàng có thể nhận ra, hẳn không muốn để lộ thân phận của mình, vì vậy nàng chọn cách im lặng và giấu kín.

Trầm mèn nhìn trần nhà, nàng thất thần suy nghĩ rất lâu sau đó thì nhắm mắt ngủ.

Ngồi bật dậy, nàng ngủ không được, chính xác là vì sợ ma mà không dám ngủ.

Nàng quyết định mở cửa đi ra ngoài kiểm Tiểu Vi... nhờ ngủ cùng.

Mới mở cửa ra nàng ngạc nhiên thì thấy một chiếc giỏ đan bằng mây được bao bởi vài bông màu hồng xinh xắn.

Nàng chớp chớp mắt nhẹ nhàng cầm lên.

Bỗng nhiên bên trong chợt động làm nàng hốt hoảng xem tí nữa là làm rơi chiếc giỏ. Từ bên trong chiếc giỏ, một vật gì đó màu trắng trắng lo lo ra khỏi

chiếc khăn trùm màu hồng. Cái đầu nhỏ nhắn cọ cọ chiếc khăn rồi chui ra.

- OA~~~~ CON THỎ TRẮNG ĐÁNG YÊU QUÁ~~~~

Nàng kích động đem chiếc giỏ vào trong phòng đặt trên bàn, vén chiếc khăn lên ôm con thỏ ra.

Là một con thỏ con lông trắng như bông với đôi mắt đỏ đỏ hồng hồng cùng chiếc mũi hơi ươn ướt. Thỏ con giương đôi mắt long lanh như có nước bên trong nhìn nàng, mấy sợi râu hai bên má khẽ động đậy.

Nàng thích thú sờ sờ đầu thỏ con, vuốt vuốt bộ lông mềm mại của nó làm nó rất sáng khoái, mắt muốn lim dim như buồn ngủ làm nàng khẽ cười một tiếng.

“Thỏ con này là của ai nhỉ?”

Nàng thử lục lọi một chút bên trong chiếc giỏ xem còn món gì khác không thì nàng phát hiện ra cuộn giấy.

Nàng mở ra xem, mắt mở lớn.

Trong tranh là một nữ nhân đang nằm nghiêng trên chiếc giường mềm mại, khoe miệng nàng khẽ nhếch. Nữ nhân này tuy đang ngủ nhưng vẫn rất đẹp. Làn mi cong cong, mũi cao thon, môi hồng chúm chím. Quả là một mỹ nhân! Mỹ nhân vận một bộ y phục màu hồng phấn, trên mái tóc cài một bông hoa huyết mẫu đơn vô cùng đẹp đẽ, yêu kiều, trên tay ôm một chú thỏ trắng.

Sao nàng cảm thấy mỹ nhân này quen quen.

Aaa.....chẳng lẽ là nàng sao?

Lại nhìn xuống bên dưới.

Không có kí tên, chỉ có một nhánh trúc xanh mảnh khảnh.

Là Bích Quân ca sao?

Bất chợt nàng mỉm cười. Nàng đã hiểu ra dụng ý của huynh ấy rồi.

Vui vẻ ôm bé thỏ cùng lên giường, nàng an tâm chìm vào giấc ngủ.

tải xuống (2)

- Nhi thần tham kiến phụ hoàng. _ Thái tử Âu Dương Tĩnh Hàn và nhị vương gia Âu Dương Tĩnh Tuyết cùng nói.

Hoàng đế phát tay ý bảo cả hai ngồi xuống.

- Các con là đến tìm Như nhi? _ Hoàng đế từ tốn hỏi.

- Đúng là vậy ạ. _ Tĩnh Hàn nói.

- Như nhi có về mệt, lúc này chắc vẫn còn đang ngủ, ngày mai các con hãy đến thăm.

- Phụ hoàng có biết hấn là ai không? _ Tĩnh Tuyết hỏi.

- Như nhi không muốn nói, ta cũng không ép nhưng các con hãy âm thầm điều tra thân phận của hấn cho ta. Một người bí ẩn như hấn tại sao có thể quen và cứu Như nhi đây? Có thể hấn có âm mưu gì đó. Chỉ mong là ta nghĩ sai.

- Nhi thần đã rõ.

- Tình hình Liêu quốc như thế nào rồi?

- Theo tin tức điều tra được, thái tử Gia Kinh Dương có thể đã biết được tin tức Như nhi trở về. Nhi thần nghĩ hấn sẽ đến viếng thăm Âu Dương quốc của chúng ta sớm thôi. Phụ hoàng định xử trí như thế nào?

Hoàng đế gật đầu rồi lạnh lùng nói:

- An nguy của Như nhi là quan trọng nhất. Ta sẽ không để yên cho chuyện thất trách này của hấn. Các con hãy về phái người điều tra tiếp đi.

- Chúng nhi thần cáo lui.

tải xuống (2)

Liêu quốc

- Bẩm thái tử, đã có tin tức của công chúa Song Như.

Thái tử Gia Kinh Dương đang xem bản đồ quân sự, nghe vậy lập tức bỏ xuống, kích động liền đi đến trước mặt tên thị vệ vừa nói hỏi:

- Bây giờ nàng đang ở đâu?

- Đã về Âu Dương quốc và đang ở hoàng cung.

- Được. Ngươi cho người chuẩn bị, ngày mai chúng ta xuất phát sang Âu Dương quốc, ta muốn gặp nàng ngay lập tức.

Tên thị vệ ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Thái tử, còn chuyện loạn đảng... thì sao ạ?

- Chuyện đó ta đã giải quyết rồi, còn lại vài tên lâu la, cứ để phụ hoàng của ta xử lý.

Nói rồi phát tay cho thị vệ lui ra, hân vui về vợ và chuẩn bị một ít đồ để ngày mai xuất phát rồi đến gặp hoàng đế Liêu quốc bẩm báo một chút tình hình.

tải xuống (2)

Ngủ một giấc không ngờ lúc thức dậy đã là sáng ngày hôm sau, Song Như vuốt vuốt bộ lông mềm mại của thỏ con bật cười.

Thỏ con ham ngủ, bây giờ vẫn chưa dậy. Thấy vậy nàng đắp chăn cho thỏ con rồi đi vệ sinh cá nhân rồi ra ngoài thỉnh an hoàng thượng và hoàng hậu một chút thì đi dạo hoa viên cùng Tiểu Vi.

Trong suốt những ngày nàng rời khỏi, những sự kiện xảy ra trong hoàng cung đều được Tiểu Vi kể hết, nàng chỉ việc ngồi nghe.

Chống cằm phóng mắt ra xa một chút, mắt nàng lim dim

“Tiểu Vi có cần phải kể hết tất tần tật mọi việc như thế không ạ? Từ nô tài cho đến hoàng thượng, chỉ cần nàng biết cái gì đều kể hết một loạt.”

- Nô tỳ tham kiến thái tử, tham kiến nhị vương gia.

Cả hai phát tay ý bảo nàng lui ra.

Bị giọng nói của Tiểu Vi làm thức tỉnh, nàng mở mắt sưng mù ra nhìn.

Hai người đang đứng trước mặt nàng và cười sáng lạn vô cùng vui vẻ còn ai khác ngoài thái tử Âu Dương Tĩnh Hàn và nhị vương Âu Dương Tĩnh Tuyệt.

Nàng kinh hi nhảy dựng lên, chạy đến trước hai ca ca yêu quý của nàng, ôm chầm hai người kích động nhảy lên.

- OA~~ HAI CA CA ĐẾN TỪ KHI NÀO A?

Cả hai mỉm cười, chưa vội trả lời nàng mà vẫn ôm chặt nàng chưa buông ra. Bọn hân rất nhớ nàng!

Thái tử Âu Dương Tĩnh Hàn vuốt vuốt đầu nàng nói:

- Bọn ta đến cũng chưa lâu, thấy nàng đang ngủ nên không nỡ đánh thức, không ngờ Tiểu Vi đã tỉnh mắt nhìn thấy bọn ta rồi.

- Hi hi, Tiểu Vi nói nhiều quá khiến mọi người buồn ngủ chút thôi. Hai ca ca đã ăn sáng chưa? Chúng ta cùng ăn luôn nhé.

- Được.

Nói rồi cả hai cùng ngồi xuống.

Song Như chớp chớp mắt ngạc nhiên. Nàng cứ nghĩ hai ca ca sẽ ngồi ở đây ghế đối diện nàng chứ, không ngờ lại thành một người bên trái, một người bên phải, nàng ngồi giữa???

Tiểu Vi mang điểm tâm cùng trà trở về, thấy cảnh này hơi ngớ ra một chút rồi liền đem đồ đặt lên bàn, che miệng cười tủm tỉm rồi rời đi.

Tĩnh Hàn và Tĩnh Tuyệt không nhanh không chậm từ tốn gấp thức ăn cho nàng, nàng cũng không nói gì, cúi đầu ăn ăn ăn...

Cả ba trò chuyện vui vẻ rồi tạm biệt nhau, nàng trở về Huyết Đơn điện.

Trên đường trở về nàng phân vân suy nghĩ, nàng cứ tưởng hai ca ca sẽ đến hỏi nàng về lai lịch của Bích Quân ca, không ngờ chỉ là hỏi thăm nàng trong thời gian qua sống có tốt không, ăn uống có đầy đủ không? Chắc là hai ca ca không muốn làm nàng khó xử chăng? Phụ thân cũng vậy. Hi...đúng là

không ai bằng người thân, ai cũng hiểu nàng hết, vui ghê!

Về ôm bé tỏ yêu yêu, nàng lại bắt giác nhớ về Bích Quân. ...

tải xuống (2)

- Chiêu Ly, người lại muốn làm gì? _ Giọng nói vô cùng lạnh lùng, ầm ầm sự tức giận vang lên.

Nữ tử tên Chiêu Ly oán giận, nói:

- Muội có làm gì đâu, ai biết nàng ta lại nhát gan như vậy chứ? _ Chiêu Ly bĩu môi, mỉa mai.

Nàng còn chưa đủ trút giận đâu. Cứ tưởng nhị sư huynh đi đâu, không ngờ suốt mấy ngày nay đi chung với ả công chúa đó. Tưởng mạo bình thường, có gì đặc biệt để nhị sư huynh thích chứ, đã vậy còn nhát gan như thỏ đẻ, chẳng có gì sánh bằng nàng cả. Nhị sư huynh quen ả khi nào, tại sao nàng lại không biết chứ? Đáng giận! Hôm đó nàng muốn làm cho ả sợ chơi, không ngờ lại giúp ả tiện nghi, còn làm cho nhị sư huynh đến bồi ả ngủ nữa chứ. Đúng là tiện nhân không biết xấu hổ mà! Nghĩ đến là tức chết đi được!

- Ta không cho phép người đụng đến nàng, nhớ rõ chứ? _ Giọng nói toát lên lạnh như băng, mắt kiên nhẫn.

Chiêu Ly giậm chân, giãy nảy:

- Muội chỉ hù nàng ta một chút thôi mà, sư huynh có cần tức giận thế không chứ? Nàng ta có gì để huynh thích chứ?

- Ta không muốn nhắc lại lần thứ hai, lần này ta bỏ qua, đừng để ta phải quyết tuyệt trừng phạt người.

Nói rồi bạch y nam tử phát tay áo bỏ đi, để lại Chiêu Ly phẫn nộ, hai mắt như có lửa phừng phừng bốc cháy.

- Huynh vì ả ta mà đối xử với ta như thế sao? Ta sẽ đi méc mẫu thân biết chuyện này xem huynh còn có thể gặp được ả nữa hay không? Hừ.

Đột nhiên, bên cạnh Chiêu Ly xuất hiện ra ba người, một nữ hai nam.

- Chúng thuộc hạ tham kiến tam chủ tử. _ Cả ba chấp tay thụp lạy.

- Đứng lên đi, có chuyện gì? _ Chiêu Ly phát tay, trừng mắt hỏi.

Từ Thanh đi tiên phong, nhỏ nhẹ nói:

- Tam chủ tử cũng biết, nhị chủ tử rất để ý đến nàng công chúa đó, chủ tử không nên chọc giận nhị chủ tử.

- Biết ngay là các người đến vì chuyện này mà. Ta ghét nàng ta, vì cái gì lại được sư huynh thích chứ, ta không cam lòng. _ Chiêu Ly hừ một tiếng, tức giận nói.

- Kì thật, nếu chủ tử tiếp xúc với nàng sẽ thấy, nàng rất dễ thương.

- Cảm miệng cho ta! Ta cảm các người khen ả trước mặt ta. Tiện nhân đó chẳng có cái gì tốt đẹp cả.

Từ Thanh khẽ liếc hai tên nam tử kia, ra hiệu.

Kiết Phích – đại thuộc hạ của bạch y nam tử đứng ra giảng hòa:

- Xin chủ tử bớt giận, chúng thuộc hạ không nói, chỉ mong chủ tử đừng động đến tiểu công chúa đó, nhị chủ tử sẽ không vui, chủ tử cũng sẽ gặp chuyện không may.

- Hừ. ...ta mà sợ sao. ả mà là công chúa cái gì? Chỉ là một tiện nhân được cầu hoàng đế nhặt về phong làm công chúa thôi.

- Dù sao bây giờ nàng ấy cũng đã là công chúa, chức vị cao quý, chủ tử cũng không nên đụng đến, làm ảnh hưởng đến Hắc Lệ cung của chúng ta.

- Mẫu thân ta chẳng sợ đâu, ta phải đi nói cho mẫu thân biết chuyện này.

- Chủ tử.

Cả ba chưa kịp nói hết câu đã thấy Chiêu Ly phi thân biết mất.

- Bây giờ chúng ta phải làm sao? _ Từ Thanh nhíu mày nhìn hai nam tử kia.

- Chuyện này nếu đến tai của Cung chủ thật sự là rất nguy hiểm cho chủ tử của chúng ta. _ Kiết Phích lo lắng.

- Chúng ta cũng không thể ngăn cản nàng ta. _ Kiết Lịch lắc đầu.

- Ta phải đi báo cho chủ tử biết ngay. _ Từ Thanh nói xong lập tức đi tìm bạch y nam tử.
- Này lão đại, ngươi nghĩ sao? _ Kiệt Lịch hát vai Kiệt Phích hỏi.
- Tam chủ tử đã yêu thích chủ tử của chúng ta từ lâu nhưng chủ tử luôn lãnh đạm, lần này lại xuất hiện một tiểu công chúa khiến chủ tử của chúng ta động tâm, đương nhiên nàng ta sẽ không dễ yên rồi.
- Ngươi cũng biết, cung chủ....
- Ta biết nhưng chúng ta làm sao ngăn cản được nàng ta chứ?

Cả hai bất lực lắc đầu than vãn.

tải xuống (2)

- Chủ tử. _ Từ Thanh xuất hiện, đứng phía sau bạch y nam tử.
- Có chuyện gì?
- Bẩm chủ tử, tam chủ tử....đang đi tìm cung chủ.
- Ta đã biết.

Từ Thanh ngạc nhiên ngẩng phắt đầu lên nhìn hấn.

- Chủ tử đã biết?
- Phải.
- Vậy tại sao không.....?
- Sớm muộn gì sự phụ cũng sẽ biết, có muốn giấu cũng không được. Cứ để nàng ta đi. Lui xuống đi.

Thoắt một cái, Từ Thanh đã biến mất.

Bạch y nam tử lãnh đạm ngược lên nhìn trời, đôi mắt đen tuyền chứa đầy tịch mịch, những chiếc lá trúc nhẹ nhàng rơi, thoáng qua khuôn mặt đeo mặt nạ bạc.

“Vẫn biết là không thể, có sao không thể buông?”

tải xuống (2)

- Công chúa, con thỏ này của ai tặng vậy ạ? _ Tiểu Vi hiếu kì ngấm ngấm nhìn nhìn thỏ con đang cuộn mình ngủ say sưa.
- Bí mật nha, hắc hắc..... _ Song Như cười vui vẻ.
- Là thái tử hay nhị vương gia tặng vậy công chúa?

Nàng lắc lắc ngón tay, cười khoái trá.

- Công chúa.....nói đi mà....
 - Không nói được. Mà nè....tại sao em lại nghĩ là hai ca ca tặng ta a? _ Nàng chớp mắt ngạc nhiên.
- Giờ vẫn chưa đến sinh nhật nàng mà, hai ca ca sao tặng quà cho nàng được chứ. Biết nàng mắt ngủ nên Bích Quân ca mới tặng nàng nha.
- Công chúa thật không biết sao? _ Tiểu Vi còn kích động hơn cả nàng, quay phắt sang nhìn nàng hỏi.
 - Làm sao ta biết được chứ?
 - Hai ca ca của công chúa rất để ý công chúa mà.
 - À.... _ Nàng chợt tỉnh ngộ. – Đó là vì ta là muội muội, hai huynh ấy là ca ca của ta, để ý ta, tốt với ta là chuyện bình thường mà.
 - Không phải chuyện đó đâu. Từ trước đến giờ em chỉ thấy thái tử và nhị vương gia đối tốt với một người như vậy a.
 - Sao em biết?

Tiểu Vi ưỡn ngực, e hèm một cái, hắng giọng khi thể bưng bưng nói:

- Em đã vào cung từ nhỏ, mọi việc trong cung có gì mà em không biết chứ. Hai vị ấy ngoài công chúa ra, đối với các công chúa khác đều không khác gì người dung cả. Ngoài tình cờ chạm mặt ra thì gật đầu chào hỏi vài tiếng thì không có bất cứ hành động hay lời nói gì khác cả, nhất là nhị vương gia a.

Nàng xoa cằm, trầm tư:

- Thật vậy sao?

- Em chắc chắn a. _ Tiểu Vi gật đầu cái rụp.

Nàng cười bí hiểm nhìn Tiểu Vi khiến Tiểu Vi cảm nhận có điều gì đó rất là nguy hiểm.

- Tiểu Vi à.....

- Sao.....sao ạ? _ Tiểu Vi bất giác run rẩy. Mỗi lần nàng kéo dài giọng như thế tiểu Vi đều thấy có điều bất ổn sẽ xảy ra. Sống chung với nàng cũng lâu như vậy, Tiểu Vi cũng phần nào biết được.

- Ta không ngờ.....

Tiểu Vi đỏ mặt hỏi.

- Không ngờ em.....

Rằng Tiểu Vi đánh lô tô.

- Em.....bà tám đến vậy a. HAHHA~~~~

Để lại một tràng cười khoái trá, nàng nhanh chân co giò bỏ chạy, không quên ôm theo thỏ ngọc. Nàng không ngốc mà ở lại bán mạng đâu nha.

Rắc...rắc...rắc.....

Tiểu Vi nghiêng răng treo treo. Cứ tưởng sẽ được khen là hiểu biết sâu rộng, không ngờ lại thành bà tám, tiểu Vi tức giận tròn tròn mắt, xách váy đuổi theo:

- Công chúa đứng lại.....

Tiểu Vi sur từ hà đông đuổi theo Song Như thỏ lưu manh chạy quanh khắp ngự hoa viên. Tiểu Vi từ một cô bé hiền lành, nhút nhát trở thành như ngày hôm nay khiến là thành quả của ai đó. Song Như cười vô cùng đắc ý.

Cả hai chạy một hồi rồi chạy đến khu vườn cà rốt. Nơi này gần với nhà bếp để thuận tiện nấu ăn hơn.

Song Như liền ngồi xuống, bút một củ cà rốt dứt thỏ con ăn, Tiểu Vi cũng ngồi xuống.

- Ai nha...muội muội sao lại ở đây.

Giọng nói khinh khỉnh phát ra phía sau nàng.

Tiểu Vi lật đật đứng dậy hành lễ.

Nàng vừa cầm cà rốt cho thỏ, vừa quay lại nhìn thì thấy Giai Mộng, phía sau là hai tỷ nữ, vẻ mặt đáng ghét không thua gì nàng ta.

Song Như khẽ cười một cái nói:

- Tỷ tỷ thứ lỗi, muội không tiện hành lễ vì đang bận cho thỏ ăn.

- Ta làm sao dám trách muội chứ, thấy muội còn bình yên vô sự ngồi ở chỗ này cho thỏ ăn, tỷ tỷ thật vui mừng khôn siết. _ Giai Mộng diễn tả vô cùng sống động, yếu điệu lấy khăn tay lau lau mắt chưa có giọt lệ nào chảy ra. Song Như âm thầm cười lạnh.

“Chẳng phải ngươi luôn muốn ta biến mất sao, lần trước ta thoát chết, hiển nhiên ngươi rất là tiếc nuối và uất hận chứ gì, xì... Nàng ghét nên không thèm hành lễ đó, hừ....”

- Muội rất cảm ơn tỷ tỷ đã chiếu cố, giờ muội đã xong xin phép tỷ tỷ đi trước.

Nói rồi nàng và Tiểu Vi bút theo vài củ cà rốt rồi đi.

Một tiểu nô tỳ đứng phía sau Giai Mộng liền tiến lên phía trước tức tối nói:

- Công chúa định để yên cho nàng ta cứ hóng hách như vậy sao? Nô tỳ thật tức thay cho chủ tử.

Giai Mộng nhìn theo bóng lưng của Song Như cười khinh bỉ:

- Người cứ chờ xem, ả sẽ không còn được lâu đâu.

Nói xong, Giai Mộng cùng hai tiểu nô tỳ bước vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Ngợm Tiểu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.